BARBARA CARTLAND
GHEPARDUL

CAPITOLUL 1

1878

Ilesa terminase de aranjat florile în biserică şi-şi zicea că sunt minunate.

Era un adevărat dar ceresc să ai atâtea flori, acum că venise luna mai. Nu erau numai florile primăverii, ci şi cele care îmbobocesc la începutul verii. Aruncă o ultimă privire la mica biserică normandă în care fusese botezată de tatăl ei. Tot aici fusese şi confirmată. Apoi se îndreptă spre uşă. Aici se opri ca să mai privească o dată şi să admire altarul împodobit cu crini din specia Arum, culeşi din grădină. Erau şi câteva azalee aurii.

Ilesa ştia că fiinţa care le-ar fi preţuit cel mai mult ar fi fost mama ei. Nu-şi amintea să se fi întâmplat vreodată ca vreo cameră a casei parohiale să nu fi fost plină de flori. Mama ei era iubită de oamenii din sat şi, iată de ce, aceştia veneau la ea cu primele flori care apăreau în micile lor grădini, închizând uşa bisericii, Ilesa porni de la portic în jos pe lângă vechile pietre de mormânt.

Dincolo de această incintă era poarta Lych, care dădea în parc. Undeva, în depărtare, i se înfăţişa ca o vagă apariţie conacul Harlestone unde se născuse şi crescuse tata ei. Cu privire la cei trei fii ai săi, al şaselea conte de Harlestone păstrase tradiţia. Robert, întâiul născut, care avea să moştenească titlul, intrase în regimentul familiei. Henry, al doilea fiu, intrase în Marina Militară Regală ca aspirant şi, prin merit şi râvnă personală, ajunsese la comanda unui distrugător.

Mark, al treilea fiu, credincios tradiţiei, se făcuse preot şi

i se dăduse să-şi aleagă oricare dintre parohiile de pe domeniul Harlestone.

Onorabilul Mark Harle acceptase situaţia, pentru că aceasta era soluţia la care trebuia să se aştepte, după cum îi insuflase educaţia primită. Din nefericire, el acceptase ca tatăl său să decidă şi cine să-i fie nevastă. Pentru fiul său cel mare, contele alesese pe fiica unui important pair, care avea banii ei proprii.

Mijlociul refuzase să-i asculte pe cei care-i zoreau să meargă în faţa altarului şi reuşise să rămână neînsurat. El, însă, îşi pierdu viaţa într-o bătălie navală în cursul căreia distrugătorul său se duse la fund. Mark nu se însură până nu împlini douăzeci şi doi de ani. Mireasa lui, era fiica unui om pe care conacul Harlestone şi contele însuşi îl impresionaseră adânc. Tânăra pereche n-avea nimic în comun şi a fost nefericită de la începutul începutului. Deşi nimeni n-o spunea chiar aşa, pe faţă, fusese un moment de uşurare atunci când, după şase ani de certuri şi neînţelegeri, ea contractase, într-o iarnă nemaipomenit de friguroasă, o pneumonie din care nu şi-a mai revenit. Lăsase în urma ei o fetiţă de cinci ani care ajunsese să semene foarte mult cu maică-sa. Îndată ce cuvenitul an de doliu trecu,

Mark, liber acum, nu mai pierdu niciun pic de timp. Era acum vicar în Littlestone şi se însură cu fata pe care o iubise dintotdeauna, dar de care fusese prea timid ca să se apropie. Ea era fiica unui castelan de prin partea locului. Cei doi însurăţei se întâlniseră la petrecerile părinţilor lor. Elizabeth era aşa de frumoasă, încât era convins că n-o să se uite niciodată la el. Cu toate acestea, îl iubise încă din copilărie şi reuşise să rămână nemăritată. Părinţii ţineau prea mult la fiica lor ca s-o forţeze să facă ceva împotriva înclinaţiilor ei. Căsătoria lui Mark şi Elizabeth se făcu în cea mai mare discreţie. După o

fascinantă lună de miere, ei se stabiliră la Littlestone, satul care deveni locul fericirii lor. Ilesa, fiica lor, se născu la un an după ce se căsătoriseră.

Singura tristeţe a vieţii lor s-a datorat faptului că Elizabeth n-a mai putut să aibă şi alţi copii. Pentru ei, însă, Ilesa a fost o încântare.

Ea nu-şi amintea ca vreodată, în copilăria ei, să fi existat vreun moment în care dragostea şi fericirea să nu fi domnit pe deplin în casa parohială. Atmosfera se tulbură numai pe măsură ce îmbătrâni Doreen, sora ei vitregă. Semănând cu maică-sa, Doreen îşi dorise întotdeauna lucruri la care nu putea avea acces. De aceea, toată lumea respirase uşurată când bunicul ei, contele, insistase ca ea să meargă la Londra, la selectul Seminar pentru Tinere Doamne. Merse apoi la ceea ce se numea „Şcoala de Perfecţionare" de la Florenţa. Cele două şcoli schimbară, de bună seamă, modul de viaţă al lui Doreen. În casa parohială, ea se simţise întotdeauna stânjenită. N-o interesau sătenii şi nici lucrurile legate de vocaţia tatălui ei. Cât a fost în viaţă bătrânul conte, şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului la conacul Harlestone. Îi plăceau camerele spaţioase cu tavan înalt şi, ori de câte ori era posibil, dormea într-unul din dormitoarele de-gală cu uriaşele lor paturi din patru piese.

— Îmi place grandiosul, îi spunea ea surioarei ei vitrege, care nu înţelegea ce vrea să spună. În cele din urmă, când împlini şaptesprezece ani, Doreen îşi făcu debutul pe scena mondenă a Londrei. Fu prezentată la Buckingham Palace de către una din surorile contelui, căreia soarta nu-i îngăduise să aibă şi ea o fiică.

La sfârşitul primului ei sezon, Doreen se măritase cu lordul Barker. În ochii opiniei publice treceau drept un cuplu excelent, în ciuda faptului că el era cu mult mai în vârstă decât ea. Familia nu-i simţea lipsa pentru simplul

motiv că ea fusese întotdeauna un fel de străină în casa parohială. Elizabeth Harle încercase în fel şi chip să-i fie mamă şi fiicei ei vitrege. Dar, în sinea ei, ştia că aici era vorba de unicul mare eşec al vieţii ei. Când murise cu doi ani în urmă, Doreen nici măcar nu venise la înmormântare. Trimisese, însă, o coroană enormă, chiar dacă făcea o notă cam stridentă. Era nelalocul ei, printre celelalte expresii ale ultimului omagiu, mai modeste dar sincere, pe care le trimiseseră localnicii.

Erau bucheţele de flori de la copiii satului, gest pe care Ilesa îl găsi foarte emoţionant. Pentru că toată lumea ştia cât de mult iubise Elizabeth Harle florile, toţi vecinii ţinuseră să vină cu câte o jerbă. Pentru aceasta, îşi despuiaseră grădinile de ultima frunză şi de ultimul boboc. Această moarte a fost pentru

Mark Harle o lovitură care l-a năucit. Nu-i venea să creadă că pierduse pe cineva de care-l legase o dragoste aşa de tandră. Ilesa înţelese, dar prea puţin putea să facă ea ca să-l consoleze. Singurul lucru pe care-l făcea era să încerce în toate felurile să umple golul lăsat de mama ei. Aranja florile în biserică, vizita bolnavii din sat şi mângâia orfanii. Tot ea încerca să le găsească de lucru tinerilor care terminau şcoala. Asupra întregului sat se abătuse parcă, o calamitate naturală când, cu un an în urmă, noul conte de Harlestone închisese Casa Mare.

Nu era ceva împotriva raţiunii, căci Robert fusese numit Guvernator al Provinciei de la Frontiera de Nord-Vest. Aceasta însemna că următorii cinci ani îi va trăi în

India.

— N-are niciun rost, Mark, îi spusese el fratelui său, eu nu-mi pot permite să întreţin casa şi să suport cheltuielile în India, probabil că o asemenea sarcină ar fi foarte împovărătoare.

— Ce se va întâmpla cu oamenii care lucrează

dintotdeauna acolo? îl întrebase

Mark Harle. Câţiva dintre ei lucrează pentru noi de mai bine de treizeci de ani.

— Ştiu, ştiu, spuse pe un ton iritat Robert, fratele lui. Numai că eu nu găsesc banii necesari! Cei doi fraţi petrecuseră toată noaptea discutând.La insistenţa vicarului, contele se învoise, în cele din urmă, să reţină patru dintre cei mai vechi servitori care să facă treabă pe lângă casă. Watkins-grădinarul-şef şi Oakes- pădurarul, urmau să rămână în locuinţele lor.

— Sunt convins că am să le găsesc de lucru pe lângă casă, spuse vicarul, şi am să le dau şi pensii, ca măcar să nu facă foamea.

— Ştii prea bine că nu-ţi poţi permite să faci asta, protestă Robert. Cel mai bun lucru pe care-l putem face este să vindem ceva. Fratele său îl privi consternat.

— Să vindem? Dar toate lucrurile din casă sunt amanetate, spuse el.

— Trebuie să fie câteva care nu sunt, replică Robert, şi mai sunt câteva petice de pământ răzleţite de care ne-am putea dispensa, chiar dacă nu ne-am alege cu cine ştie ce de pe urma lor. Până la urmă, cum-necum, contele găsi suficiente mijloace care să le permită lui Watkins şi Oakes să-şi trăiască restul zilelor.

Vicarul îl încuraja pe grădinar să cultive fructe şi legume ce puteau fi vândute pe piaţa locală. Oakes trebuia să-i ţină la distanţă pe duşmanii vânatului şi să vândă iepurii, porumbeii şi raţele care-i cădeau în cursă sau în bătaia puştii.

— Asta n-o să aducă mare folos, îi spuse Mark fratelui său, dar poate o să aducă atât cât să plăteşti un tânăr care să-i ajute. Cei puţin să le dea de făcut ceva.

Oftând adânc, adăugă:

— Nu ştiu ce-o să facă satul! După cum bine ştii, Robert,

marea ambiţie a tuturor tinerilor a fost întotdeauna aceea de a se angaja la Casa Mare.

— Ştiu, ştiu, consimţi Robert. Dar nu prea aş refuza marea onoare de a fi Guvernator al Provinciei de la Frontiera de Nord-Vest, numai din cauză că satul ar vrea ca eu să stau în Anglia! Ceea ce spuse el se dori a fi o glumă, dar în vocea lui era o notă de amărăciune.

— Necazul, spuse Mark pe un ton liniştitor, este că neamul nostru n-a fost niciodată bogat, iar babacul a avut exagerările lui, mai ales când era vorba de cai.

— Este adevărat, conveni Robert, şi îţi propun să-ţi alegi doi cai care-ţi sunt foarte necesari, iar pe ceilalţi îi vând eu. Vicarul interveni imediat:

— Chiar trebuie să faci asta? Cred că aşa ceva e un păcat atunci când ai o colecţie extraordinară în grajduri.

— Ştiu, dar îmi vine greu să-i iau cu mine în India şi apoi or să cam ajungă mârţoage bătrâne până mă întorc eu! În cele din urmă, vicarul luă patru dintre cai şi pe ceilalţi îi vândură. Ilesa plânse când văzu cum erau înstrăinaţi. I se dăduse totdeauna voie să călărească oricare cal din grajdurile bunicului ei. Se îndrăgostise de animale şi nu exista giumbuşluc pe care să nu-l poată face cu ele.

— Domnişoara Ilesa e „prietenoasă” cu caii, aveau obiceiul să spună rândaşii.

Ei i se permitea să se urce pe cei mai nărăvaşi şi chiar pe aceia care mai aveau până să se înveţe bine cu căpăstrul. Ştia că are, după cum se spunea, darul de a se împrieteni cu animalele. Caii o ascultau, deşi băieţii de la grajduri se temeau foarte mult când era vorba să-i încalece. Singurul lucru bun pe care-l mai avea conacul Harlestone acum, după ce fusese închis, era acela că măcar nu era închiriat vreunui venetic.

— Dacă n-aş mai fi în stare să călăresc prin parc, să înot în lac şi să citesc cărţile din bibliotecă, îi spunea Ilesa

tatălui ei, aş plânge până n-aş mai putea.

— Ştiu asta, scumpetea mea, îi răspundea vicarul şi tocmai de aceea trebuie să fim foarte mulţumiţi că, dacă este închis pentru toţi ceilalţi, este deschis pentru noi.

Nu era nicio îndoială, însă, că, pe măsură ce treceau, anii începeau a vămui clădirea. Uşile de lemn şi tocurile ferestrelor trebuiau să fie revopsite.

Grădina, acum că n-o mai îngrijea nimeni, începea să arate ca un câmp năpădit de bălării. Straturile de flori dispăreau printre buruieni. Ilesa trebuia să se lupte cu urzicile ca să-şi facă drum pentru a culege florile care încă mai reuşeau să-şi ridice capul înfruntând sălbăticia. Două dintre sere erau pe punctul de a se prăbuşi. Ilesei i se părea că nu mai are niciun rost să-l îndemne pe tatăl ei să cheme pe cineva să facă reparaţii.

— Unchiul tău o să mai stea în India cel puţin doi ani, spuse el. Ilesa încă mai venea în bibliotecă pentru a lua cărţile pe care voia să le citească. Privea la tablourile de pe pereţi şi se gândea ce minunat ar arăta dacă ar fi şterse de praf. Mobila trebuia lustruită, la fel şi căminele şi celelalte, ca să arate ca” pe vremea bunicului ei.

Dar unul din lucrurile care o umpleau de bucurie pe Ilesa era acela că bunica îi lăsase prin testament tatălui ei două tablouri. Acestea nu erau amanetate pentru că îi fusese dăruite de naşul lui. Erau două tablouri de Stubbs. După cum explica vicarul, acestea fuseseră înrămate cu grijă, pentru o cât mai bună punere în valoare. Ilesa nu pierdea nicio ocazie ca să exclame:

— Sunt minunate, tată! Sunt sigură că bunicul ştia că tu ai să le preţuieşti mai mult decât oricine.

— Sunt încântat că le am, spunea vicarul, şi îi sunt de asemenea profund recunoscător tatălui meu pentru că mi-a lăsat ceva bani pe care-i pot cheltui pentru cei care cu adevărat au nevoie. Ilesa îşi înăbuşi pornirea de a spună

că ea avea nevoie de o rochie nouă. Ştia că tatăl ei se gândea la aceia care, acum când

Casa Mare era închisă, nu-şi mai găseau de lucru prin partea locului.

Mai erau şi cei vârstnici... Aceştia nu se mai puteau adresa lordului atunci când locuinţele aveau nevoie de reparaţii sau când ei înşişi aveau nevoie urgentă de ajutor. Pentru că el nu putea niciodată să spună „nu” cuiva care avea o nevoie, vicarul angaja un om în plus care să aibă grijă de cai. De un băiat care să lucreze în grădină nu prea avea nevoie. Doamna Briggs, care era în casa parohială încă din vremea primelor amintiri ale Mesei, avea un ajutor la bucătărie.

Nanny, care preluase cu competenţă conducerea gospodăriei după moartea lui

Elizabeth Harle, făcuse în aşa fel ca doamnei Briggs să i se bage pe gât o tânără.

Aceasta se dovedi bună mai degrabă la încurcarea lucrurilor decât la descurcarea lor. Totuşi, dacă asta a dorit stăpânul, ceilalţi o acceptară cu dragă inimă.

Venind de la biserică spre casa parohială, Ilesa se gândea la grijile pe care şi le făcea tatăl ei în legătură cu doi dintre săteni care erau grav bolnavi.

Îşi mai pusese în minte să-i facă o surpriză de ziua lui de naştere, care cădea în săptămâna următoare. Ilesa aflase că apăruse de curând la Londra o carte cu ilustraţii din opera pictorului Stubbs. Ştia că tatăl ei va fi încântat s-o poată citi.

S-ar fi bucurat să-şi completeze cunoştinţele despre artistul ale cărui tablouri îi împodobeau pereţii biroului. Se hotărî să scrie ca să i se trimită cartea. O să i-o dea, îşi zicea ea, tatălui său de ziua naşterii, împreună cu alte câteva mici atenţii.

Toate lucrurile astea o să le împacheteze şi o să le lege

cu o panglică trandafirie.

Era un obicei pe care-l practica mama ei nu numai de Crăciun, ci şi cu ocazia zilelor de naştere.

— Nu există om căruia să nu-i placă să primească atenţii, spunea ea, şi bucuria creşte odată cu numărul lor! Reuşise de fiecare dată să facă rost de cel puţin o jumătate de duzină de cadouri pentru ziua de naştere a Ilesei. Acelaşi număr, sau chiar mai multe pentru soţul ei. Gama acestor obiecte se întindea de la un obiect mare, destul de costisitor, până la unul mic şi amuzant.

Un borcan cu muştarul preferat, un fagure de miere sau o batistă brodată cu iniţialele lui... Fiecare cadou era o surpriză şi era mai mare hazul să-l scoţi la iveală. Ambiţia Ilesei era ca în anul acesta tatăl ei să primească un număr cât mai mare de cadouri. Întorcându-se cu trăsura parohială, ea avu prilejul să descopere uimită un echipaj elegant tras de doi cai care făceau o pereche potrivită aşteptând la uşa din faţă.Pe măsură ce se apropia, era tot mai sigură că echipajul nu era al nici unuia dintre vecini. Nu-şi ascunse mirarea:

— Cine o fi?

Încercă să-şi amintească dacă tatăl ei este acasă. Apoi îşi aduse aminte că el plecase dis-de-dimineaţă. Tatăl ei era în vizită la un fermier, la periferia moşiei

Harlestone. Soţia acestuia urma să nască în două luni.

— Sper să fiu acasă pentru masa de prânz, îi spusese el Ilesei înainte de a pleca, dar dacă se face târziu şi n-am venit, să nu m-aştepţi. Ştii ce vorbă lungă este fermierul Johnson! Ilesa râsese. Ştia că din cauză că tatăl ei era aşa de simpatic şi înţelegător, oamenii erau tentaţi să-i vorbească şi să-i tot vorbească.

Vicarul avea o expresie a lui: „să-i laşi pe oameni să-şi spună ofurile”. Ştia că adesea aşa ceva este de mare ajutor. Era, de aceea, răbdător şi-i asculta pe oameni când

se afla la ei, iar vizita se prelungea cu mult peste planul iniţial.

— Oare cine l-o fi căutând acasă? Ilesa îşi bătea capul să afle răspunsul la întrebare. Ajunse la uşa din faţă şi mai aruncă o privire fugară spre cai.

Erau nişte exemplare de toată frumuseţea. Livreaua pe care o purta vizitiul aşezat pe capra lui o nedumeri pe Ilesa. Uşa din faţă se deschise, fata păşi înăuntru şi ajunse în salonul care era în cealaltă aripă a casei şi dădea spre grădină.

De la fereastră văzu o siluetă delicată. Era o femeie pusă la şapte ace, purtând" o pălărie cu pene şi o bluză elegantă. Cât măi zăbovi în prag, observă că femeia se întoarse spre ea. Ilesa scoase un chiot de plăcere.

— Doreen! Ce surpriză! De unde vii?

Făcu câţiva paşi în cameră ca să-şi sărute sora vitregă.

Doreen acceptă îmbrăţişarea, dar nu făcu nicio încercare de a respecta regula reciprocităţii.

— Am găsit casa goală, spuse ea. Unde ai fost?

— Am fost să aranjez florile în biserică, a explicat Ilesa. Ştii că azi e sâmbătă.

Doreen râse reţinut, reacţie lipsită de cea mai mică urmă de umor.

— Desigur, asta nu mi-ar fi trecut prin cap, spuse ea. Dar tu arăţi cam jumulită.

Ilesa îşi scoase pălăria.

— Ştiu, spuse ea. M-am dus la conac să culeg câteva flori, dar locul este aşa de năpădit de buruieni, încât este imposibil să nu-ţi rupi hainele prin spinii tufelor de măceş.

— Este păcat să laşi gospodăria asta să se ducă de râpă, spuse Doreen pe un ton categoric. Ilesa îşi dădea seama că ar fi inutil să încerce să-i explice că unchiul lor nu permite să se facă nimic. În loc de asta, preferă nişte cuvinte de întâmpinare:

— Ce bucuroasă sunt că te revăd! Să-ţi dau cafea? Rămâi la masa de prânz?

— Cum să nu-dacă e ceva de mâncare! răspunse Doreen.

— Desigur că e, răspunse Ilesa, şi doamna Briggs o să-şi dea silinţa să fie la înălţime dacă o să afle că eşti aici.

— Doamne Dumnezeule! Bătrâna aceea tot la voi este?... exclamă Doreen.

— Arată mai bătrână decât în realitate, spuse Ilesa cu vioiciune, dar nu ne-am descurca fără ea. Ştii şi tu că e la noi încă de pe când eram copii. Se vedea clar că mintea lui Doreen este preocupată de altceva.

— Păi, du-te şi spune-i doamnei Briggs că voi fi şi eu la masa de prânz. Apoi vreau să stau de vorbă cu tine, spuse ea după un moment.

— Dar cu vizitiul cum procedezi?... întrebă Ilesa. Doreen avu un moment de ezitare. Apoi spuse:

— Să mănânce aici, dacă ai şi pentru el ceva. Dacă nu, va trebui să se ducă la han.

— Desigur, trebuie să-i dăm ceva să mănânce aici!... spuse Ilesa şi fugi din cameră.

În bucătărie, doamna Briggs frământa aluatul pentru budinca de a doua zi.

Duminica nu le lipsea plăcinta, pentru că era prăjitura preferată a vicarului.

— Doamnă Briggs, spuse Ilesa cu voce tare din pricină că bătrâna auzea din ce în ce mai slab, domnişoara Doreen este aici şi va lua masa de prânz cu noi.

— Doamna?.!, a exclamat doamna Briggs.la te uită, ia te uită! N-am mai văzut-o pe-aici de aproape trei ani!

— Ştiu asta, spuse Ilesa, dar acum e aici, iar vizitiul ei ar vrea şi el să mănânce ceva. Sunt sigură că ai să te descurci.

— Da, da, o s-o scot eu la capăt, a confirmat doamna

Briggs, noroc că am cumpărat pulpa aia de miel pentru prânzul de astăzi. Trebuia să ne ajungă aproape o săptămână, dar acum", cu doi rozători în plus! Doamna Briggs vorbea mai mult pentru ea decât pentru Ilesa care, grăbită să se întoarcă în salon, o lăsă singură.

Din mers făcu tot posibilul ca să-şi îndrepte coafura. Ştia că trebuie să arate ca o sperietoare în comparaţie cu Doreen care era îmbrăcată într-un costum impecabil. Ilesei îi părea rău că nu avusese timp să-şi pună una din rochiile ei cele mai bune, înainte de a fi sosit soră-sa. Apoi, cuprinsă de o resemnare filosofică, îşi zise că nimic din ce avea nu se compara cu ceea ce purta Doreen.

Doreen era foarte bogată de când, cu trei ani în urmă, murise de atac de cord soţul ei, nici prea tânăr, nici bătrân. Doreen mai venise acasă numai o dată, curând după ce rămăsese văduvă. Uneori le mai parvenea, Ilesei şi tatălui ei, câte o ştire despre figura strălucită pe care o făcea ea la Londra. Citeau cronicile mondene pe care ziarele le consacrau recepţiilor date de ea, unde se aduna tot ce avea mai select înalta societate. Vecinii aduceau vorba despre Doreen ori de câte ori primeau vizita Ilesei şi a tatălui ei. De sute de ori i se spusese Ilesei:

Sora ta este una dintre femeile cele mai frumoase din Londra! Aud că e nelipsită de la Mariborough House. Deşi trăia la ţară, Ilesa îşi dădea seama spre ce aspirau femeile. Toate îşi doreau să fie invitate la Prinţul de Wales şi la frumoasa lui soţie daneză, prinţesa Alexandra.

„Anturajul de la Mariborough House" era subiectul despre care se şoptea, despre care se comenta şi fără de care era de neconceput orice conversaţie. Ilesa simţea uneori că ar putea să scrie o carte despre tot ce auzise pe această temă.

Totuşi toate aceste bârfe nu o interesau prea mult. Ştia că n-are nicio şansă să fie invitată vreodată acolo. Sora ei

vitregă n-o chemase niciodată să stea cu ea la

Londra. Acum, să te cruceşti şi alta nu, apăruse pe neaşteptate. Ilesa avea destulă minte ca să-şi dea seama că un motiv de ultimă oră o făcuse pe Doreen să vină acasă. Toată povestea asta era aşa de stranie, încât pentru un moment se gândi cu spaimă să nu se fi întâmplat vreo nenorocire. Doreen, însă, arăta ca şi când nimic n-ar fi putut să-i zdruncine existenţa. Ilesa nu putu să nu observe diamantul, cerceii cu perle şi cele trei şiruri de perle de la gâtul ei. Avea o broşa de diamant în forma unui fluture ce i se lăsase parcă pe rochie, la umăr. Nu putu să nu-şi spună în gând că numai una din bijuteriile lui Doreen ar fi fost suficientă ca să întreţină vreo duzină de oameni din sat. Acest lucru l-ar face foarte fericit pe tatăl ei. Apoi îşi spuse că-şi dă prea mult frâu liber imaginaţiei. Doreen mai dădea câte un semn de viaţă Ilesei şi tatălui ei numai de Crăciun, iar de zilele lor de naştere îi uita. Ilesa se temuse că tatăl ei s-ar putea simţi ofensat. Apoi chibzui cu multă atenţie. Din momentul în care fusese trimisă la o şcoală nobilă şi apoi la Florenţa,

Doreen dăduse de înţeles cu mai multă sau mai puţina claritate că nu dă doi bani pe familia ei. Ea făcuse cunoscut că-şi doreşte un cu totul alt-mod de viaţă.

Era vorba aici, cu siguranţă, de condiţia la care se ridicase prin iordui Barker.

Numai din când în când îşi punea Ilesa problema că are în faţă un exemplu de ingratitudine. Acum că ajunsese o văduvă bogată, Doreen nu dorea să piardă timp cu rudele ei de la ţară.

— Nu pot să înţeleg de ce a venit ea acum aici, se întreba Ilesa în momentul în care intra în salon. Cât lipsise Ilesa din salon, Doreen se simţise în largul ei.

Îşi scosese pălăria cu pene şi sta lăsată pe spate în fotoliu, cu picioarele pe un taburet. Ilesa se opri lângă ea.

— Acum stai jos şi ascultă ceea ce îţi voi spune. Trebuie să mă ajuţi pentru că la altcineva nu pot apela, spuse Doreen.

— Ai vreun necaz, Doreen?... se interesă Ilesa.

— Desigur că am!... răspunse Doreen.pe un ton iritat. Altminteri, n-aş fi venit aici.

— Îmi pare rău, spuse Ilesa cu blândeţe, şi. Desigur tata şi cu mine te vom ajuta pe cât posibil. Dar se gândea că nu-şi poate imagina cum s-o ajute ei pe Doreen.

Sora ei vitregă nu putea să fie în pană de bani: de aceasta Ilesa era sigură.

I se păru că dă momentului o notă mai amicală dacă se aşază în genunchi la picioarele celei venite de la Londra, Ilesa făcu acest gest şi îşi îndreptă privirea spre ea.

— Acum spune-mi, Doreen, zise ea cu voce delicată, ce te frământă. Doreen scoase un suspin care, de fapt, exprima mai mult exasperare decât amărăciune.

— Trebuie să mă ajuţi, spuse ea, pur şi simplu din cauză că altcineva nu poate s-o facă. Ceea ce vreau, inutil s-o spun, are o mare importanţă pentru mine.

— Dar ce vrei?... întrebă Ilesa curioasă.

— Ca s-o spun pe şleau, replică Doreen, vreau să mă mărit cu ducele de

Mountheron. Ilesa avu o scurtă tresărire.

— Ducele de Mountheron? Dar... vrea el... să se însoare cu tine?

Păreau să se precipite întrebările, pur şi simplu din cauză că era atât de surprinsă.

Într-un fel Ilesa se aşteptase ca, mai devreme sau mai târziu, Doreen să se recăsătorească. Era sigură că sora ei vitregă va face acest pas cu cineva cel puţin la fel de important şi de strălucit precum fusese lordul Barker. Dar chiar şi aşa, a te mărita cu un duce însemna să te ridici deasupra oamenilor obişnuiţi.

Întâmplător, Ilesa auzise de ducele de Mountheron pentru că acesta avea câţiva excelenţi cai de curse. Tatăl ei, care era un călăreţ excepţional, cumpăra în fiecare săptămână „Racing Times”. Această revistă conţinea prezentări ale cailor care participau la curse în acea săptămână şi dădea detalii cu privire la creşterea lor.

Se publicau şi articole despre posesorii de cai. Ducele de Mountheron câştigase derby-ul anul trecut, iar calul lui ieşise al doilea cu un an în urmă. Câştigase în ultimii ani aproape toate cursele clasice. Ilesa discuta adesea cu tatăl ei despre herghelia ducelui.

— Aud că a cumpărat câteva iepe din Siria, spuse vicarul, sau poate că asta o fi făcut-o tatăl lui. Oricum, caii au un elan arăbesc în ei, ceea ce-i face excepţionali.

— Mi-ar plăcea să-i văd!... exclamase Ilesa

— Şi eu aş vrea, zâmbi vicarul, şi dacă se va întâmpla să-şi aducă trăpaşii la vreuna din cursele de-aici, atunci desigur trebuie să încercăm să-i vedem. Din păcate, până la Newmarket este prea departe.Ar însemna să rămânem peste noapte acolo, ceea ce ar fi destul de scump.

— Dacă am pleca devreme, cred că am avea timp s-ajungem acasă, dacă ar fi o noapte cu lună, spuse Ilesa. Vicarul zâmbi.

— E o idee şi, sigur, o să vedem cum facem. Până atunci, trebuie să ne hotărâm cu ce cai participăm la cursa de săptămâna viitoare. De asemenea, îmi place să cred că până la toamnă Red Rufus se va întrema destul ca să ies cu el în public.

Rândaşul, care avea grijă de cai, era aproape sigur că ea se ruga în fiecare noapte pentru însănătoşirea lui Red Rufus. Red Rufus căpătase o rană la un picior şi

Ilesa se ocupa de el. Îl bandajase şi-i făcuse masaj.

— Te asigur că, de-acum într-o lună, Red Rufus va fi perfect sănătos.La început va trebui să fim foarte atenţi cu

el, dar sunt convinsă că la toamnă va fi într-o formă destul de bună. Vicarul o bătu pe umăr.

— Asta şi vreau să ştiu, scumpa mea, căci numai datorită ţie calul n-a ologit complet. El zâmbi din nou..

— În Evul Mediu te-ar fi ars pe rug ca vrăjitoare, aşa că fii atentă!

— Dacă sunt vrăjitoare, atunci semăn cu mama, răspunse Ilesa. Dumneata ştii că asta se spunea prin sat despre ea. Nimeni nu-l căuta pe doctor, ci întotdeauna pe mama. Buruienile ei vindecau mult mai repede decât ceea ce prescria doctorul.

— Aşa e, conveni vicarul, când mă durea capul, ea îmi făcea un masaj pe frunte şi mă făcea bine imediat. Ilesa tăcu. Când tatăl ei vorbea despre soţia pe care o iubise şi o pierduse, în vocea lui se simţea ceva foarte dureros. Ilesa ştia că nu există cuvinte cu care să-l poată consola. Acum se uita la sora ei vitregă şi nu-i venea să creadă.Ca un fulger îi trecu prin minte gândul că numai mama ei ar fi fost în stare să facă faţă unei situaţii grele ca aceasta creată de Doreen cu dorinţa ei de a se mărita cu un duce. Interveni o scurtă pauză, căreia Doreen îi puse capăt.

— Trebuie să mă mărit cu el! Mă voi mărita cu el! Sunt hotărâtă să mă mărit cu el!

Dar în clipa asta numai tu şi tata mă puteţi ajuta!

CAPITOLUL 2

Ilesa tocmai voia să răspundă, când se auzi un lătrat şi-un hârşâit la uşă. Ea sări de pe scaun.

— Ăştia sunt câinii, spuse ea ca despre ceva de la sine înţeles, l-am închis când am plecat la biserică şi acum au simţit că m-am întors.

— Să nu-i laşi să se apropie de mine!... spuse Doreen pe un ton categoric. Nu vreau să-mi lase păr pe fustă. Fără să asculte, Ilesa se grăbi să deschidă uşa.

Câinii dădură buzna înăuntru, sărind şi lătrând de

bucurie că-şi vedeau stăpâna.

Erau două exemplare din rasa Spaniei şi unde mergea ea, acolo mergeau şi ei.

Uneori Ilesa lipsea de-acasă mai puţin de o oră. Când o revedeau, Spanielii se comportau de parcă ea ar fi revenit dintr-un lung voiaj. Ilesa îi mângâie şi-i linişti. Apoi se aşeză din nou pe duşumea lângă sora ei şi spuse:

— Îmi pare rău, Doreen. Ştiu că nu-ţi plac câinii, dar n-o să ne deranjeze acum.

Câinii, într-adevăr, se aşezară lângă Ilesa şi se potoliră. Doreen tăcea.

După un timp, Ilesa spuse cu blândeţe:

— Ziceai că ai nevoie de ajutorul nostru; Ea îşi auzi sora respirând adânc. Apoi începu să povestească:

— L-am întâlnit pe duce acum două luni şi mi-am dat seama imediat că i-am sucit capul cu frumuseţea mea. În vocea ei era o notă de satisfacţie care nu-i scăpă

Ilesei.

— El este, într-adevăr, foarte curtat la Londra, relată Doreen în continuare, şi faptul că la petreceri stă lângă mine şi că la dineuri amfitrioanele ne aşază unul lângă altul, este foarte măgulitor.

— Nu sunt surprinsă că i-ai sucit capul cu frumuseţea ta, spuse Ilesa. Acum eşti mai frumoasă ca oricând, Doreen.

— Ştiu asta, replică sora ei, dar după cum ştii şi tu, am aproape douăzeci şi şase de ani şi vreau să mă recăsătoresc.

— Sunt sigură că mulţi bărbaţi te-au şi cerut de soţie, spuse Ilesa cu sinceritate.

— E adevărat, recunoscu Doreen. În acelaşi timp, ducele de Mountheron este unic şi, după cum am mai spus, intenţionez să mă mărit cu el. Urmă un moment de tăcere. Apoi Ilesa, aproape ca şi când şi-ar fi vorbit sieşi, spuse:

— Dar... el încă... nu ţi-a... cerut mâna?

— Foarte puţin mai lipseşte s-o facă, replică Doreen.La drept vorbind, în ultimul timp am fost împreună şi ceva din subconştient îmi şopteşte că, oricum, cuvintele stau pe limbă. Ea oftă fideret, iar Ilesa o întrebă:

— Atunci ce s-a întâmplat?

— Tocmai asta vreau să-ţi povestesc, spuse Doreen cu o voce neutră. Ducele a trebuit să părăsească pentru scurt timp Londra, şi din cauză ca eram singură, am ieşit în societate cu lordul Handall, care s-a îndrăgostit de mine mai ceva ca acum doi ani. Ilesa asculta cu atenţie, dându-şi seama că altcineva apăruse în prim plan.

— El mă convinse, în ciuda faptului că un refuz mi se părea mai potrivit, să rămân cu el ultima noapte la hotelul „Cele trei pene”, care e la vreo zece mile de-aici.

Ilesa făcu ochii mari de uimire.

— Să rămâi... cu... tu?!... întrebă ea. Singură?

— O, nu fi aşa de caraghioasă, Ilesa!... spuse Doreen iritată. Oi fi trăind tu aici printre verze şi gulii, dar trebuie să ştii că la Londra orice femeie măritată, care e şi drăguţă, are escapade amoroase. Aşa cum ţi-am spus, Hugo Randall este, de câtva timp, îndrăgostit de mine.

— Dar... tu eşti... îndrăgostită... de duce! Ilesa era aşa de surprinsă şi şocată încât îi venea greu să se exprime. Pronunţă nişte cuvinte aproape incoerente.

Răspunsul lui Doreen fu precedat de o altă scurtă pauză:

Intenţionez să mă mărit cu ducele, ceea ce este cu totul altceva. Ilesa rămase înmărmurită. Ea auzise vag, aşa cum spusese Doreen, că la Londra oamenii, în special cei din anturajul de la Mariborough House, au aventuri amoroase destul de încâlcite. Aceste lucruri le auzise spuse „sotto voce” de către unele persoane la recepţiile pe care le frecventase şi ea împreună cu mama şi tatăl ei..

Oricum, nu-i trecuse niciodată prin gând că vreuna dintre prietenele sau rudele ei ar putea avea asemenea

încurcături. Era un şoc nemaipomenit să afle că sora ei, care era îndrăgostită de un bărbat, are o „aventură” cu altul.

Ilesa nu putea înţelege acest lucru. Nu putea admite posibilitatea ca aşa ceva să se întâmple în perimetrul propriei ei experienţe. Părinţii ei trăiseră în climatul unui total-devotament reciproc. Niciodată nu se complăcuseră în discuţii sau bârfe pe. Marginea unor asemenea chestiuni.

— Ceea ce s-a întâmplat, spuse Doreen mai departe, şi cu greu vei crede că eu am putut avea asemenea ghinion, deci s-a întâmplat ca în zori, când dormeam; un bărbat pe care-l cunosc şi al cărui nume este sir Mortimer Jackson, să dea buzna în dormitorul meu!

— Arde hotelul!... a strigat el. Scoală-te repede că pieri în flăcări!

Ilesa scoase un mic strigăt de spaimă.

— Ardea hotelul, Doreen? Ce groază! Cum ai scăpat?

— După cum s-a dovedit, a fost o alarmă falsă, replică Doreen, dar desigur am tras o spaimă de moarte.

— Fireşte, a murmurat Ilesa.

— Hugo Randall s-a sculat... a continuat Doreen.

— Din... patul... tău?... bâigui Ilesa.

— Da, da, din patul meu!... spuse Doreen îmbufnată. A trebuit să se ducă rapid în camera lui. De aceea a fost un ghinion aşa de mare faptul că acea arătare de sir

Mortimer a dat buzna peste noi. În vorbele ei era o mare ciudă şi între frumoşii al ochi apăruse o cută.

— Şi tu... spui că era... nu chiar... un incendiu, a murmurat Ilesa.

— Hugo Randall s-a dus să vadă ce-i cu tevatura aia şi a constatat că unul dintre servitori răsturnase niscaiva grăsime fierbinte sau ceva de genul ăsta pe o plită de bucătărie.Pe măsură ce relatarea continua, Doreen

devenea din ce în ce mai agitată..

— S-a format un nor gros de fum care i-a trecut lui sir Mortimer pe la fereastră.

Totdeauna l-am considerat un tâmpit şi un idiot, dar din păcate este şi periculos!

— Vrei... să spui, zise Ilesa încercând să înţeleagă, că te-a recunoscut?

— Bineînţeles că da, spuse Doreen, şi pentru că totdeauna mi-a fost antipatic şi i-am dat să înţeleagă foarte clar acest lucru, el, fără îndoială, o să-i povestească ducelui tot ce a văzut. În cele din urmă, Ilesa înţelese despre ce e vorba şi pentru ce este

Doreen aşa de indispusă. Dacă ducele ar afla despre povestea cu lordul Randall, probabil că n-ar mai cere-o de soţie. Ilesa se uita cu un aer de neputinţă la sora ei.

Ce-ar putea să facă pentru a o ajuta să iasă dintr-un asemenea bucluc?

— M-am gândit în toate felurile, spuse Doreen ca o persoană cu simţ practic. Ceea ce trebuie acum este să-l fac pe duce să mă ceară în căsătorie înainte de a se întoarce la Londra, unde mai mult ca sigur îl aşteaptă sir Mortimer.

— Eşti tu... aşa de sigură că el... va face... asta?... întrebă Ilesa. Numai o treabă de gentleman n-ar fi. Tata totdeauna spune că, în public, un gentleman nu ia niciodată în deşert numele unei femei, sau dacă o face, este exclus din cluburile la care este membru.

— Oameni ca sir Mortimer nu se comportă ca nişte gentlemeni, spuse Doreen pe un ton muşcător. El se bagă pe sub pielea aristocraţilor dându-le informaţii pe care aceştia le găsesc amuzante, sau oarecum utile.

— Atunci cum să-l împiedici ca să nu-i spună ducelui despre tine? întrebă Ilesa.

— Aşa cum ţi-am spus adineauri, răspunse Doreen, voi

face ceva ca să-l văd eu prima pe duce. Pentru acest motiv, i-am trimis imediat o notă prin valetul meu rugându-l să vină aici, în această după amiază. Ilesa, pur şi simplu uluită, rămase cu privirea pironită la sora ei.

— Să vină aici?... întrebă ea, dar de ce? Şi cum? El unde este?

Doreen tocmai se pregătea să răspundă, când scoase o exclamaţie.

— Servitorii! exclamă ea. Nu m-am gândit deloc la servitori! Sări de pe scaun, Ilesa o auzi fugind prin salon spre uşa din faţă. Ea credea că doamna Briggs n-o să-l invite pe vizitiu la masă, până nu e gata. De aceea, el era cu trăsura, aşteptând instrucţiuni la uşa din faţă. Ilesa auzi vocea lui Doreen în depărtare, deşi nu putu distinge ce spunea. Apoi se auzi zgomot de roţi. Înţelese că trăsura făcea o întoarcere de o sută optzeci de grade. Ilesa rămase pe loc, netezind blana unuia dintre Spanieli care îşi făcuse culcuş lângă ea. I se părea greu de înţeles ceea ce-i povestise soră-sa. Purtarea acesteia o înţelegea şi mai greu.

„Cum a fost cu putinţă ca Doreen să meargă la un han şi să împartă patul cu un bărbat cu care nu era căsătorită?” Ilesa nu fusese niciodată la „Cele trei pene”, dar în realitate, acesta era folosit de gentlemenii din Londra când luau parte la competiţiile sau cursele decai locale. Într-un ungher al minţii se păstra vag amintirea bunicului ei care le recomanda prietenilor să stea acolo pentru

Balul Vânătorilor sau pentru altă importantă manifestare, când conacul era plin.

Cei veniţi din Londra trebuiau atunci să fie cazaţi pe oriunde se putea găsi un pat. Dar Ilesa nu-şi închipuise niciodată că propria ei soră o să stea acolo.

Mult mai puţin putuse anticipa faptul că această soră se va comporta într-un mod care ar fi îngrozit-o pe maică-sa

şi l-ar fi mâhnit profund pe taică-su. Doreen se întoarse în cameră.

— Uitasem că dacă vine aici ducele, servitorii lui vor sta la taifas cu vizitiul meu.

N-ar fi exclus ca acesta să le povestească unde am fost eu azi-noapte, spuse ea îndreptându-se spre scaunul pe care şezuse.

— Dar... de unde ştii tu că o să vină ducele aici? întrebă Ilesa.

— Mi-am amintit, începu Doreen o explicaţie, că tata are tablourile alea de Stubbs, de care voi amândoi aţi făcut atâta caz. Ilesa privi întrebător la sora ei care continuă:

— Ducele are o colecţie specială de tablouri ale lui Stubbs. Şi pufni satisfăcută.

— Deodată mi-a trecut prin minte că el, care stă prin apropiere, va fi încântat să vadă tablourile tatii şi desigur, eu voi fi aici să-l aştept. Curiozitatea Ilesei era la fel de vie:

— Tu spui că el stă prin apropiere? Unde stă?

— La lordul locotenent, desigur, marchizul de Lxford! Doreen vorbea de parcă sora ei ar fi pus o întrebare neghioabă, Ilesa ştia că sora are dreptate. Desigur, ducele de Mountheron şedea la marchizul de Exford. El era un bărbat foarte distins, cu un efectiv de cabaline de calitate remarcabilă. Casa lui era la oarecare distanţă de

Littlestone. Vicarul şi soţia lui fuseseră adesea invitaţi la masă ucolo.

Mergeau şi la recepţia în grădină pe care marchizul şi soţia lui o dădeau în fiecare an.

— Dacă ducele stă la lordul locotenent, spuse Ilesa cufundată în gânduri, tu chiar crezi că el va veni aici pentru că l-ai invitat tu?

— Ţi-am spus şi-ţi repet, e numai o chestiune de timp până să vină să-mi ceară mâna, i-o reteză Doreen, şi nu pot risca să pierd totul lăsându-l pe şobolanul ăla de sir

Mortimer să-mi terfelească numele! Ilesa se gândi un moment şi spuse:

— Ce ai să faci dacă el îi va spune, după ce acesta ţi-a făcut propunerea?

— Asta este eventualitatea în care voi trebuie să mă ajutaţi, spuse Doreen. Veţi spune că am stat aici noaptea trecută. În realitate, sunt aici încă de când ducele a părăsit Londra, lucru care s-a întâmplat acum două zile. Ilesa făcu ochii mari la sora ei.

— Adică... o să-i spui... o minciună?

— Bineînţeles, recunoscu Doreen, şi tu ai să susţii că aşa este şi ai să arăţi foarte clar că eu am fost aici în vechea noastră casă, fericită să te revăd pe tine şi pe tata. Ilesa trase aer în piept.

— Ştii... Tata n-o să... mintă, spuse ea precipitându-se.

— Atunci o să-i vorbim despre asta cu foarte multă grijă, iar tu trebuie să-i spui ducelui:

— Ce plăcere ne-a făcut Doreen să fie aici, cu noi, în aceste câteva zile din urmă!

Numai cu mare greutate se abţinu Ilesa de a răspunde că nici ei nu-i place sn spună minciuni. Tatăl ei şi mama ei insistaseră foarte mult ca ea să spună totdeauna adevărul, întregul adevăr şi nimic altceva decât adevărul.

Totuşi Ilesa ştia că acum trebuie să facă aşa cum îi spune Doreen.

Altminteri pe sora ei ar apuca-o iar una dintre crizele care pe ea, ca fiind mai mică, o îngroziseră în copilărie. Din cauză că era mult mai tânără şi mai mică,

Doreen o tiranizase. Ilesa trebuise să facă ceea ce voia Doreen, chiar dacă aceasta însemna să-şi smulgă părul sau să-şi dea palme. Ilesa se îndoia că acum sora ei ar face uz de violenţă. Dar îşi dădea foarte bine seama ce spectacol ar ieşi dacă i-ar spune că nu va minţi ca s-o sprijine. Doreen, cu mentalitatea ei caracteristică,

presupuse că Ilesa s-a învoit să facă ce-i spune ea.

— Acum nu avem prea mult timp, spuse ea aferată, aşa că mai bine du-te şi te aranjează. N-am niciun chef ca ducele să creadă că sora mea este o fată de la ţară! Ilesa simţi că i se îmbujorează obrajii. Aşa se întâmplase întotdeauna. Ori de câte ori erau împreună, Doreen o făcea să se simtă stingheră, inoportună şi categoric inferioară.

— Am să-mi pun cea mai bună rochie pe care o am, spuse ridicându-se în picioare. În acelaşi timp, Doreen, cum bine ştii, bani pentru îmbrăcăminte avem foarte puţini. Tata trebuie să-i ajute pe cei care au rămas fără lucru, încă de când unchiul Robert a închis conacul.

— Dacă ar fi ceva de capul tău, ripostă Doreen, nu i-ai da voie lui tata să-şi risipească banii pe o gloată de neisprăviţi! Se sculă de pe scaun adăugând:

— Mai bine aş urca la etaj cu tine, ca să văd cum aş putea să te fac să arăţi măcar decent!

— Cred, spuse Ilesa în şoaptă, că mai bine am merge la masă mai întâi. Se pare că tata o să întârzie. Dejunul probabil că e gata şi doamna Briggs se supără dacă lăsăm mâncarea să se răcească.

— O, foarte bine, spuse Doreen în silă, şi pentru numele lui Dumnezeu, vezi dacă este ceva decent de mâncat în casa asta pentru cazul, deşi după mine improbabil, că ducele ar rămâne la masă. Ilesa făcu ochii mari. Ea ştia că, pe neanunţate, o treabă ca asta poate fi o catastrofă. Exista însă bătrânul Briggs, care făcea pe majordomul şi deschidea uşa musafirilor. El lucra la casa parohială de tot atât de multă vreme ca şi nevastă-sa. Nu fusese, însă, niciodată majordom în înţelesul propriu al cuvântului. Dar din cauză că-şi iubea stăpânul şi stăpâna, când aceasta mai era în viaţă, se străduise să facă totul cât mai bine. Acum, ca şi Nanny, era aproape un membru al familiei.

— Dejunul este gata, domnişoară Ilesa, vesti el, şi doamna Briggs spune că şi-a dat toată silinţa, dar nici ea nu poate să facă minuni când e anunţată în ultimul moment, ăsta-i adevărul! Doreen tăcu. Ilesa preciza:

— Sunt sigură că doamna Briggs a făcut şi face minuni, aşa ca totdeauna!

Bătrânul Briggs îi zâmbi. Apoi şontâc-şontâc, căci la reumatismul lui nu putea fi vorba de un mers normal, se îndreptă spre sufragerie. Doreen umbla prin cameră.

Mişcările ei degajau eleganţă. Nu trebuie să irosim mult timp cu mâncarea, acum când avem atâta treabă, spuse ea. Ilesa nu răspunse. Se gândea ce dezamăgită ar fi doamna Briggs dacă, la terminarea dejunului, Doreen nu i-ar spune ceva drăguţ.

Se duseră în sufragerie. Era o cameră foarte frumoasă şi, ca şi în salon, ferestrele dădeau spre grădină. Argintăria de pe masă lucea în lumina soarelui. Dacă exista un lucru care-i făcea plăcere lui Briggs, acesta era spălatul argintăriei.

O altă îndemânare a lui. Comparabilă cu cea a vicarului, se observa la tranşatul mielului. Bătrânul aduse friptura, ceea ce-i dădu Ilesei prilejul să constate că aceasta era aşa de bine făcută, încât Doreen cu greu i-ar găsi vreun cusur.

Cu toate acestea, dejunul se desfăşură într-o atmosferă de stinghereală, ca urmare a muţeniei aproape totale în care se închisese Doreen. Ilesa avea emoţii gândindu-se la ce se întâmpla. Se întreba, în caz că ducele totuşi vine, lucru de care Doreen nu era aşa de sigură, cum ar putea ea să-i lase singuri fără să dea impresia că e un aranjament la mijloc?

Ar fi penibil ca ducele să înceapă a bănui ce se aşteaptă de la el.

Ilesa ignora foarte multe lucruri în legătură cu bărbaţii.

Totuşi era convinsă că un bărbat ca ducele se va scandaliza când va simţi că se fac presiuni asupra lui.

În realitate, el ar putea foarte bine să evite a fi pus într-o situaţie compromiţătoare. Într-un asemenea caz, Doreen, în mod evident, s-ar înfuria şi ar arunca toată vina asupra Ilesei. După friptura fragedă de miel şi garnitura de cartofi noi, veni la rând un desert de căpşuni. Din fericire, Ilesa apucase să le culeagă ieri din curtea conacului. Ea ştia că tatăl ei era „destinatarul" acestor căpşuni pe care doamna Briggs i le păstrase ca pe o delicatesă.Au fost servite cu iaurt şi frişca. Doreen refuză şi una şi alta.

— Nu-mi plac căpşunile, spuse ea, iar cât priveşte iaurtul cu frişca, n-am mai văzut aşa ceva de când am părăsit grădiniţa! Din cauză că vorbele lui Doreen.ar fi putut să se audă până în bucătărie, Ilesa se simţi jenată. Aruncându-i surorii ei o privire menită s-o facă atentă asupra unui asemenea risc, spuse:

— Sunt sigură că-ţi aminteşti că iaurtul cu frişca preparat de doamna Briggs se deosebeşte mult de cel făcut de alte persoane. Noi spunem totdeauna că aceasta este o specialitate a casei.

— O, foarte bine!... spuse Doreen. Luă o lingură plină şi înainte de a gusta, o privi cu superioritate. Apoi, pentru că a fost imposibil să găsească vreun cusur, mancă o porţie foarte mare. Urmă cafeaua, după care cele două surori urcară la etaj în dormitorul Ilesei. Fără s-o mai aştepte pe Ilesa, Doreen trase spre ea uşa garderobei. Nu atârnau prea multe rochii acolo, Ilesa ştia prea bine că majoritatea erau purtate şi răspurtate şi una sau două începuseră să se zdrenţuiască.

— Sigur n-ai unele mai bune decât astea?... întrebă Doreen.

— Mă... mă tem... că nu, răspunse Ilesa. Am vrut să-l rog pe tata să-mi ia o rochie nouă, dar au fost aşa de multe

lucruri de făcut... Ea şovăi asupra ultimelor cuvinte. Adevărul era că tatăl ei cheltuia pentru săraci toţi banii pe care îi avea.

— Atunci cced că va trebui să-ţi împnumut eu ceva.

Ilesa privi surprinsă la sora ei vitregă.

— Nu cumva ai trimis trăsura de aici?

— Nu sunt slabă de minte, răspunse Doreen. L-am spus vizitiului să lase la uşa din spate bagajul pe care l-am adus cu mine pentru noapte. Nu-i aşa că ai pe cineva care să-l aducă la etaj?

— Mă duc să-i spun lui Briggs să pună pe unul din grădinari să facă treaba aceasta, spuse Ilesa. După cum vezi, el e prea bătrân şi are reumatism.

Doreen nu răspunse. Ilesa alergă din cameră în jos pe scări. Îl găsi pe Briggs în bucătărie şi-i spuse ce vrea.

— 'Mneavoastră spuneţi, întrebă doamna Briggs, că dumneaei, doamna, rămâne aici peste noapte?

— Nu sunt sigură, răspunse Ilesa care avu revelaţia că sora ei vrea să-l facă pe duce s-o ia cu el şi s-o ducă oriunde i-o fi voia. Doreen nu spusese aşa, dar îşi trimisese trăsura acasă. Singura ei posibilitate de a părăsi casa parohială era ca ducele s-o ia în propria lui trăsură.

— Doreen e deşteaptă!... îşi spunea Ilesa. Nu m-aş fi gândit niciodată la asta!

Era cu câtva timp înainte ca scumpul geamantan de piele al lui Doreen să fie adus sus, în dormitorul ei. După ce grădinarii îl puseră jos şi plecară, Ilesa desfăcu curelele. Doreen nu făcu decât să stea pe un scaun şi să dea instrucţiuni.

— E şi o rochie pe care am împachetat-o în ultimul minut, spuse ea, pentru eventualitatea că o să rămân două nopţi la „Cele trei pene". E de culoare bleu, cu un guleraş de muselină. Ilesa găsi rochia. Era nemaipomenit de drăguţă, dar, după părerea ei, mult prea pretenţioasă

ca să fie purtată la un han sau, mă rog, la ţară.

— Cred că va trebui să ţi-o dau ţie, spuse Doreen.

— O, tu... nu poţi... face asta!... strigă Ilesa. Sunt sigură c-ai să vrei să ţii pentru tine un lucru aşa de frumos.

— Am fost totdeauna de părere că asta nu-mi vine grozav de bine şi într-adevăr nu este destul de şic. Dar e cu siguranţă mai bună decât toate ale tale.

— Mulţumesc... mulţumesc... foarte mult!... spuse Ilesa. E... o rochie frumoasă şi sunt... încântată să am aşa ceva. Ilesa o îmbrăcă în timp ce sora ei sta pe scaun şi o critica pentru felul în care arată.

— De ce nu-ţi porţi părul în pas cu moda?... se interesă ea. Coafura pe care o ai acum este depăşită de cel puţin cinci ani! Ilesa zâmbi.

— În Littlestone sunt puţini aceia care ştiu ce-i aia modă, spuse ea. Iar câinii şi caii cu care-mi petrec cea mai mare parte a timpului, la drept vorbind, nu manifestă foarte mult interes în direcţia asta. Doreen, căreia acest răspuns nu-i produse niciun fel de amuzament, spuse:

— Tu trebuie să te gândeşti la poziţia ta, pentru că, în definitiv, eşti sora mea!

— Da... desigur, spuse Ilesa, dar în ultima vreme noi nu te-am mai văzut deloc.

— Eu sunt la Londra, o atât de mare doamnă, explică Doreen, încât realmente nu am timp să merg în altă parte! Apoi, ca şi când n-ar fi rezistat impulsului de a se lăuda, începu să-i povestească Ilesei ce succese a repurtat ea. Îi mai vorbi despre numărul impresionant de bărbaţi cărora le rămăsese inima la ea.

Ilesa, neştiutoare cum era, îşi dădu totuşi seama că mulţi dintre bărbaţii care o complimentau într-un mod aşa de extravagant erau deja însuraţi. Citind ziarele cu reportaje despre cursele de cai, aflase că unii dintre admiratorii lui Doreen erau proprietari de cai de curse.

Sora ei vorbea de nu se mai oprea, Ilesa încercă să-şi spună că nu trebuie s-o judece pe Doreen după aceleaşi standarde şi principii după care se orienta tatăl ei la Littlestone.

„Lumea ei este diferită, gândea ea, aşa de diferită, încât nu trebuie să fac prostia de a o compara cu a mea.” Îşi dădea seama că numai din cauză că era la ananghie venise Doreen acasă. Ştia de multă vreme că Doreen este străină sufleteşte de familia ei. Dacă n-ar fi avut nevoie de ajutorul Ilesei, nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să vină în vizită la casa parohială.

— Acum fii foarte, foarte atentă la ce spui, o preveni Doreen pe Ilesa, când se întoarseră la problema ducelui. Caută să-l convingi că au fost două nopţi aici şi că nu m-am văzut decât cu tine şi cu tata. Că n-am făcut decât să stăm aici seara, vorbind despre vremurile de odinioară.

— Şi tu chiar îţi închipui că Excelenţa Sa o să creadă aşa ceva? Întrebă Ilesa.

Dacă, mai târziu, sir Mortimer îi spune că te-a văzut cu ochii lui împreună cu lordul Randall, la „Cele trei pene” Doreen şi-a reluat improvizaţia:

— Era dimineaţa foarte devreme şi deşi Hugo, din păcate, trăsese perdelele, sir

Mortimer era foarte agitat. Dacă ar fi văzut pe cineva care să-mi semene cât de cât, de bună seamă că s-ar fi înşelat... Ea făcu o scurtă pauză şi apoi continuă:

— O femeie goală, cu păr blond căzându-i pe umeri, poate să fie oricine, şi dacă eu insist că n-am fost acolo şi tu îi confirmi că am fost aici, de ce l-ar crede ducele pe sir Mortimer? Vorbea foarte convingător.

Dar Ilesa pricepu că, în realitate, sora ei avea emoţii şi sta ca pe jar.

Îşi dădea seama că pentru Doreen fusese un şoc teribil, când sir Mortimer dăduse buzna în dormitorul ei. Apoi,

când a aflat că fusese numai o alarmă falsă, se scandaliza să constate că sora de la Londra se aflase în braţele unui om căruia nu-i acorda nici afecţiune şi nici încredere. Cele două surori coborâră scările,

Ilesa arăta cu totul altfel decât de obicei. Încă nu era niciun semn c-ar fi venit vicarul. Doreen, hotărâtă să se asigure că nu se va face nicio greşeală, spuse:

— Tu trebuie să-i spui lui tata, dacă soseşte acasă în urma ducelui, că eu am venit ca să vă mai văd pentru că mă simţeam vinovată de a fi stat departe de voi atât de multă vreme şi că nu doresc ca ducele sau oricine altcineva să ştie cât a durat asta.

— Sunt sigură că tata n-o să fie aşa de lipsit de tact încât să-ţi facă reproşuri în faţa unui străin, răspunse Ilesa.

— Bine, spune-i numai că sunt încântată că sunt din nou acasă şi că ar fi o greşeală din partea vreunui londonez să creadă că sunt o femeie fără suflet sau că mi-ar fi ruşine cu familia mea. Ilesa nu răspunse, iar Doreen spuse pe un ton dezagreabil:

— Este din cale afară de supărător când te gândeşti la conacul care este închis! Aş fi putut să-l duc pe duce acolo şi sunt sigură că ar fi fost foarte impresionat de felul în care arăta pe vremea lui tata.

— Acum e cu totul altfel, spuse Ilesa oftând. E praf peste tot, hornurile au împrăştiat funingine, iar ferestrele sunt aşa de murdare încât, în plină zi, lumina de-abia pătrunde în camere.

— Nici nu vreau să aud despre asta, replică Doreen. Mă gândesc numai la faptul că este foarte trist că unchiul Robert a fugit în India şi a lăsat totul de izbelişte.

Ilesa ştia că sora ei era dornică să-i arate ducelui că familia ei are o casă şi o moşie mare. Ea gândea în sinea ei că ducele, oricum, se va lăsa cu greu impresionat. Din tot ce citise despre ei, rezulta că acesta are un mare număr

de proprietăţi. Era, fără îndoială, foarte îngâmfat. Simţea că el va strica atmosfera plăcută a căminului ei şi că face o greşeală venind încoace.

„El aparţine Londrei, îşi spunea ea, el împreună cu femei ca Doreen care sunt foarte frumoase, dar care fac lucruri care ar fi şocat-o pe mama şi care, de fapt, mă şochează şi pe mine!” Orele treceau. Acum îşi dădea seama că Doreen este încordată ca un arc şi ciuleşte urechea la orice zgomot. Se părea că ducele nu intenţionează să apară, ceea ce Ilesei îi dădu un sentiment de uşurare..

Dar în acest caz, Doreen şi-ar fi ieşit din minţi la gândul că sir Mortimer l-ar fi contactat şi ar fi tulburat apele înainte ca ea să-l poată vedea pe duce.

Ilesa tocmai îşi spunea că acum era categoric prea târziu ca să mai sosească ducele, când se auzi un cioc-cioc la uşa din faţă. Dacă ar fi fost tatăl ei, ar fi intrat direct înăuntru. Întrucât nu era tatăl ei, trebuia să fie ducele.

La fel gândea şi Doreen care se sculă de pe scaun şi se opri în faţa căminului.

În timp ce Ilesa se schimba, Doreen pierdu o groază din timp rearanjându-şi părul şi pudrându-şi-faţa. Arăta grozav, nu era nicio îndoială în privinţa aceasta.

De fapt, frumuseţea ei părea să eclipseze luxul micului salon şi era evident că aparţinea unei alte lumi. Uşa se deschise, iar bătrânul Briggs vesti cu voce tare:

Excelenţa Sa, ducele de Mountheron, doamnă!

CAPITOLUL 3

Ducele de Mountheron servea micul dejun cu amfitrionul şi amfitrioana lui, marchizul şi marchiza de Exford. El şi amfitrionul călăriseră de la ora şapte. Îi prinsese bine mişcarea. Călărise unul din caii cei mai vioi şi mai bine dresaţi ai marchizului. Tocmai discutau cum să-şi petreacă dimineaţa, când veni un servitor cu un bilet pe o tavă de argint. Îl oferi ducelui şi acesta luă ca un om care nu se

aştepta la aşa ceva. Recunoscu imediat scrisul de mână şi-l citi repede.

— Asta este o scrisoare de la lady Barker. Habar n-aveam că aici în vecinătate se află casa ei şi că tatăl ei este vicar, îi spuse el marchizei.

— Este, într-adevăr, răspunse marchiza, şi este un om fermecător şi foarte plăcut.

Ducele vorbi mai departe, ca şi când ar fi găsit greu de crezut acest lucru:

— Îmi spune că tatăl ei are două tablouri excelente de Stubbs pe care, crede ea, mi-ar face plăcere să le văd. Marchizul veni cu confirmarea:

— Sunt, cu siguranţă, câteva din operele lui cele mai bune şi Mark Harle a avut noroc că tatăl său a putut să i le lase lui, întrucât nu erau ipotecate. Ducele a ridicat din sprânceană, iar marchiza a continuat să explice:

— Aş fi crezut că ştiţi că bunicul frumoasei lady Barker a fost contele de

Harlestone, iar tatăl ei este fiul mai mic al acestuia.

— Habar n-aveam, spuse ducele. După ce făcu o pauză, adăugă:

— Îl cunosc pe actualul conte. Nu e cel care s-a dus în India?

— A fost numit Guvernator al Provinciei de la Frontiera de nord-vest, spuse marchizul. În timp ce pentru el acest lucru a fost neîndoielnic o onoare, pentru vecini a fost o tragedie!

— De ce? se interesă ducele. Răspunsul veni tot din partea marchizului:

— Din cauză că Robert Harle a închis casa familiei şi a concediat practic pe toţi oamenii care lucrau pentru el. Asta i-a dat multă bătaie de cap fratelui său, vicarul. Marchizul râse scurt şi apoi continuă:

— Cu argumentele lui m-a convins să angajez doi

rândaşi de care n-am nevoie şi un paznic de vânătoare în plus! Marchiza zâmbi.

— Nimeni nu-i poate rezista vicarului când pledează! Acum am două tinere fete în casă, care chiar nu-mi sunt necesare. Ea făcu o pauză şi apoi adăugă:

— Fiica a doua a lui Mark Harle, Ilesa, este o fată delicioasă care încearcă să continue în sat opera mamei ei. Poartă de grijă femeilor bolnave şi tinerilor care;

acum că s-a închis conacul, nu-şi găsesc de lucru.

— Aşa de rea e situaţia? se interesă ducele.

— Chiar mai rea, răspunse marchiza, pentru că, după cum bine ştiţi, într-un sat mic proprietarul conacului este aproape singurul patron. Ducele făcu un semn aprobator şi marchiza continuă:

— Răul pricinuit de plecarea lui Robert Harle în India îl loveşte pe fratele lui şi, cred, şi pe fiica lui Mark. Ducele privi iarăşi biletul pe care-l ţinea în mână.

— Lady Barker m-a invitat ca, în drum spre casă, să trec să văd tablourile tatălui ei.

— Atunci este în mod sigur ceva pe care trebuie să-l faceţi, aprobă marchizul, mai ales că probabil doriţi să le adăugaţi la propria dumneavoastră colecţie.

— Am impresia, interveni marchiza, că vicarul ţine la tablourile lui tot atât cât şi

Excelenţa Sa la ale sale şi nu s-ar despărţi de ele pentru nimic în lume!

— Atunci am să manifest foarte mult tact şi n-am să-i cer să le vândă! răspunse ducele. Dar era curios să vadă tablourile lui Stubbs. Cumpăra în ultima vreme orice tablou scos la vânzare. Ştia că are una din cele mai bune colecţii din

Anglia.

Mai târziu, în cursul amiezii, ducele plecă cu cabrioleta sa trasă de patru cai spre

Littlestone. Se mira că Doreen Barker vorbise totdeauna despre soţul şi proprietăţile ei, dar niciodată despre familia ei. Îi trecu prin cap gândul cam cinic că poate ea nu s-o fi simţind deosebit de mândră că este fiica unui vicar, chiar dacă acesta este fiul unui conte. Ea era, în mod cert, foarte frumoasă şi frumuseţea ei impresionase Londra. Ducele, însă, îşi dădea perfect de bine seama că mai degrabă ea îi ţinea lui calea, decât el ei. În realitate, el îşi îngăduise să se supună văditei invitaţii pe care o citise în ochii ei expresivi. În materie de femei el n-ar fi fost cunoscător, dacă n-ar fi ştiut să preţuiască perfecţiunea şi trăsăturile clasice ale figurii ei.Ar fi, cu siguranţă, ceva inedit s-o vadă într-o ambianţă rurală. Se întreba ce-o fi gândind taică-su, ca vicar, despre purtarea ei cam scandaloasă de la Londra. Ducele îşi dădea perfect de bine seama că nu era el primul amant al lui Doreen şi, se mai gândea el, strâmbând din buze, nu va fi nici ultimul. În acelaşi timp, ea era incontestabil femeia cea mai frumoasă din

Mayfair. Briggs anunţă sosirea ducelui. În timp ce acesta intra în salon, Ilesa îşi ţinu răsuflarea. Era nerăbdătoare să-l vadă pe bărbatul cu care intenţiona să se mărite sora ei şi era mai mult ca sigură că n-o să-i placă. Ea dezaproba cu tărie felul în care se purtau cei doi. De altminteri, ca şi când ar fi bănuit că ducele obişnuia să aibă aventuri cu orice femeie frumoasă pe care o întâlnea, Ilesa îl dispreţuia. „Este foarte rău ce se întâmplă şi Doreen ar trebui să fie conştientă de acest lucru”, îşi spunea ea. Apoi, privind spre duce, o cuprinse mirarea. Nu era câtuşi de puţin cum se aşteptase ea să fie. Era înalt, lat în umeri şi nemaipomenit de chipeş. Avea ceva care-l diferenţia foarte mult de imaginea pe care şi-o formase ea. În timp ce el intra în cameră, Ilesa avu, din primul moment, impresia că îi simte personalitatea. Apoi întrucât câinii îi

alergară în întâmpinare şi săriră în sus de bucurie, el se aplecă să-i mângâie pe rând. Era un gest ce părea să-i dea un plus de umanitate. Era vorba, cu siguranţă, de un plus de receptivitate pe care nu-l avea aristocratul distant din imaginaţia ei. Doreen dorea să se mărite cu el de dragul titlului. Sora Ilesei veni în faţă.

— Dragul meu!... a exclamat ea cu o voce dulce pe care Ilesa n-o mai auzise până atunci. Ce bine îmi pare c-ai venit! M-am rugat să ai timp să vii şi să mă vezi înainte de a te duce la Heron.

— Cum puteam să refuz o invitaţie aşa de plăcută ca aceea de a veni să-văd tablourile tatălui tău? răspunse ducele. Doreen şedea acum foarte aproape de el, uitându-se drept în ochii lui. El îi luă o mână şi i-o sărută.

— Mai e nevoie să spun că arăţi foarte bine? întrebă el.

— Asta este ceea ce vreau să aud, răspunse Doreen pe un ton catifelat. Ducele privi către Ilesa. Doreen spuse, de data aceasta, cu un alt timbru al vocii:

— Să-ţi fac cunoştinţă cu sora mea, Ilesa.

— Doreen nu mi-a spus niciodată că are o soră, zise ducele întinzând mâna.

Ilesa zâmbi:

— Eu, Excelenţă, am auzit, desigur, despre caii dumneavoastră, spuse ea. Sunt chiar aşa de frumoşi după cum scriu ziarele? Ducele clipi din ochi.

— Chiar mai frumoşi! sublinie el.

— Atunci dumneavoastră sunteţi foarte, foarte norocos sau poate foarte abil!... făcu

Ilesa o remarcă.

— Cred că acesta este un compliment indirect pe care-l apreciez, râse ducele.

Când începu conversaţia, spanielii se aşezară jos. Dintr-odată, câinii ridicară capetele, Ilesa înţelese că tatăl ei s-a întors.

— Cred că acesta este tata, zise ea repede către Doreen. Cu o privire de avertizare, ea străbătu camera şi ieşi în vestibul. Vicarul tocmai intra pe uşa din faţă. Îndată ce-şi văzu fiica, o întrebă:

— Cine a venit? Sunt nişte cai superbi afară!

— Sunt ai ducelui de Mountheron, tată, răspunse Ilesa, dar înainte de a face cunoştinţă cu el, vreau să vorbesc numai cu tine pentru un moment. Vicarul păru surprins, dar îşi puse pălăria pe unul dintre scaune şi merse în biroul său.

Ilesa îl urmă şi, odată intraţi amândoi înăuntru, închise uşa.

— Ce-i cu toată tevatura asta, întrebă vicarul, şi de ce ar vrea ducele ca, dintre toţi, să mă vadă tocmai pe mine?

— El a venit s-o vadă pe Doreen, explică Ilesa.

— Pe Doreen?... exclamă vicarul. Adică vrei să spui că e aici?

— Da, a sosit pe neaşteptate, chiar înainte de dejun, spuse Ilesa, şi, tată, este foarte, foarte important ca atunci când intri în salon să nu pari surprins de prezenţa ei, pentru că vrem să creăm impresia că ea este aici de alaltăieri.

— Eu nu înţeleg ce e cu toate chestiile astea, spuse vicarul.

— Ştiu că e complicat, tată, spuse Ilesa, dar te rog, este foarte important să întăreşti impresia că ea stă aici de două nopţi.

— Nu înţeleg ce se întâmplă, spuse tatăl ei pe un ton tăios, dar eu n-am să spun minciuni de hatârul lui Doreen sau al altcuiva.

— Nu este chiar aşa, spuse Ilesa încet. Apoi avu o idee.

— Uite, tată, spuse ea, Doreen este îndrăgostită de duce şi crede că acesta este gata să-i facă propunerea respectivă. Dar nu vrea ca el să creadă că ea e moartă

după el. Spre uşurarea ei, vicarul zâmbi.

— Inteligentă treabă, în orice caz, spuse el. Unui bărbat îl place rolul de cuceritor.

— Eram sigură că ai să înţelegi, tată, şi te rog s-o tratezi pe Doreen ca şi când ai fi văzut-o aici, la masă, în. Ultimele două nopţi! Apoi putem s-o lăsăm să-l subjuge pe duce cum o vrea ea. Vicarul râse.

— Probabil că e foarte abilă dacă poate să facă acest lucru!... spuse el. Sunt sigur că

Mountheron a fost urmărit de femei ambiţioase, încă de când a părăsit şcoala, iar pentru Doreen va fi greu să-l conducă la altar.

— Tare ar vrea ea să fie ducesă, zise Ilesa

— Presupun că asta este ambiţia multor femei, cu excepţia celor ca mama ta şi, sper, ca tine! Ilesa îi zâmbi.

— Singurul lucru pe care-l vreau este ca atunci când mă voi mărita să fiu fericită aşa cum ai fost tu şi mama.

— Asta este şi ceea ce vreau eu pentru tine, răspunse vicarul. În acelaşi timp, Ilesa văzu durerea din ochii lui, ori de câte ori vorbea despre soţia sa.

— Acum, după ce mi-ai spus cum să mă port, hai să mergem să facem cunoştinţă cu ducele!... spuse el. Ieşi din birou urmat de Ilesa. Când intrară în salon, Ilesa simţi că sora ei este îngrijorată şi se teme de ce ar putea să spună tatăl ei.

Vicarul fu, însă, de un calm desăvârşit.

— Ce surpriză!... spuse el în timp ce mergea spre duce întinzându-i mâna. Mă întrebam, în momentul în care am sosit acasă, care dintre enoriaşii mei poate să aibă garnitura de cai cea mai grozavă din câte am văzut până acum! Ducele râse.

— Mă bucur că-i admiraţi! Caii aceştia sunt o achiziţie nouă şi au fost aşa de bine dresaţi, încât e o plăcere să-i înhami. Vicarul merse spre cămin şi se opri cu spatele la

acesta.

— Trebuie să vă felicit, spuse el, pentru succesul de la Grand Naţional. Păcat că aţi pierdut la curse, dar calul dumneavoastră, în mod cert, a făcut tot ce a putut.

— Aşa cred şi eu, fu de acord ducele, dar fiindcă veni vorba de cai, bănuiesc, domnule vicar, că fata dumneavoastră v-a spus de ce am dorit aşa de mult să vă vizitez. Vicarul îl privi scrutător şi Ilesa ştiu că el crede că ducele se pregăteşte să spună că doreşte să sejnsoare cu Doreen. În loc de aceasta, ducele veni cu altă explicaţie:

— Mi s-a spus că aveţi două superbe tablouri de Stubbs. După cum poate ştiţi, eu am o colecţie de care sunt foarte mândru.

— Am auzit, spuse vicarul, şi înţeleg că aţi cumpărat unul dintre tablourile lui deosebit de frumoase la „Christie’s”, luna trecută.

— Aşa e, zise ducele, dar eu sunt foarte nerăbdător să le văd pe ale dumneavoastră.

Vicarul făcu un gest cu mâna.

— Atunci desigur, nici eu n-am altă dorinţă decât aceea de a vi le arăta, sunt nişte tablouri interesante, semnate de Stubbs, dar prea puţine pentru a se numi

„colecţie”. Tatăl Ilesei părăsi locul unde se afla ca să deschidă uşa. Doreen îşi fulgeră sora cu o privire. Ilesa ştia că ea încearcă o senzaţie de extremă uşurare.

Tatăl ei o ignorase, dând foarte clar a se înţelege că prezenţa lui Doreen nu este o surpriză pentru el. Vicarul arătă drumul până la biroul în pare se aflase el cu Ilesa în urmă cu câteva minute. Un tablou era prins pe un perete în aşa fel, încât să poată primi lumină de la fereastră şf să beneficieze în felul acesta de cea mai bună punere în valoare, Ilesa ştia că este una dintre cele mai controversate şi neobişnuite capodopere ale lui Stubbs. Îndată ce-l văzu, ducele scoase un fel de strigăt de

înuntare.

— Dumneavoastră aveţi portretul lui John Musters!... exclamă el. De când vreau să-l văd!

— Mi-am zis că vă interesează, spuse vicarul, Ilesa cunoştea povestea acestui tablou pe care o auzise de o sută de ori din momentul în care tatăl ei îl achiziţionase.

John Musters fusese pictat de Stubbs cu soţia sa Sophia. Din păcate, raporturile dintre ei au avut o evoluţie foarte nefericită. Musters credea că ea îl înşelase.

De aceea a insistat ca imaginea ei din tablou să fie acoperită cu vopsea şi să fie înlocuită cu cea a reverendului Philip Story. Stubbs făcuse ceea ce i se ceruse:

ştersese figura Sophiei şi pusese în locul ei pe cea a vicarului. Dar uitase să transforme şaua de damă pe care şezuse Sophia într-una potrivită pentru un bărbat. Vicarul se convinsese că ducele îşi dă seama de acest lucru şi spuse râzând:

— Desigur, e plăcut pentru mine să am un tablou al vicarului Story, deşi eu nu pot realiza performanţa lui de a avea paisprezece copii! Ducele râse.

— Sper că nu! Dar era vădit că el împărtăşea pasiunea lui John Musters pentru vânătoarea de vulpi. Musters avea nişte ogari grozavi.

— Am spus tot ce se poate spune despre acest tablou, zise vicarul. Acum priviţi la celălalt.Al doilea tablou pe care vicarul îl moştenise de la tatăl lui era pe celălalt perete. Era înfăţişat un şir de portrete canine individuale, aranjate în perimetrul tabloului ca şi când acei câini ar fi pozat pentru ochiul unui arbitru: un câine, o căţea, un câine, o căţea, un câine. Ducele rămase câtva timp în contemplarea lor.

— Acesta este, domnule vicar, singura lucrare cunoscută în care Stubbs a aranjat ogarii într-o astfel de manieră,

zise el. Dumneavoastră sunteţi extraordinar de norocos că aveţi aşa ceva. Vă invidiez foarte mult.

— Sunt convins că nu e nevoie ca Excelenţa Voastră să mă invidieze, zise vicarul, pentru că şi Excelenţa Voastră are atâtea dintre lucrările lui Stubbs.

— Pe care desigur va trebui să le vedeţi, spuse ducele. Când puteţi veni să staţi la mine, la Heron, şi să-mi spuneţi ceea ce eu nu ştiu despre propriile mele tablouri?

Vicarul râse.

— Ar trebui să fiu foarte abil ca să fac asta, dar desigur mi-ar face mare plăcere să văd nu numai tablourile lui Stubbs, ci şi caii dumneavoastră. Ducele şovăi un moment. Apoi spuse:

— De fapt, mă îndreptam spre casă azi, dar dacă aţi avea bunătatea să-mi oferiţi un pat pentru noapte, am putea merge împreună la Heron mâine. Vicarul fu surprins.

Apoi înainte să apuce el să vorbească, Doreen exclamă:

— Asta e o idee minunată! Mi-ar plăcea ca tata să vadă Heron-ul, care este casa cea mai frumoasă din câte am văzut. Din felul în care vorbea, se vedea foarte clar că ea îl preţuia pe proprietarul acesteia. Apoi, dându-şi seama că ducele se uită la

Ilesa, spuse precipitat:

— Sunt convinsă că totuşi va fi greu pentru sora mea să vină. Ea are atâtea obligaţii aici în sat...

— În privinţa asta, obligaţiile mele şi ale ei, spuse vicarul, se vor încheia mâine dimineaţă după utrenie. Iar duminică nu fac slujbă de vecernie. Acest lucru era adevărat. Satul era aşa de pustiu de când cu închiderea conacului, încât duminica sătenii care rămăseseră pe loc trebuiau să se mulţumească numai cu o adunare.

De aceea, vicarul dispusese ca deocamdată să se suspende vecernia.

Numai cu Ilesa mai oficia, în intimitatea propriului său

birou.

— În cazul de faţă, spuse ducele, este o mare plăcere pentru mine să vă invit pe dumneavoastră împreună cu cele două fiice la Heron. De groază, doamna Briggs se luă cu mâinile de cap. În acelaşi timp, Ilesa ştia că de fapt ea este încântată de ocazia ce i se oferă de a găti pentru un duce. Era hotărâtă să-şi folosească toată măiestria. Briggs îşi odihnea pe un scaun picioarele bolnave.

— Cred, se adresă Ilesa către el, că avem o sticlă de vin roşu pe care lordul, înainte de a pleca în India, l-a dat tatei.

— Aşa iaste, don'şoară Ilesa, zise Briggs şi mai e şi nişte vin alb pe care lordul îl aduce de la conac, nu atât de mult cât ne-ar plăcea nouă, dar destul pentru

Excelenţa Sa.

— Ţi-l las dumitale, Briggs, spuse Ilesa. În timp ce ieşea din bucătărie, ea înţelese bine că sora ei nu dorea ca ea, Ilesa, să meargă la Heron. Văzuse o anumită expresie pe faţa lui Doreen atunci când ducele îi invitase pe toţi. Părea caraghios ca o femeie atât de frumoasă ca Doreen să fie geloasă pe cineva.

„Trebuie să iu foarte atentă," îşi zise ea." Chiar aşa, de ce m-ar remarca el pe mine, când Doreen este aşa de frumoasă?"

În acelaşi timp, ştia foarte bine că ducele nu-i era indiferent nici ei.

Presupunea că aceasta era din cauză că el se deosebea aşa de mult de toţi bărbaţii pe care îi cunoscuse Ilesa vreodată. Când dăduse mâna cu el, simţise o vibraţie stranie. Era o senzaţie pe care n-o avusese prea des.

„Are o personalitate puternică," îşi spuse ea," adică are ceea ce le lipseşte multora." Dar nici ea nu ştia exact ce vrea să spună. După ce se întoarse în sală, se surprinse ascultând modulaţiile vocii cu care natura îl înzestrase pe

duce.

Constata că e greu să-l ignori, în momentele în care stă de vorbă cu tatăl ei.

Ilesa nu zăbovi mult, ci sui la etaj ca să-i spună doicii că au doi vizitatori în plus.

Doica fusese toată ziua în vizită la o femeie bolnavă. Luase cu ea câteva din leacurile pe care le făcuse mama Ilesei pentru oamenii din sat. Când sui în camera ei, Ilesa o găsi pe doică lepădându-şi boneta.

— Ce-i cu toate noutăţile acestea care-mi vin la ureche, domnişoară Ilesa? întrebă ea. Doamna a sosit pe neanunţate, iar acum hop şi ducele de Mountheron? Nici nu-mi vine să cred!

— Aşa e, spuse Ilesa. Doreen a venit chiar înainte de dejun şi cu toate acestea insistă foarte mult să facem să se creadă că ea a sosit acum. Doica o privi mirată.

— Tare aş vrea să ştiu, de ce o fi făcând ea asta? se interesă ea îndeaproape.

— Din cauză că vrea să se mărite cu ducele, dar nu vrea ca el să creadă că ea e moartă după el.

— Ceea ce cred că aşa e! conchise Nanny. Şi asta nu mă miră!

— O, te rog, doică, fii foarte atentă pentru că altmjnteri Doreen o să se-nfurie pe noi, şi ar fi păcat, căci e o mare plăcere s-o avem în mijlocul nostru.

— Cred că ea ţi-a dat rochia pe care o porţi acum, spuse doica. Arăţi desigur foarte şic!

— Mi-a împrumutat-o! o corectă Ilesa, şi unde mai pui că tata şi cu mine plecăm împreună cu ducele, mâine, la casa lui de ţară ca să-i vedem faimoasa colecţie de tablouri de Stubbs! Doica, se uită fix la ea. Apoi zise:

— O schimbare de decor e binevenită! E timpul să ieşi din sat şi să vezi un pic lumea. Din câte am auzit, Heron este un loc numai bun ca să vezi ceva din strălucirea vieţii

de societate!

— Tocmai asta sper să văd, râse Ilesa. Dar n-am ce să pun pe mine, după cum bine ştii.

— Trebuie neapărat să-ţi găsim ceva, draga de tine, spuse ea, convinsă că va reuşi să facă acest lucru, şi dacă îţi dă din îmbrăcămintea ei, doamna face exact gestul care trebuie. În aceşti ultimi ani, mai mult de o batistă de bumbac nu ţi-a dat!

Doica era cam rea de gură. Ilesa, propriu-zis, n-o iertase niciodată pe Doreen pentru faptul de a nu fi venit la înmormântarea mamei ei vitrege. Acest amănunt generase, într-adevăr, tot felul de comentarii în sat. În câteva ocazii, doica nu ezitase să-şi exprime părerile. Doreen, fiind frumoasă şi bogată, se bucura de atenţia întregii prese. Totuşi, ea nu încercase niciodată să-l ajute pe tatăl ei în vreo acţiune pe care acesta ar fi vrut s-o întreprindă. Era vorba aici de ceva pe marginea căruia Ilesa, deocamdată, n-avea chef să facă niciun comentariu.

Părăsi în grabă dormitorul doicii şi se duse spre al ei. Ştia că prima problemă, înainte de a pleca la Heron, este aceea de a găsi ceva cu care să se îmbrace pentru cină, diseară.

Ştia că Doreen o va privi cu un ochi foarte critic şi nu putea să apară în salon în rochia pe care o purta acum. Îşi cercetă garderoba şi scoase un oftat. Aceşti ultimi doi ani şi-i consumase ajutându-l pe tatăl ei care avusese parte de un asemenea necaz.La drept vorbind Ilesa nu avusese timp să se gândească la ea sau la felul cum arată. O auzi pe doică intrând într-una din camerele de oaspeţi ca să pregătească un pat pentru Doreen. Apoi urma să facă acelaşi lucru pentru duce, drept pentru care Ilesa se duse s-o ajute. Din fericire, Nanny, meticuloasă cum era, făcuse curat în camere şi ştersese praful. Ilesa luă din camera ei două vaze.Pe una o puse în camera pe care urma s-o

ocupe Doreen şi pe cealaltă în camera ducelui.

— Sper că servitorul lui o să aibă grijă de el, Nanny, spuse ea. Bietul Briggs n-o să reuşească niciodată să facă asta, şi în acelaşi timp să aranjeze masa şi să dea argintăriei un lustru în plus.

— O să am eu grijă de asta, spuse Nanny. Tu n-ai decât să pleci şi să te faci frumoasă, iar înainte de a coborî, eu o să-ţi fac coafura.

— Mulţumesc Nanny, răspunse Ilesa. Doreen mi-a criticat deja foarte mult modul în care mă prezint, iar eu nu pot să-mi închipui ce-o să port diseară.

— Este o rochie în garderoba mamei tale care o să-ţi vină perfect! spuse Nanny.

Ilesa rămase locului.

— Crezi că tata o să se supere dacă port lucrurile mamei?

— Cred că nici n-o să observe, o linişti Nanny. Bărbaţii nu prea sesizează ceea ce trebuie, atunci când e vorba de îmbrăcămintea femeilor. Rochia la care mă gândesc este una foarte simplă. Vicarul nu permisese ca vreunul din lucrurile soţiei sale să fie mişcat din camera pe care o folosiseră amândoi. Ilesa ştia că rochiile mamei ei încă mai atârnau în garderobă, aşa cum atârnaseră întotdeauna.

Avea senzaţia că într-un fel viola un spaţiu sacru. Dar mai ştia că mama ei, în orice caz, ar fi vrut ca ea, Ilesa, să arate splendid dacă asta ar fi ajutat-o pe Doreen.

Ar fi desigur destul de straniu dacă, alături de sora ei aşa de elegantă, Ilesa ar arăta ca o sărăntoacă. Oricum nu era vreme de pierdut cu discuţii sterile.

Când să termine doica de dereticat prin camere, Ilesa îl auzi pe tatăl ei conducându-l pe duce la etaj, ca să se schimbe pentru cină. Ea se grăbi să intre în camera ei. Peste câteva clipe, veni după ea şi doica. Ilesa purta o rochie foarte drăguţă, pe care mama ei o îmbrăca adesea

când lua masa cu soţul în altă parte.

Era un mov foarte palid, ceea ce îi dădea Ilesei aerul unei violete de Parma.

Nanny îi aranja o coafură ca aceea pe care o purta Doreen. Când se privi în oglindă, Ilesa zâmbi:

— Văd o tânără necunoscută, doică, spuse ea, pe care acum o întâlnesc prima oară!

— O să-l faci pe tatăl tău să se simtă mândru, spuse Nanny. Mai mult nu zic.

Ilesa o sărută pe bătrână pe obraz şi se duse spre uşă.

— Mai bine te-ai duce să vezi dacă o poţi ajuta cu ceva pe Doreen, spuse ea. Eu sunt sigură că e obişnuită să aibă o cameristă şi vreo jumătate de duzină de alte persoane în jurul ei.

— Păcat că nu ajută şi ea pe alţii!... răspunse doica. Ilesa zâmbi.

N-avea niciun rost să se certe cu dădaca, care avea totdeauna ultimul cuvânt şi care cu siguranţă avea să spună acelaşi lucru şi faţă de Doreen. Ilesa se grăbi să coboare scările. Ducele o surprinse aranjându-se în salon. Dacă în costumul de zi făcea o impresie nemaipomenită, în cel de seară el era pur şi simplu irezistibil.

Pentru o clipă, Ilesa nu făcu decât să-l fixeze cu ochii măriţi de uimire.

Apoi îşi dădu seama că şi el o privea în acelaşi fel. Precipitată, pentru că simţea că ar fi penibil să nu scoată o vorbă, Ilesa sparse gheaţa:

— Sper că Excelenţa Voastră a găsit tot ce dorea, nu-i aşa? Nu se întâmplă des ca vizitatorii să rămână la noi şi tata s-ar supăra foarte tare dacă dumneavoastră nu v-aţi simţi bine aici.

— Am tot ce mi-aş fi putut dori, spuse ducele, şi nu vă puteţi închipui ce clipe memorabile am trăit când am văzut două tablouri de Stubbs, de care auzisem vorbindu-se tot

timpul, dar pe care nu le văzusem niciodată.

— Ele sunt un izvor de bucurie şi încântare pentru tata! spuse Ilesa. Bunicul meu avea câteva tablouri foarte frumos pictate de alţi artişti, dar desigur ele aparţin acum unchiului Robert.

— L-am întâlnit de mai multe ori pe unchiul dumneavoastră, spuse ducele. Sunt sigur că va realiza mari performanţe în India, dar înţeleg că închiderea casei a atras după sine multe probleme în sat. Ilesa oftă.

— Pentru tata a fost îngrozitor, spuse ea. Cei mai mulţi săteni lucrau la conac şi habar n-aveau cum să-şi caute slujbă în altă parte. Tata a făcut tot ce-a putut ca să-i ajute, dar n-a fost uşor.

— Mi-au povestit gazdele azi-noapte.

— Marchizul a fost foarte amabil şi a angajat pe unul dintre paznicii de vânătoare.

E un om drăguţ, are o soţie şi cinci copii. N-ar fi putut să-i întreţină din mica pensie, care era tot ce putea să-i dea tata.

— Nu-i aşa că unchiul dumneavoastră ar fi trebuit să facă asta? întrebă ducele.

— Unchiul a scos la pensie o mulţime de persoane în vârstă, dar i-a fost cu neputinţă să facă acest lucru cu toată lumea. Înţeleg că e foarte scump să fii guvernator al unei provincii indiene.

— Asta aşa e, conveni ducele, dar nici n-a fost just să lase asupra tatălui dumneavoastră toate greutăţile care au urmat! Făcu o pauză, după care adăugă:

— Şi asupra dumneavoastră! Aud că şi dumneavoastră faceţi o mulţime de lucruri.

— Nu fac decât ceea ce ar face şi mama dacă ar mai trăi, spuse Ilesa. Şi vă mulţumesc, vă mulţumesc foarte mult că-l invitaţi pe tata la dumneavoastră acasă. Va fi foarte bine pentru el să facă acesta călătorie şi să mai uite

de toate necazurile cu care vin zilnic la el enoriaşii, oricât de mici ar fi unele dintre acestea. Vorbea într-un fel care vădea cât de mult însemna şi pentru ea această invitaţie. Ducele se gândea ce lucru extraordinar este ca o fată atât de tânără şi frumoasă să se îngrijească de oamenii din sat. O fată care în acelaşi timp, după cum intuise el, n-avea niciun fel de complex de inferioritate.

El” era obişnuit cu femei care-l curtau cu fiece cuvânt ce le ieşea din gură, cu fiece mişcare a buzelor şi cu fiecare privire, Ilesa vorbea fără afectare. Ducele ştia că ea se gândeşte la tatăl ei şi nu la ea însăşi, când vorbea de şederea la Heron.

Vicarul veni între ei. Ilesa îşi aduse aminte că are o informaţie de transmis:

— Am uitat să-ţi spun, tată, că braţul domnului Craig este mult mai bine. El m-a rugat să-ţi spun că ameliorarea se datorează ierburilor mamei, care, zice el, sunt ca un dar venit din ceruri. Vicarul zâmbi.

— Asta e o veste minunată! Mi-era teamă să nu-şi piardă mâna.

— I-am văzut-o azi-dimineaţă înainte de a aranja florile în biserică, spuse Ilesa, şi e pe cale de a se vindeca complet.

— Cine este domnul Craig?... întrebă ducele.

— Este măcelarul, răspunse Ilesa. În timp ce tăia nişte carne, i-a alunecat cuţitul din mână, alegân-du-se cu o rană teribilă chiar deasupra încheieturii. A pierdut atâta sânge, încât ne-am temut că va trebui să i se amputeze mâna.

— Şi ierburile cu care l-aţi tratat l-au salvat? se interesă, ducele, ca şi când ar fi încercat să înţeleagă.

— E vorba de o poţiune pe care mama o folosea ori de câte ori se ivea o urgenţă ca aceasta. E foarte greu să aduci un doctor până aici. Uneori, ei refuză să vină pentru

că ştiu că n-au nicio şansă de a fi plătiţi.

— În felul acesta dumneavoastră i-aţi luat locul!... spuse ducele.

— Eu nu sunt chiar aşa de bună cum era mama, spuse Ilesa, dar sunt foarte bucuroasă că am făcut ceea ce trebuia făcut pentru domnul Craig. Ducele era pe punctul de a întreba mai multe, când uşa se deschise şi Doreen îşi făcu apariţia.

Arăta într-adevăr fantastic, într-o rochie care trebuie să fi costat mai mult decât salariul anual al vicarului. Alunecând spre duce, ea profita de soarele în asfinţit care-i punea în valoare lucrurile cu care se îmbrăcase. Ilesa ştia că sora ei va arăta feeric în lumina lumânărilor de pe masa din salon.

Ducele o privea curios, iar ea formula în minte un gând de recunoştinţă.

— Sunt sigură că o va cere în căsătorie, îşi zicea Ilesa. Atunci Doreen va fi cu adevărat fericită! Pe măsură ce se succedau gândurile, ea îşi aminti de celălalt bărbat; bărbatul care o iubise o vreme. Bărbatul în legătură cu care sir Mortimer

Jackson intenţiona să-i facă niscaiva neajunsuri.

„Poate oare Doreen să iubească doi bărbaţi în acelaşi timp?” se întreba Ilesa.

Apoi văzându-şi sora privind cu ochi foarte galeşi la duce, îşi spuse că ea este foarte tânără şi lipsită de experienţă. N-avea niciun rost să încerce a înţelege ce se întâmplă. Aceasta nu era lumea ei. Lumea în care trăia ea şi tipul de greutăţi cărora trebuia să le. Facă faţă erau de cu totul altă natură. Erau lucruri care priveau oamenh obişnuiţi a căror problemă era, culmea simplităţii, cum să-şi ţină zilele,

„Asta este ceea ce contează cu adevărat, îşi spunea ea, şi dacă Doreen ajunge ducesă, este foarte puţin probabil

că o vom mai revedea vreodată.”

îşi văzu sora atingându-se de braţul ducelui, cu un gest de intimitate care friza dezmierdarea.

— A câştigat!... îşi zise Ilesa ca pentru sine. Apoi nu putu să nu se întrebe dacă ducele avea idee de faptul că mai erau doi bărbaţi în viaţa surorii ei. Şi dacă ştia totuşi... nu se simţea deranjat?

CAPITOLUL 4

A doua zi dimineaţa, Ilesa se scula devreme şi-şi aminti că nu se dusese la culcare decât foarte târziu. Ştia că asta nu-i pria şi că memoria îi făcea probleme, dar ea rămăsese trează, întrebându-se dacă ducele va intra în camera lui Doreen.

O auzise pe soră-sa, spunându-i lui, după ce se aşezaseră în pat, cine în ce cameră doarme.

— Tata are camera mare din capăt, spunea Doreen. Camera lui pare tot timpul a fi disproporţionată cu restul casei. Dar el şi mama aveau un fel de apartament cu un vestiar pentru el şi un budoar unde mama îşi compunea scrisorile. Doreen schiţă spre duce un zâmbet drăgăstos.

— În copilărie, camera aceea mi se părea foarte mare, dar asta se întâmpla mai înainte ca eu să fi fost într-o casă enormă, ca a ta.Pe un ton afectuos, ea se confesa mai departe:

— Acum, când vin acasă, nu dorm în camera în care dormeam pe vremea copilăriei, ci în camera de oaspeţi! întrucât şi tu şi eu suntem musafiri, camerele noastre sunt una lângă alta. Ilesa de-abia dacă prinse unele frânturi de conversaţie.

Dar după ce s-a urcat în pat, cele auzite mai adineauri îi reveniră în minte.

Se întreba de ce Doreen îi dădea ducelui amănunte care, însumate, echivalau cu un plan al casei. Din propriile frământări se desprinse acum un răspuns care o şocă. I se

părea înspăimântătoare eventualitatea ca ducele să intre în casa tatălui ei’ şi să se poarte indecent cu Doreen. „Nu trebuie să mă gândesc la asta! N-am să mă mai gândesc la asta!” îşi spunea în sinea ei. Dar, desigur, nu putea să-şi alunge din cap acest gând şi mai trecu muit timp până să adoarmă.

Când se lumină de ziuă, ideea de a merge pentru un sejur la Heron o făcu să freamăte. Şi totuşi, într-un fel, îi părea rău că fusese lansată o asemenea invitaţie.

„Voi fi în plus acolo” îşi spuse ea.” Eu n-am nimic în comun cu ducele şi cu dichisitele lui prietene, precum Doreen.” Dar acum era prea târziu ca să mai bată în retragere. De altfel, îi era clar că tatăl ei va insista ca ea să figureze pe lista invitaţilor. El aranjase încă din seara precedentă ca să plece imediat după utrenie.

Era şi în interesul sătenilor ca slujba de dimineaţă să aibă loc cât mai devreme ca să poată merge acasă să-şi pregătească prânzul de duminică. Dar asta, numai în măsura sn care îşi puteau permite aşa ceva. Era un drum destul de lung până la proprietatea ducelui. Or, el nu voia să ajungă acasă tocmai spre seară.

— E un mare noroc, spuse el, că am venit de la Londra în trăsura asta mare.

Urcară în vehiculul care era deschis. Ducele se aşează pe locul din faţă cu Doreen lângă el. Ilesa şi tatăl ei se aşezară în spate, în spatele lor era un servitor cocoţat într-o poziţie cam periculoasă, pe un scăunel, deasupra bagajelor.

Câteva din geamantanele mici, inclusiv cutia cu pălării a lui Doreen, erau la Ilesa şi la tatăl ei. Pentru că habar n-avea ce să ia cu ea, Ilesa lăsase problema aceasta în seama doicii. Lângă bagajul foarte elegant al surorii ei, geamantanul ei avea un aer uşor demodat. Era o zi frumoasă şi ducele conducea cu o îndemânare pe care,

după cum ştia Ilesa, tatăl ei o admira. Ducele conduse cu multă atenţie pe stradelele întortocheate de la ieşirea din sat. Când ajunseră la drumul principal, el lăsă caii să meargă în voie. Se opriră pentru masa de prânz la un han, unde ducele ceru un salon separat.Li se servi un meniu cu mult mai bogat decât cel de la salonul deschis marelui public. Porniră din nou la drum.

Acum, Ilesa ardea de nerăbdare să vadă pentru prima dată castelul Heron.

Îşi amintea că mai citise despre el în. Ziarele care făceau publicitate curselor de cai. Îl văzuse fotografiat într-o revistă care i se strecura câteodată şi ei, pe vremea când îi mai trăia bunicul. Era sigură că acolo citise despre castel că fusese construit sau cel puţin restaurat de către Robert Adam. Se spunea că este unul dintre cele mai mari şi mai importante dintre castelele în stilul lui Palladio din întreaga ţară.

— Cel puţin am să-l văd o dată, îşi zise ea. Din felul în care se purtase Doreen, Ilesa era sigură că aceasta, odată ajunsă ducesă de Mountheron, n-o să-i mai invite a doua oară pe ea şi pe tatăl ei. Doreen era foarte posesivă cu ducele.

Părea să fie geloasă şi atunci când el vorbea cu vicarul despre tablourile lui

Stubbs. Devenea furioasă dacă-l vedea vorbind cu Ilesa. În sfârşit, intrară prin nişte impresionante porţi din fier forjat, aurit la capete şi o luară pe o alee lungă străjuită de nişte tei superbi. Acum Ilesa înţelegea de ce ţinea Doreen atât de mult să se mărite cu ducele. Ea nu-şi imaginase niciodată că o casă poate fi atât de impresionantă. Casă care, în acelaşi timp se constituia într-un fundal adecvat pentru ducele însuşi. Soarele se oglindea în ochiurile de geam ale numeroaselor ferestre. Ilesa vedea în această privelişte strălucitoare expresia unui salut de bun sosit

adresat stăpânului. Steagul ducelui fu ridicat pe catargul de pe acoperiş chiar în momentul când ei se apropiau. În acelaşi timp, un covor fu aşternut peste un lung şir de trepte ce duceau la uşa din faţă. Ducele opri caii. În aceeaşi clipă, nişte rândaşi veniră fuga să-i ţină de căpăstru. Apoi o ajută pe Doreen să coboare. Ea străbătu treptele fără să-l mai aştepte pe tatăl ei sau pe Ilesa, ca şi când locul îi aparţinea. Holul de la intrare i se păru Ilesei exact aşa cum trebuie să fie un hol. Era proporţionat perfect şi în nişe erau statuete de zeiţe greceşti.

Deasupra uriaşului cămin, sculptat cu măiestrie, atârna un număr de vechi steaguri ostăşeşti. Ilesa îşi spunea că trebuie să fie relicve ale bătăliilor câştigate de strămoşii ducelui. El le spusese la masă că mătuşa lui, lady Mavis, va face oficiul de gazdă.

— Este mătuşa mea cea mai tânără, spuse el, şi este nemăritată, aşa că am marele noroc că poate sta la mine ori de câte ori am nevoie de cineva să-mi ţină companie! Buzele i se crispară când rosti ultimul cuvânt. Ilesa îşi zicea că dacă el are în preajmă pe cineva cu care are un „affaire de coeur”, atunci prezenţa mătuşii ar fi de prisos. Ea încercă să nu se mai gândească la asemenea lucruri, pentru că acestea nu făceau decât s-o indispună şi erau străine temperamentului ei. Lady Mavis îi aştepta în salonul foarte îmbietor în care fură conduşi îndată ce intrară în casă. Era o femeie foarte drăguţă de vreo treizeci şi cinci de ani.O

tristeţe părea să stăruie în atmosferă din cauza faptului că amfitrioana nu era căsătorită. Ducele, însă, explicase, când le spusese că ea va fi la Heron, că în urmă cu ani de zile ea avusese o nefericită poveste de dragoste. Logodnicul ei murise în condiţii tragice şi de-atunci nu mai iubise pe nimeni. Lady Mavis era îmbrăcată foarte simplu şi mult mai adecvat decât Doreen. Doreen purta o rochie

încărcată şi ţipătoare pe care Ilesa o socotea cu totul nelalocul ei aici, la ţară.

Dar Ilesa era, desigur, prea plină de tact ca să spună asta cu glas tare. Şi când o văzu pe lady Mavis, îşi dădu seama că avusese dreptate.

— Am adus cu mine nişte oaspeţi, mătuşă Mavis, spuse ducele, sărutând-o uşor pe obraji. Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu Ilesa, sora lui Doreen şi cu tatăl ei, reverendul

Mark Harle. Dânsul este fiul răposatului conte de Harlestone şi posedă două superbe tablouri de Stubbs care rivalizează cu ale mele!

— Îmi vine greu să cred asta! răspunse lady Mavis în timp ce-l săruta pe duce.

Dădu mâna cu Doreen, spunând politicos înainte de a se întoarce spre Ilesa:

— Ce plăcere să vă revăd! Lady Mavis o luă de mână pe Ilesa şi exclamă:

— Nu ştiam că lady Barker are o soră, şi ce drăguţă sunteţi! Ilesa roşi, întrucât complimentul era ceva la care nu se aşteptase. Apoi lady Mavis dădu mâna cu vicarul şi spuse:

— E bine că aţi venit aşa de repede. Eu sunt sigură că nepotul meu vrea să vă stârnească invidia când o să-i vedeţi colecţia!

— Mă tem că am să fiu foarte invidios, zise vicarul, oricât de mult aş încerca să nu încalc una din cele zece porunci.La aceste cuvinte râseră cu toţii. Lady Mavis le servi ceaiul care-i aştepta pe cămin şi se aşeză pe sofaua de lângă masă.Pe masă erau aranjate un ceainic de argint, un ibric şi nişte castronaşe cu lapte şi cu frişca. Toate aceste obiecte erau puse pe o tavă foarte frumoasă despre care Ilesa credea că trebuie să fi fost confecţionată în vremea lui George al III-lea.

Ilesa învăţase de la mama ei o mulţime de lucruri despre argintărie. Fusese astfel învăţată să distingă diferitele perioade după argintăria pe care o avea bunicul ei la conac. Vicarul se aşeză lângă lady Mavis. Doreen începu dinadins ceea ce părea a fi o conversaţie foarte intimă cu ducele. Ilesa se văzu obligată să se descurce singură. Cercetă camera, evaluând tablourile care erau de pictori celebri.

Erau şi câteva mese aurite, sculptate, foarte delicat, pe care ea le socotea ca provenind din epoca lui Carol al II-lea. Aproape că tresări când ducele spuse pe neaşteptate:

— Sper că îmi admiraţi camera, miss Harle. Aceasta era favorita mamei mele, care aducea din alte părţi ale casei piesele care-i plăceau cel mai mult şi le punea aici.

— Mă gândeam ce frumos este aici, răspunse Ilesa şi admir în special mesele stil

Carol al II-lea. Ducele înălţă din sprâncene.

— Cum adică, dumneavoastră aţi recunoscut stilul?

— M-am gândit că trebuie să fie din epoca aceea, judecând după stilul sculpturii şi, desigur, după faptul că pe două din ele apare coroana, aşa cum se obişnuia pe-atunci. Resimţi aproape ca pe o insultă faptul că ducele fusese surprins că ea putea fi atât de informată. De aceea nu se putu abţine să nu zică:

— Cred că acel Van Dyck de deasupra căminului este unul dintre cele mai frumoase tablouri pe care le-am văzut vreodată!

— Acum mă faceţi-să vă arăt galeria mea de pictură, spuse ducele.

După ce tatăl dumneavoastră îşi termină ceaiul, propun să mergem mai întâi să-mi vedeţi colecţia Stubbs înainte de a începe să vorbim despre ele.

— Pentru asta n-o să trebuiască să-l rugaţi de două ori pe tata! Ilesa zâmbi. Ducele făcu propunerea aceasta şi

vicarului care se ridică nerăbdător în picioare.

— M-am gândit că e mai bine să-mi vedeţi mai întâi tablourile de Stubbs şi să terminăm cu ele, spuse ducele. Altminteri o să tot vorbim despre lucrări pe care dumneavoastră încă nu le-aţi văzut. Ieşiră din salon. Numai când ajunseră pe coridor îşi dădu seama Ilesa că în momentul când ei ieşeau, lady Mavis o rugă pe

Doreen să rămână cu ea. Îşi dădu seama că era ceva pe care sora ei n-ar fi dorit să-l facă, dar nu-l putu refuza. În realitate era un lucru binevenit, care îi dădea posibilitatea de a vorbi cu ducele fără să mai simtă în spate privirile încruntate ale surorii ei. Ducele îi conduse într-o cameră unde avea colecţia de Stubbs.

Era acolo, desigur, un mare număr de tablouri. El se opri în-faţa unuia intitulat

„Peisaj cu ogari” din 1762.

— Se crede că Stubbs l-a pictat la Berkeley Castle, spuse el.

— Am auzit de asta, răspunse vicarul. Apoi se opriră la unul intitulat „Obârşie”, care fusese comandat, spuse ducele, de către marchiza de Rockingham. Vicarul era entuziasmat de felul în care acesta fusese pictat, pe un fundal cu arbori şi o apă curgătoare.

— Coliba de pe malul Îndepărtat, spuse el, este reluată în tabloul „Iepe lângă un stejar”. Ducele scoase o exclamaţie, spunând:

— Mă întrebam dacă o să sesizaţi acest lucru! Am să vă arăt pictura aceea când ajungem în partea cealaltă a încăperii. Apoi, în timp ce ei continuau trecerea în revistă, veni rândul Ilesei să fie impresionată. Tabloul la care se uitau acum era unul pe care ea îl văzuse reprodus într-o revistă. Nu crezuse niciodată că o să aibă noroc să vadă vreodată originalul. Era un tablou cu un ghepard şi doi indieni lângă el.

— Uite, tată! Priveşte! spuse ea emoţionată. S-a vorbit despre această lucrare şi tu spuneai că ţi-ar plăcea să fii posesorul ei!

— Nici prin cap nu mi-a trecut că aveţi aşa ceva, Excelenţă, preciza vicarul.

— E o achiziţie nouă, explică ducele. N-o am decât de şase luni.

— Dar... e aşa de... frumoasă!... şopti Ilesa, iar eu de multă vreme îmi doresc să văd un ghepard! îl văzu pe duce şovăind. Apoi acesta păru a se fi răzgândit şi zise:

— Este, după părerea mea, una dintre picturile cele mai. Reuşite ale lui Stubbs.

Modelul lui a fost ghepardul dăruit lui George al III-lea de către sir George

Piggott, care a fost, dacă vă amintiţi, Guvernator General al Madras-ului.

Vicarul avea şi el unele informaţii în această privinţă:

— Aud tot timpul spunându-se că acel ghepard a fost, nici mai mult nici mai puţin, decât primul exempiar ce s-a văzut în Anglia.

— Sunt Convins că aşa e, conveni ducele. George al III-lea l-a dat în grijă fratelui său, ducele de Cumberland, în pădurea Windsor. Ducele avea o menajerie.

Vicarul avu o scurtă izbucnire de râs.

— Am citit, desigur, despre felul în care ducele a pus la cale un experiment rn marele parc Windsor, căci dorea să vadă cum îşi atacă gheparzii prada.

— Ghepardul, spuse ducele, arătând cu degetul la animal, a atacat un cerb. Apoi ghepardul a scăpat în pădure.

— Am citit povestea, spuse vicarul. A omorât o ciută, până să fie prins.

— Eu am auzit, interveni Ilesa, că ghepardul fuge foarte repede şi este foarte frumos când se mişcă.

— Aşa este, răspunse ducele, gheparzii sunt animalele cele mai iuţi din lume pe distanţe scurte. S-a constatat, mi se pare, că ating o viteză de şaizeci de mile pe oră! Ca şi când ar fi considerat că s-au spus destule despre gheparzi, merse la alte tablouri din colecţia lui. Dar Ilesa continua să se uite înapoi la ceea ce, după ştiinţa ei, se numea „Sfinxul Tărcat”. Animalul avea ceva care ei i se părea foarte amuzant, Ilesa se întreba cum ar fi să ai unul cu care să te joci aşa cum te-ai juca, de pildă, cu o pisicuţă. Zăboviră mult timp în camera cu picturile lui Stubbs;

apoi urcară la etaj ca să se îmbrace pentru cină. Slujnicele desfăcuseră geamantanul Ilesei. Când o întrebară cu ce intenţionează să se îmbrace, Ilesa constată că Nanny îi împachetase numai două rochii de seară. Una era cea mov pal, care aparţinuse mamei ei şi pe care o purtase în seara precedentă.Pe cealaltă, cu certitudine, nu se aşteptase s-o vadă. Era rochia de nuntă a mamei ei.

Era cea mai frumoasă din tot ce avusese mama ei, dar niciodată nu i-ar fi trecut prin minte s-o poarte. Fusese făcută pe vremea când erau crinolinele la modă, dar îi lipsea osul de balenă de dedesubt. Aceasta avea numai nişte poale foarte bogate, care porneau de la talia subţire până jos. Întreaga rochie era făcută din dantelă sau din ceea ce i se spusese Ilesei în copilărie a fi „dantela zânelor”. Era aşa de fină şi aşa de delicată încât părea aproape imaterială, ca o pânză de păianjen, Ilesa era sigură că va arăta prea elegantă în rochia aceasta. Totuşi o îmbrăcă, fiindcă îşi dădea seama că nimic nu putea fi mai în ton cu casa în care se găsea. Îi venea perfect, pentru că silueta ei era asemănătoare cu a mamei sale, iar volanele ample care-i acopereau umerii erau foarte nostime. Arăta foarte tânără, foarte drăguţă, ca şi când tocmai ar fi coborât dintr-unul din tablourile de pe pereţi. O oarecare sfială puse stăpânire pe ea în timp ce cobora

scările.

Simţi o uşurare când constată că erau şi alţi oaspeţi la masă.

Erau acolo două perechi de vârstă mijlocie, cu toţii vecini ai ducelui.

Mai era un tânăr chipeş şi înalt, care-i fu prezentat drept lordul Randall.

Ilesa ştia că acesta era bărbatul cu care se încurcase Doreen la „Cele trei pene”. Părea foarte agreabil. Când dădu mâna cu el, Ilesa înţelese imediat că nu era ticălosul pe care şi-l imaginase ea. Observă cum se uită la Doreen care, peste câteva clipe, avea s-o urmeze până în salon. Ilesa se convinse imediat că lordul

Randall o iubea cu adevărat pe sora ei. Totuşi din cauză că ea nici nu visa să se mărite cu el, pe faţa lui se puteau citi semnele de netăgăduit ale suferinţei.

Din felul în care Doreen îi vorbea lordului Randall, Ilesa îşi dădu seama că sora ei se aşteptase ca acesta să fie prezent la reuniune. Ea presupunea că Doreen făcuse acest aranjament ca să-l împiedice pe sir Mortimer să umble cu intrigi.

Nu putu să nu interpreteze ca o răutate din partea surorii sale faptul că aceasta se dusese direct către duce, îndată ce el intrase în cameră. Se pare că ea făcea aceste gesturi ca să le demonstreze tuturor că între ei erau legături intime. Stând la masă alături de lordul Randall, Ilesa îi vorbi acestuia despre viaţa la ţară. Auzise că el are o casă în Hampshire, de care era foarte mândru.

— Casa aparţine familiei mele de patru generaţii, spuse el, dar desigur, nu se compară în niciun fel cu Heron-ul. În vocea lui era o notă de exasperare, în timp ce vorbea, privea vizavi, la Doreen, al cărei chip frumos era întors către duce.

Ilesei îi părea foarte rău pentru el.

— De când o cunoaşteţi pe sora mea? întrebă ea.

— Chiar de când a venit prima dată la Londra a ţinut întreaga metropolă cu sufletul la gură! răspunse lordul Randall. Ilesa tăcea, dar el a continuat:

— Frumuseţea ei m-a frapat din primul moment în care am văzut-o. Dar cred că ar fi trebuit să ştiu că ea îmi este la fel de inaccesibilă ca şi luna de pe cer.

— Este, cu siguranţă, foarte frumoasă, conveni Ilesa.

— Prea frumoasă ca să mai ai linişte sufletească după ce ai cunoscut-o, spuse lordul Randall. Acum era o notă aspră în vocea lui. Din cauză că îi părea aşa de rău pentru el, Ilesa trecu la alt subiect şi vorbi despre cai. Era convinsă că o să-l intereseze această temă şi spera că, în orice caz, pentru un moment o să uite, de

Doreen. Lordul Randall îi spuse că ducele îi fusese cel mai bun prieten când erau la Eton. Cumpăraseră şi dresaseră împreună mulţi cai tineri şi găsiseră în aceasta o îndeletnicire pasionantă.

— Cred că Drogo este unul din cei mai buni călăreţi din Anglia, spuse el. Desigur are caii cei mai frumoşi. El e în stare să facă, de exemplu, şi o mârţoagă să pară excepţională.

— Tatăl meu este şi el un mare amator de cai, spuse Ilesa, dar noi nu ne putem permite să avem mulţi şi trebuie să avem mare grijă de cei pe care totuşi îi avem.

— Vreţi să spuneţi că sunteţi săraci? întrebă lordul Randall.

— Foarte săraci, răspunse Ilesa, dar norocul nostru a fost că atunci când trăia bunicul, şi tata şi eu puteam călări orice cal din grajdul lui.

— Totdeauna am trăit cu ideea, spuse lordul Randall, că Doreen provine dintr-o familie înstărită care dispune de o mare fermă.

— Asta se putea spune despre bunicul meu, preciza

Ilesa, dar tatăl meu, fiind al treilea fiu, nu este decât vicarul din Littlestone. Sunt convinsă că ştiţi tot aşa de bine ca şi mine că se întâmplă rar ca vicarii să fie bogaţi. Ei trebuie să scoată din propriile buzunare bani penntru un mare număr de săraci.

— Aşa este, conveni lordul Randall. Ilesa se gândea cât de tipică era pentru Doreen preferinţa de a vorbi mai degrabă despre casa bunicului decât despre cea a tatălui ei. Desigur, întrucât se măritase cu un om foarte bogat, era firesc ca oamenii să presupună că ea a fost ţinută totdeauna în lux.La terminarea mesei, se mutară într-una din celelalte camere de primire, care era tot aşa de frumoasă ca şi salonul. Oaspeţii de vârstă mijlocie declarară în curând că trebuie să plece acasă.

De aceea, curând după ora unsprezece, fiecare s-a dus sa se culce. În timp ce urcau scările, Ilesa îşi spuse că lordul Randall se uită cu jind la Doreen.

Ea ştia că sora ei îl evită în mod deliberat. Doreen se purta în felul acesta pentru ca nu cumva ducele să aibă impresia că în felul de a-şi vorbi unul altuia este un exces. De familiaritate, Ilesa intră în dormitorul ei, urmată de Doreen. Aceasta închise uşa. Apoi întrebă pe un ton tăios:

— De unde ai luat rochia asta? Şi de ce nu mi-ai arătat-o şi mie înainte?

— Nanny a împachetat-o pentru mine, spuse Ilesa, aşa e că ai recunoscut rochia de nuntă a mamei?

— E mult prea pretenţioasă şi încărcată! făcu Doreen cu un gest de lehamite.

Cum Doreen, ea însăşi, purta o rochie decorată cu flori şi foarte înfoiată, Ilesa nu făcu altceva decât să deschidă ochii mari de uimire.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse Doreen, dar eu sunt femeie măritată şi pot să port sifon cu strasuri. Dar fetele nu trebuie să se împestriţeze prea tare şi mai ales să nu se

îmbrace ca actriţele!

— Aveam de ales între asta şi una din rochiile pe care le port acasă care au ajuns aproape nişte zdrenţe! protestă Ilesa. Habar n-aveam că am să ajung într-un loc ca acesta. Aveam de gând să-l rog pe tata să-mi cumpere o rochie nouă, dar el avea nevoie de bani pentru un bolnav.

— Bine, să nu mai porţi rochia asta! spuse Doreen. Şi te-am văzut stând de vorbă cu

Hugo Randall la masă. Despre ce vorbeaţi?

— Vorbeam despre tine, spuse Ilesa.

— Mi-am închipuit eu! Pentru numele lui Dumnezeu, fii atentă! Dacă ducele ar afla că Hugo şi cu mine am fost prieteni apropiaţi, ar intra la bănuieli. Ilesa tăcu un moment, după care spuse:

— Cred că lordul Randall te iubeşte foarte mult, Doreen.

— Ştiu asta, spuse Doreen, şi îmi place şi mie. Dar tu desigur înţelegi, eu trebuie să fiu ducesă! Trebuie să devin stăpâna acestei case enorme şi a aceleia din Park

Lane.

— A poseda case este o situaţie care chiar ar putea să-l facă pe cineva fericit?

Întrebă Ilesa. Aş fi zis că omul care locuieşte în ele este ceea ce contează cel mai mult. Urmă o scurtă pauză după care interveni Doreen:

— Am să mă mărit cu ducele! Este numai o chestiune de timp până îmi va cere efectiv mâna, iar tu să fii atentă ce-i spui lui Hugo Randall! Apoi ieşi din cameră.

Ilesa o auzi străbătând în pas grăbit coridorul în drum spre dormitorul ei. Oftă adânc. Avea sentimentul că Doreen nu va fi fericită şi deşi sora ei n-ar recunoaşte în veci acest lucru, va face o greşeală. Apoi Ilesa se întrebă cine este ea, în definitiv, ca să-i judece pe alţii.

„Nimeni nu mi-a făcut nicio propunere niciodată”, gândi ea.” Şi nici nu există probabilitatea ca vreunul s-o facă,

întrucât în Littlestone eu nu fac cunoştinţă cu bărbaţi.” Se dezbrăcă şi se întinse în pat. Până să adoarmă, încercă să nu se mai gândească la soră-sa şi la problemele ei. În schimb, revedea în minte tabloul lui

Stubss cu un ghepard,” Sfinxul Tărcat”, cu dresorii indieni lângă el.

Ilesa se trezi foarte devreme, aşa cum făcea mereu acasă. Soarele, strecurându-se prin perdele, picta interioarele cu culoarea palid-aurie a zorilor. Deodată îi trecu prin minte că aceasta era pentru ea o ocazie de a vedea grădinile şi lacul.

N-ar fi putut să nu facă acest lucru acum cât se mai afla aici. Tatăl ei şi ducele conveniseră să meargă la grajduri îndată după micul dejun şi ea voia neapărat să meargă cu ei. Se îmbrăcă-repede, observând că Nanny îi împachetase cele mai bune dintre rochiile ei simple. Acestea nu se comparau cu nici ura din cele purtate de Doreen.Pe Ilesa, însă, n-o interesa propria-i persoană, ci ceea ce putea să vadă. Se strecură pe scări în jos şi găsi uşa din faţă deja deschisă.

Din camerele cele mai apropiate venea larma servitorilor care periau covoarele.

Ilesa ieşi în lumina soarelui, gândindu-se ce interesant este să explorezi totul pe cont propriu. Grădinile erau minunate. Trecu de peluze pe lângă straturile de flori şi arbuştii superbi aflaţi la vremea înmuguririi. Exista acolo şi o grădină cu ierburi de leac de care rămase extaziată. Se gândea cât de mult s-ar fi bucurat mama ei să vadă aşa ceva. Apoi ajunse la o poartă de fier care da din grădină într-o livadă. Pentru că priveliştea părea atât de ademenitoare, Ilesa deschise poarta şi pătrunse în livadă. Apoi, drept în faţă, văzu un gard de sârmă. Ajungând la gard, ea se întrebă dacă acesta nu cumva o va împiedica să meargă mai departe. Apoi avu o tresărire de spaimă.

De partea cealaltă a gardului, tolănit pe jos, se vedea un animal mare. Ilesei nu-i veni să-şi creadă ochilor, dar era un tigru!

CAPITOLUL 5

Ducele se sculase devreme, aşa cum îi era obiceiul. Dar în loc să meargă la grajduri, aşa cum o făcea adesea, el se duse la menajerie. Era ceva care totdeauna îi dădea fiori de încântare şi la care ţinea foarte mult. Ajunsese însă la concluzia că ar fi fost o mare greşeală să spună oamenilor ceva despre menajerie.

Aceştia îi spuneau fie că le e groază de animale sălbatice fie că e o cruzime să le ţii închise în cuşti. Era sătul să audă mereu aceleaşi şi aceleaşi argumente.

Faptul că existau menajerii încă din epoca lui Julius Caesar nu-i impresiona.

De aceea, îşi amplasase menajeria departe de privirile oricărui musafir care s-ar fi plimbat prin grădini. El păstra acest teritoriu în întregime pentru propria sa desfătare. Se gândea să-l extindă în anii ce vin. Asta ar fi însemnat să meargă în străinătate ca să cumpere animalele cu care ţinea neapărat să-şi îmbogăţeasvcă această colecţie. Era şase şi jumătate când ieşi pe uşa din faţă, trecând pe lângă două slujnice cu bonete pe cap care spălau treptele. Trecu în revistă grădinile, admirându-le frumuseţea. Apoi intră în grădina cu ierburi de leac şi de acolo în livadă. Pomii, cu eflorescenta lor albă şi trandafirie, erau dumnezeiesc de frumoşi.

Priveliştea aceasta îi reaminti de felul în care apăruse Ilesa în noaptea trecută.

Când o văzuse prima dată în casa parohială, ducele fusese uimit de frumuseţea ei.

Dar în rochia viu colorată pe care el o găsi desuetă, ea părea a veni din altă epocă. Ducele încă se mai gândea la ea, când ajunse la ţarcul animalului său favorit, un tigru

numit Rajah. Îl adusese din India ca pui şi tot el îl dresase.

Rajah era înclinat spre ferocitate şi le inspira teamă oamenilor care-l îngrijeau.

Niciunul dintre aceştia nu intra singur în ţarcul lui. Când unul îl hrănea, un al doilea era totdeauna în preajmă cu un fel de suliţă cu care, la nevoie, îl ţinea la distanţă. Ducele merse la intrare şi ridică zăvorul. Ţarcul era încuiat noaptea, dar era totdeauna deschis în zori, astfel că stăpânul putea intra să vadă animalele cât de devreme dorea. Apoi, după ce închise după el poarta ţarcului, îl căută pe Rajah.

Deodată, înmărmuri de uimire, îl văzu pe Rajah tolănit sub un copac; crezu că animalul doarme. Tigrul era cu capul în poala unei femei care şedea alături. Ea îl dezmierda netezindu-i blana. Pentru un moment, ducele crezu că tabloul pe care-l văzuse era o halucinaţie.

Apoi îşi dădu seama că femeia care-l alinta pe Rajah era Ilesa!

Ducele rămase ţintuit locului, neputând decât să cheme cu o voce foarte scăzută:

— Rajah! Rajah! Tigrul înălţă capul. Apoi încet, aproape călcându-şi pe inimă, se ridică în picioare şi se îndreptă către duce. În timp ce venea spre el, ducele spuse cu voce scăzută:

— Ieşi imediat afară din ţarc, dar fără să faci mişcări bruşte! Ilesa nu se clinti.

Singura ei reacţie fu un zâmbet adresat ducelui. Rajah ajunsese la stăpânul lui şi acum se freca de el scoţând nişte sunete asemănătoare cu torsul unei pisici.

Apoi, întocmai cum făcea când era pui, se ridică pe picioarele dinapoi şi-şi puse labele din faţă pe umerii ducelui. Acesta îl bătu pe spate în semn de mângâiere şi-i vorbi. Dar ducele nu pierdu o clipă din vedere că Ilesa încălcase consemnul dat. Îi spuse din nou pe un ton al

vocii diferit de cel pe care-l folosise către tigru:

— Fă ce ţi-am spus! Ea dădu din cap.

— Eu sunt în afara oricărui pericol, spuse ea. Ştie că-l iubesc şi n-o să sară niciodată la mine. Ducele se uită fix la Ilesa uluit. Apoi tigrul acapară atenţia stăpânului său şi primi dezmierdările acestuia. În cele din urmă, animalul se întinse pe jos şi începu să se scarpine cu labele. În momentul acesta, Ilesa se ridică în picioare şi spuse:

— Este vietatea cea mai frumoasă pe care am întâlnit-o vreodată! Nu-i ştiam numele, dar Rajah i se potriveşte de minune. Vorbind, fata veni mai aproape de duce. Când ajunse la el, ea se aplecă să mângâie tigrul, netezindu-i blana pe cap şi pe spinare.

— Cum puteţi avea un animal aşa de frumos?... întrebă ea. E chiar mai interesant decât tablourile! Tigrul se întoarse de la duce ca să-şi frece capul de Ilesa.

Ea îl cuprinse cu braţele şi-l sărută.

— Tu eşti un băiat frumos, frumos! spuse ea, şi-ţi stă bine cu numele de Rajah.

— Mă tem că îngrijitorii l-au transformat în Rajee, spuse ducele. Ei sunt indieni şi li se pare mai potrivit pentru un tigru. Ilesa chicoti.La o asemenea reacţie, ducele întrebă:

— Oare este adevărat ceea ce se întâmplă acum? Pot eu să stau de vorbă cu dumneavoastră având între noi un animal despre, care se spune că e feroce?

— Eu sunt convinsă că tigrul e feroce numai pentru că oamenii nu-l înţeleg, spuse

Ilesa. Desigur, trebuie respectat şi admirat. Ea luă în mâini capul tigrului şi se priviră în ochi.

— Nu-i aşa, Rajah? întrebă ea. Tu vrei ca oamenii să te admire şi să fie conştienţi de importanţa ta. Ducele încă mai credea că visează.

— Am şi alte animale pe care vi le pot arăta, dacă vă interesează, spuse el.

— Bineînţeles că mă interesează, răspunse Ilesa. De ce nu mi-aţi spus că aveţi o menajerie?

— Totdeauna ţin secret acest lucru, răspunse ducele, dar întrucât dumneavoastră l-aţi descoperit singură, aş vrea să vă arăt gheparzii. Ilesa scoase un chiot abia perceptibil.

— Gheparzii? Aveţi într-adevăr aşa ceva?

— Am, de ce să nu am? întrebă ducele zâmbind, Ilesa îl dezmierdă din nou pe

Rajah. Ducele făcu la fel. Apoi ieşiră pe poartă lăsând-ul pe tigru să se uite în urma lor.

— Îl am pe Rajah de când era pui şi l-am dresat, spuse ducele. Dar până acum n-am avut niciun caz în care el să fi permis unui străin să-i intre în ţarc. Ilesa tăcu.

— Aveţi dintotdeauna această influenţă asupra animalelor? întrebă el.

— E prima dată când întâlnesc un tigru, răspunse Ilesa, de ghepard ce să mai vorbesc, dar eu sunt în stare să strunesc şi calul cel mai nărăvaş. De câte ori nu i-am ajutat eu pe rândaşii bunicului meu să ţină în frâu cai care erau cu adevărat sălbatici...

— Îmi vine greu să cred că este adevărat ceea ce spuneţi, zise ducele. Cum puteţi să arătaţi aşa cum arătaţi şi totuşi să călăriţi cai sălbatici şi să fiţi tandră cu tigri fioroşi? Ilesa râse într-un fel care răsuna foarte plăcut în auz.

— Acesta este cel mai frumos compliment ce mi s-a făcut vreodată! spuse ea. Dar, e adevărat, nu mi s-au făcut multe!

Ducele nu se îndoia că aşa este. El nu întâlnise niciodată o femeie atât de plină de naturaleţe, Ilesa îi vorbea într-o manieră cu totul diferită de cea a altor femei. Ei făcură înconjurul ţarcului lui Rajah şi ajunseră la alt tigru. Când văzu ce este înăuntru, Ilesa fu cuprinsă de o mare bucurie.

Un ghepard la fel de frumos ca şi cel din tabloul lui Stubbs se mişca printre copacii unui ţarc foarte larg. Blana lui era lucioasă ca aceea a unui câine cu părul scurt. Avea pete negre, cum au unele pisici.

— Acesta este Che-Che, aşa cum se încăpăţânează îngrijitorii indieni să-i zică, spuse ducele. Femela lui, Me-Me, se ascunde de noi prin tufişuri pentru că a fătat de curând patru pui.

— Este lucrul cel mai frumos ce mi s-a întâmplat vreodată! spuse Ilesa.

— Puii au de-abia patru zile, spuse ducele, aşa că mă îndoiesc că Me-Me o să vină să stea de vorbă cu noi. Dar mai întâi trebuie să faceţi cunoştinţă cu Che-Che.

— Presupun că nu vă e tare frică să faceţi cunoştinţă cu el, glumi ducele, rezemându-se de poartă.

— Asta e o insultă gratuită, protestă Ilesa. Intrară în ţarc. Che-Che alergă spre duce.

Gudurându-se pe lângă el aşa cum ar fi făcut un câine sau o pisică. În timp ce se juca, animalul torcea fericit. Apoi sări în două picioare şi începu să-l lingă pe faţă.

În cele din urmă, în timp ce ducele îl dezmierda, ghepardul începu să-i umble cu botul pe la ureche.

— Acesta este cel mai preţios semn de simpatie pe care ţi-l poate da un ghepard, spuse el cu o voce liniştită. Ilesa îi dădu mâna. Spre surprinderea ducelui, ghepardul se întoarse spre ea şi începu să-i lingă faţa.

— Acum sunteţi acceptată ca unul de-al familiei, spuse ducele, şi poate ne lasă şi

Me-Me să ne uităm la puii ei. Se îndreptă spre un tufiş strigând:

— Me-Me! Me-Me! Se făcu linişte. Apoi se ivi un foarte frumos ghepard, ceva mai mic decât Che-Che. Femela rămase la distanţă, dar ducele se duse la ea.

În timp ce o mângâia şi dezmierda, el dădu într-o parte

crengile tufişului pentru ca Ilesa să poată vedea puii. Aceştia erau mai degrabă ca nişte şacali cu spinarea argintie, cu burta punctată de smocuri de păr şi cu coama lungă. Erau foarte mici şi drăgălaşi. Ilesa vru să ia în braţe unul, dar se gândi că ar fi o greşeală, dat fiind că Me-Me nu o cunoştea prea bine. Rămaseră câtva timp în compania gheparzilor. Apoi spuseră la revedere celor două animale şi ducele o duse pe

Ilesa să vadă cuşca maimuţelor. Cuşca era destul de înaltă ca să cuprindă mai mulţi copaci pe care să se poată căţăra maimuţele. În toate ţarcurile existau sălaşe pentru adăposturile animalelor pe timp de iarnă. Cuşca maimuţelor era aşa de mare încât, după cum aflase Ilesa, acoperea doi acri de teren.

— Cum puteţi să ţineţi ceva aşa de interesant numai pentru dumneavoastră?

Întrebă ea.

— Sunt puţini oameni-şi cred că femei deloc-care să preţuiască acest lucru aşa ca dumneavoastră! răspunse ducele. Să vă arăt restul familiei mele, pe care intenţionez s-o măresc an de an. Mai avea şi un hipopotam care se bălăcea într-o băltoacă adâncă, din care nu voia să iasă. Sta pur şi simplu tolănit şi privea în jur.

Erau şi două girafe, una din ele foarte mică, cealaltă foarte înaltă. Era şi o panteră neagră de care ducele nu-i dădu voie Ilesei să se apropie.

— E la mine doar de câteva luni, spuse el, şi a atacat doi dintre îngrijitori. De aceea vă interzic cu desăvârşire-adică ţie, Ilesa-să intraţi în ţarcul ei! Ilesa nu băgă se seamă că el îi folosise pentru prima dată numele de botez.

— Ce o să se întâmple dacă totuşi am să intru? întrebă ea, privindu-l atent cu ochii ei luminoşi.

— Afară de faptul că pantera ar putea să îţi strice frumuseţea, eu m-aş supăra tare mult şi probabil că te-aş

pune într-o cuşcă din menajeria mea, în aşa fel încât să nu mai scapi niciodată.Pe Ilesa o apucă râsul.

— Aş fi foarte fericită dacă aş putea să mă joc cu Che-Che în fiecare zi şi poate c-o să-mi crească blană ca la animale ca să mă protejeze pe vreme rece!

Ducele nu răspunse. Se gândea că nimic n-ar putea fi mai atractiv decât părul ei care lucea în soare şi-i făcea un fel de halou în jurul feţei mici şi delicate.

Amândoi plecară de la locul cu pantera.

— Mi-e teamă că deocamdată numai până aici ţine menajeria mea. Dar am de gând s-o fac mult mai mare şi mă întrebam dacă n-ar fi posibil să aduc şi urşi şi chiar elefanţi, spuse ducele. Ilesa bătu din palme.

— Dar desigur trebuie să faceţi acest lucru! Fără un elefant, menajeria ar fi incompletă. Închipuiţi-vă ce maiestuos aţi arăta călărindu-l pe aici prin împrejurimi!

— La asta nu m-am gândit! spuse ducele râzând.

— Asta ar fi o surpriză pentru vecinii dumneavoastră care v-ar vizita.

— Apoi or să vrea să vadă şi restul menajeriei mele, spuse ducele, or eu vreau s-o ţin numai pentru mine.

— Nu-i nevoie să vă spun că sunteţi foarte egoist, răspunse Ilesa, dar, vă rog, pot să mai dau o raită pe aici mai târziu? Căci cine ştie dacă o să mai vin vreodată.

— Ar fi aşa un dezastru? întrebă ducele.

— Pentru mine ar fi o catastrofă! răspunse Ilesa. Aşa că, vă rog, fiţi amabil şi lăsaţi- mă cât mai am ocazia, să folosesc orice clipă aici în menajerie. Deşi gândea că majoritatea femeilor îl apreciază mai mult pe el decât averea lui, ducele răspunse totuşi:

— O să vă satisfac dorinţa, dar cu o condiţie.

— Care anume? se interesă Ilesa.

— Să nu-i spuneţi surorii dumneavoastră sau altcuiva că aţi fost aici.

— Cu siguranţă n-am să-i spun lui Doreen, zise Ilesa. Ea e îngrozită de animale şi nici măcar pe câinii mei nu-i suferă. Vorbise fără să gândească, apoi îşi zise că, poate, ceea ce spusese era o impoliteţe.

— Ei îi place casa dumneavoastră, spuse ea grăbită, şi înţeleg asta, pentru că este splendidă.

— Mie îmi place să-i spun „patria mea”, zise ducele, ca şi când ar fi corectat-o pe ea.

— Fireşte, dumneavoastră o concepeţi ca atare, fu de acord Ilesa. Patria este acolo unde ne-am născut şi unde am fost fericiţi cu părinţii noştri, indiferent dacă este vorba de o colibă sau de un palat spectaculos, precum Heron-ul!

— Vreţi să spuneţi că preferaţi Heron-ului casei parohiale, care recunosc că este foarte arătoasă? Ilesa îşi lăsă capul într-o parte ca şi când ar fi meditat.

— Dumneavoastră încercaţi să faceţi o comparaţie care este imposibilă. Casa parohială este o parte din mine. Ea este locul în care am fost nespus de fericită încă de când eram copil. E greu s-o concep ca pe ceva separat de mine.

Ilesa zâmbi înainte de a-şi relua şirul reflecţiilor:

— Dar Heron-ul este, fără îndoială, culmea splendorii şi, în acelaşi timp, cea mai frumoasă casă pe care am văzut-o vreodată, aşa că sunteţi foarte, foarte norocos!

Ducele râse.

— Iată un răspuns bine ticluit!, spuse el. Şi desigur recunosc că am făcut o greşeală punând această întrebare.

Ilesa zâmbi şi-i apărură gropiţe în obraji în momentul în care încercă să găsească unele explicaţii:

— De fapt, cred că aţi încercat să mă iscodiţi pentru că v-a surprins faptul că eu am putut să mă împrietenesc cu Rajah. Vă rog, am putea să-l mai vedem o dată înainte de a merge acasă?

— Desigur, conveni ducele. Se întoarseră în ţarcul lui

Rajah care veni sărind spre ei ca şi când ar fi fost un copil alergând în calea părinţilor săi. Torcea chiar mai tare decât o făcuse înainte. În timp ce ducele şi Ilesa îl copleşeau cu expresii ale simpatiei, el se întorcea de la unul la celălalt, de parcă ar fi vrut să-şi arate afecţiunea pentru amândoi.La un moment dat, în timp ce amândoi se jucau prin blana lui Rajah, ducele, fără să vrea, atinse mâinile Ilesei.Pe neaşteptate, ea simţi că un fior straniu o traversează din creştet până în tălpi. Ilesa îi adresă o privire întrebătoare şi ochii lor se întâlniră. Oricum, fu imposibil de evitat începutul unui nou dialog. Apoi cu un glas ce părea că vine de la mare distanţă, ducele spuse:

— Tu eşti o persoană foarte neobişnuită, Ilesa! Până în prezent n-am întâlnit pe nimeni care să-ţi semene câtuşi de puţin.

— Cred că poate asta este din cauză că tu niciodată nu faci cunoştinţă cu oameni obişnuiţi, răspunse Ilesa. Eu trăiesc la ţară şi îmi plac animalele. Şi sunt foarte fericită, pentru că şi eu le plac lor!

— Asta nu mă surprinde, spuse ducele. Apoi, ca şi când l-ar fi indispus faptul că nu i se mai dă atenţie, Rajah începu să-l gâdile cu botul la ureche pe duce.

Cei doi au petrecut cu animalele câteva ore bune. Când se întoarseră acasă, majordomul îl informă pe duce că vicarul şi lady Mavis au aşteptat cât au aşteptat după micul dejun, dar după aceea s-au dus să călărească.

— Asta a fost o idee inteligentă, spuse ducele. Miss Harle şi cu mine vom lua îndată micul dejun. Spune rândaşilor să fie aici cu caii într-o jumătate de oră.

— Oare chiar o să fiu eu în stare să călăresc unul din superbii tăi cai? întrebă Ilesa.

— Mi-ai dat foarte clar de înţeles la casa parohială că asta era ceea ce doreai, răspunse ducele.

— Mă duc să mă schimb, spuse ea, în orice caz o să te

fac să mă aştepţi. Ştiu că ăsta e un păcat de neiertat!

Ea nu se aşteptă ca ducele să-i răspundă. Îl auzi însă râzând. În timpul acesta Ilesa urcă scările. Costumul ei de călărie era vechi şi desigur nu era ceva pe măsura exigenţelor de la Heron. Dar pentru că era aşa de grăbită să călărească nu se mai gândi la felul cum arăta. Aşa cum făcea totdeauna când pleca la vânătoare, îşi prinse părul într-un mod care-i dădea o notă de eleganţă. Îşi puse pălăria care era şi ea veche, dar care avea un drăguţ voal albastru în jurul calotei. Era, deşi ea nu-şi dădea seama, pe cale de a se demoda rapid. Dar acum cincizeci de ani, când o cumpărase mama ei, pălăria era potrivită. Şi, în mod cert, îi stă foarte bine, gândea ducele în timp ce Ilesa, cu priviri radioase, intra în mare grabă în sala pentru micul dejun. El ştia ce entuziasmată este Ilesa că poate călări unul din caii lui. De nerăbdătoare ce era să meargă la călărie, Ilesa îşi servi în viteză micul dejun. În clipa în care ducele îşi punea jos ceaşca de cafea, era şi ea gata cu a ei.

— Hai, spuse el, caii probabil că ne aşteaptă deja, iar eu vreau să văd dacă tu eşti aşa de tare la echitaţie, precum încerci să mă convingi.

— Probabil că ar fi foarte umilitor să mă văd trântită de la primul gard! spuse

Ilesa. Dar intenţia mea n-a fost să mă laud.

— După ceea ce am văzut în dimineaţa aceasta, spuse ducele, ai tot dreptul să te lauzi cât pofteşti, iar eu n-o să permit nimănui să te contrazică.

— Probabil că va trebui să-ţi reamintesc de această promisiune, răspunse Ilesa.

Coborî în fugă scările de la uşa din faţă şi văzu rândaşii ţinând de căpăstru doi cai superbi. Erau, în mod cert, nişte exemplare mai frumoase decât tot ce întâlnise în grajdurile bunicului ei. Ştia că tatăl ei este în elementul lui

dacă are ocazia să călărească un animal la fel de frumos. Ducele o ridică în şa şi cu mare îndemânare îi aranja peste obiânc fusta de călărie. Apoi, nici nu apucă el bine să urce pe cal, că Ilesa o şi luă din loc. Ştia că se află pe cel mai frumos dintre caii pe care i-a călărit sau şi i-a imaginat vreodată. Nu fu nevoie de cuvinte ca să-şi exprime entuziasmul şi încântarea. Ducele citi toate acestea pe faţa ei.

Cei doi călăreţi ajunseră la un teren neted de cealaltă parte a parcului, când se porniră urmărindu-se unul pe celălalt. Caii ştiau ce se aşteaptă de la ei.

Ajunşi la capătul unei fâşii foarte lungi, îşi continuară cursa unul lângă altul.

Ar fi imposibil să spui cine era în avans. În timp ce-şi struneau caii, Ilesa remarcă:

— A fost cea mai emoţionantă experienţă pe care am făcut-o vreodată.

O, mulţumesc! Mulţumesc! E ceva de care am să-mi amintesc mereu.

— Eu sper, spuse ducele pe un ton calm, că lucrul acesta îl vom face foarte des.

Ilesa văzu în aceasta o asigurare că el o va invita din nou la Heron atunci când se va însura cu Doreen. Totuşi, în sinea ei îşi spunea că aceasta este o eventualitate pe care nu ar putea conta. Era foarte sigură că, odată devenită ducesă, Doreen, aşa cum făcuse şi înainte, va uita de familia ei. Doreen, cu certitudine, n-o să-i invite la

Heron. Îşi continuară cursa. Caii zburau peste obstacole cu o mare uşurinţă.

Când în cele din urmă, o cotiră spre casă, Ilesa spuse:

— Mulţumesc, mulţumesc încă o dată! Nu am cuvinte ca să-ţi spun ce dimineaţă minunată a fost şi ce fericită m-ai făcut!

— Poate că în această privinţă rolul meu a fost mic, dar

mulţumirile tale trebuie de fapt să fie adresate lui Rajah, lui Che-Che şi, desigur," Ciocârliei", pe care stai în acest moment. Ilesa se aplecă înainte să-şi mângâie calul pe gât.

— Este un cal perfect! exclamă ea. Eu merg până acolo încât cred că l-a călărit prin

Câmpiile Elizee vreunui dintre zei, poate pentru a duce un mesaj în Oiimp.

— Nu cumva te crezi o zeiţă? întrebă sec ducele. Ilesa zâmbi.

— Ai uitat că eu nu sunt decât o ţărancă din acelea care trăiesc printre verze şi gulii? Numai bagheta ta magică este aceea care m-a transplantat pentru o clipă într-un paradis despre care nici nu ştiam că există.

— Atunci acesta este locul unde probabil va trebui să stai, spuse ducele. Când ajunseră la terenul neted, începură din nou să se ia la întrecere. În momentul sosirii lor, Doreen tocmai cobora scările. Când văzu că ducele este singur cu sora ei, i se făcu negru în faţa ochilor, Ilesa înţelese imediat că sora ei-e furioasă.

— Unde ai fost? întrebă ea răstindu-se. Mi s-a spus că tata şi lady Mavis te aşteptau, apoi au dat bice cailor fără tine.

— Am fost în grădină, spuse Ilesa pe un ton şovăielnic.

— E vina mea, spuse ducele Eu am insistat pe lângă sora ta să se întoarcă împreună cu mine la un mic dejun destul de întârziat. Apoi am plecat călare; dar nu ştiu de ce nu i-am mai întâlnit pe tatăl tău şi pe mătuşa mea. Doreen nu răspunse, dar în drum spre salon îl luă de braţ pe duce.

— Sunt atâtea lucruri pe care vreau să mi le arăţi, spuse ea pe tonul cel mai tandru pe care îl putea avea. Şi mă voi simţi foarte nefericită dacă mă refuzi.

— Tu ştii că nu sunt eu omul care să facă aşa ceva, spuse ducele, şi desigur trebuie să existe lucruri care-l

interesează şi pe tatăl tău. În timp ce vorbea, lordul Randall coborî scările.

— N-o să crezi, Drogo, spuse el, dar pe mine m-a furat somnul şi cred că am ratat toată distracţia.

— Păi vezi? zise ducele. Probabil o să înveţi şi tu că nu e bine să bei aşa de mult noaptea. Lordul Randall râse.

— Recunosc că eu nu sunt aşa de cumpătat ca tine. În acelaşi timp, îmi pare rău că n-am călărit împreună în dimineaţa asta.

— Hai mai bine să vedem ce facem în această după-amiază, spuse ducele.

Între timp ajunseră în salon.

— Bună dimineaţa, Excelenţă! Sper că nu v-aţi supărat că v-am luat-o înainte, dar am crezut că o să ne ajungeţi din urmă, spuse vicarul.

— Trebuie să merg în altă direcţie, răspunse ducele vag, dar acum aş vrea să-mi spuneţi ce doriţi să faceţi în această după-amiază. El tăcu un moment şi apoi continuă:

— Personal aş vrea să vă arăt caii mei de curse. Sunt antrenaţi aici înainte de a merge la Newmarket şi cred că o să vă facă plăcere să-i vedeţi.

— Cu siguranţă, conveni vicarul, iar Ilesa trebuie să vină şi ea cu noi pentru că este foarte pricepută la creşterea cailor. Ducele o privi surprins.

— Alt talent? întrebă el.

— Tata mă flatează, răspunse Ilesa. Eu citesc cu glas tare „Racing Times”, aşa că ştiu o mulţime de lucruri despre caii tăi de curse şi despre modul în care au câştigat toate premiile importante, nelăsând altora nicio şansă. Ducele râse.

Ilesa simţi din nou că sora ei o priveşte cu furie.

— Sunt sigură, spuse Doreen pe tonul cel mai mieros, că tata n-o să vrea să rămână mult timp departe de enoriaşii săi. Aşa că, dacă el şi Ilesa vor pleca mâine, atunci noi

trebuie, Drogo dragă, să le arătăm astăzi tot ce prezintă importanţă.

Ea sublinie cuvântul „noi”. Aici interveni lady Mavis:

— Aş vrea şi eu să vin cu tine să-ţi văd caii, Drogo, şi sunt aproape sigură că şi lordul Randall va voi să vină.

— De ce n-aş veni! spuse Randall. De ce nu scoatem la vedere caii tăi, Drogo? Ne luăm la întrecere ca rândul trecut şi, de data aceasta, intenţionez să am exemplarul cel mai-bun! Ducele râse.

— Asta-i o sfidare! Foarte bine, asta vom face. Dădură ocol grădinii, apoi se aşezară la dejun, Ilesa se grăbi pe scări în sus, ca să-şi pună pălăria. Nu prea dădu importanţă faptului că Doreen arăta de parcă mergea la un „garden-party” regal.

Ce conta aspectul exterior, când ea putea să se antreneze pe caii ducelui şi să-i vadă mânjii? Ea coborî din nou scările Şi intră în salon. Acolo erau numai ducele şi Doreen. De cum intră în cameră, Ilesa observă că Doreen stătea agăţată cu braţele de gâtul ducelui şi-l trăgea de cap în jos ca s-o sărute. Ilesa rămase nemişcată, simţindu-se jenată că i-a întrerupt.

Apoi înţelese că ei nici nu băgară de seamă că intrase cineva în cameră.

— Nu aici, Doreen! îl auzi pe duce adresându-i-se pe un ton aspru.

CAPITOLUL 6

Petrecură după-amiaza în chipul cel mai plăcut, aşa cum de altfel şi-o programaseră, asistând la antrenamentul mânjilor şi urmărind evoluţia ducelui şi a lordului Randall, câştigător fiecare al câte unei curse.

În timp-ce mergea pe scări în sus ca să se îmbrace, Ilesa îl întreba pe şoptite pe tatăl ei:

— Plecăm mâine? Vicarul dădu din cap.

— Nu, spuse el. Aşa intenţionam, dar planurile s-au

schimbat. Ilesa fu surprinsă.

— Ducele m-a rugat să-l ajut să-şi modifice capela familiei, zise el. Ilesa asculta, iar el continuă:

— A fost construită într-adevăr în epoca Tudorilor, apoi a fost distrusă de puritani şi reconstruită în timpul domniei lui Carol al II-lea.

— Mi se pare fascinant! spuse Ilesa.

— Este, conveni vicarul, şi Adam a avut destulă înţelepciune ca să nu o transforme.

Din nefericire, în primii ani ai acestui secol, cu câtva timp înainte de urcarea pe tron a reginei Victoria, ducele a mărit capela. Vicarul continuă, însoţindu-şi cuvintele cu un hohot de râs:

— După cum îţi poţi închipui, adăugirile pe care le-a făcut sunt cu totul nepotrivite pentru o capelă din perioada Restauraţiei.

— Înseamnă că ai de gând să-i dai sugestii în materie de restaurare, spuse Ilesa.

— Constructorii vin mâine după-amiază ca să discute cu ducele planurile de modificare, spuse vicarul. După-aceea, putem merge acasă. Ilesa vru să spună că programul îi convine de minune pentru că îi dă posibilitatea să fie din nou în compania lui Rajah şi Che-Che.

— Trebuie să vii să vezi şi tu capela, spuse tatăl ei. Este una din puţinele capele particulare care încă mai există în Anglia şi unde oricine poate fi cununat fără să aibă o dezlegare specială din partea arhiepiscopului de Canterbury.

— Precum capela Mayfair! exclamă Ilesa.

— Exact, spuse vicarul. Încântată că mai are de stat o zi întreagă la Heron, Ilesa se duse în dormitor. Avea, însă, o problemă: nu ştia cu ce o să se îmbrace în seara aceea. Înainte de a urca scările, ducele le spuse că salonul de bal era împrumutat uneia dintre verişoarele lui care organiza o

petrecere pentru tineret.

— Sunt tineri între şaptesprezece şi optsprezece ani, explica ducele, dar noi,

” babalâcii”, putem să mergem mai târziu şi să dansăm, profitând de orchestră.

În timp ce vorbea, privea spre Ilesa.

— O, ar fi minunat! Eu n-am fost niciodată la un bal. Numi amintesc decât de petrecerile copiilor, pentru care eram prea mare, după moartea mamei. Dar ar fi nemaipomenit să dansez în salonul tău de bal! spuse ea.

— Atunci insist să-ţi marchezi prima ta apariţie la un bal dansând cu mine.

Ea simula că face o plecăciune.

— Sunt onorată, Excelenţă! Apoi simţi că Doreen o priveşte cu duşmănie. Şi atunci fugi să-i prindă din urmă pe tatăl ei care urca scările. Acum, după ce intrase în dormitor, se întreba dacă n-ar fi prea deplasat să sembrace din nou cu rochia de nuntă a mamei sale. Spre surprinderea sa, Ilesa găsi, însă, în dormitor, pe menajera casei, o persoană destul de ciudată.

— Aud că vă duceţi la petrecere în seara asta, domnişoară, spuse ea, şi eu tocmai mă întrebam cu ce o să vă îmbrăcaţi.

— Şi eu mă-ntrebam acelaşi lucru, zâmbi Ilesa. Dar n-am prea mult de ales.

— Îmi dau seama, răspunse menajera, şi mă gândeam, văzând ce impresie aţi făcut azi-noapte în rochia aceea drăguţă cu dantelă, dacă nu v-ar plăcea să aveţi alta, din aceeaşi perioadă. Ilesa o privi cu surprindere, iar menajera explică:

— Am făcut rost de rochia mamei Excelenţei sale, rochie pe care o purta când avea cam aceeaşi vârstă cu dumneavoastră şi în care a fost pictată. În timp ce menajera vorbea, Ilesa coborî din pat. Ea văzu că era o

rochie de culoare trandifirie-pal, exact modelul pe care l-a purtat regina Victoria când s-a urcat pe tron. Avea fusta înfoiată şi un guler mare de dantelă care îi punea în valoare umerii. Poalele erau împodobite pe ambele părţi cu mici trandafiri. Eşarfa de satin care-i cuprindea talia se încheia la spate cu o fundă mare.

— E minunată! exclamă Ilesa. Chiar pot s-o port?

— Cred că vă daţi seama că vă vine bine, spuse menajera. Dacă nu, croitoreasa poate s-o modifice repede, ca să zic aşa. Dacă o coase pe dumneavoastră, Emily o să v-aştepte ca să v-ajute s-o desfaceţi când veniţi la culcare.

— O, mulţumesc, mulţumesc! strigă Ilesa. N-am văzut niciodată o rochie mai drăguţă! După ce făcu baie, slujnicele o ajutară să îmbrace rochia. Când se privi în oglindă, Ilesei i se păru că seamănă cu un personaj dintr-un tablou. Menajera îi rugase pe grădinari să-i aducă nişte trandafiri pe care să-i aranjeze în coafura fetei. Coborând scările, Ilesa avu senzaţia că pluteşte într-o feerie.

În acelaşr timp, o obsedau nişte lucruri pe care i le spusese menajera.

— Dumneata eşti foarte sigură că Excelenţa Sa n-o să se supere că port ceva care i-a aparţinut mamei sale? întrebă ea.

— Nu cred că-şi mai aminteşte de asta, răspunse menajera.

Excelenţa Sa avea numai zece ani când şi-a pierdut mama; deşi a fost crescut de mătuşile lui, mama rămâne de neînlocuit.

— Asta-i foarte adevărat, conveni Ilesa, şi mie îmi e dor tot timpul de mama mea.

— Excelenţa Sa a fost nefericit ani de zile, răspunse menajera, şi la rândul nostru şi noi am suferit alături de băieţel. Povestea aceasta o făcu pe Ilesa să-l vadă pe duce într-o lumină cu totul nouă. În timp ce se apropia de uşa

salonului, nu se mai gândea la el ca la un personaj important, distins şi chiar impunător. Acum îl vedea ca pe un băieţel, stingher şi trist fără mama lui. Intrând în cameră, sesiză că toţi erau prezenţi, afară de Doreen. În timp ce mergea spre ei, se făcu linişte.

— Dânsa o fi fata mea cea mică? întreba vicarul.

— Da, tată! zâmbi Ilesa. Trebuie să-i mulţumesc amabilei menajere a Excelenţei

Sale că mi-a găsit această frumoasă rochie de seară.

— Arătaţi minunat, îi spuse lady Mavis, absolut minunat! Lordul Randall făcu aceeaşi apreciere. Ducele nu spuse nimic, iar Ilesa îţ privi întrebător. Observa în ochii lui o expresie stranie, pe care n-o înţelegea.

— Nu te superi c-am luat asta? întrebă ea cu nelinişte în glas.

— Dumneata nu numai că îmi împodobeşti casa, răspunse ducele, ci vei fi chiar regina balului! Ilesa râse.

— Cred că mă flatezi. Să dea Dumnezeu să fie aşa! Doreen sosi peste câteva minute, intenţionând în mod vădit să-şi facă o intrare spectaculoasă.

Rochia ei se deosebea foarte mult de cea pe care o purtase cu o seară înainte.

Dintr-un material de culoarea smaraldului, această rochie îi accentua culoarea albă a pielii, efect pe care îl evidenţia şi marele colier de smaralde de la gât.

Doi dintre tinerii prezenţi o felicitară pentru felul în care arăta. Privind la Doreen,

Ilesa îşi dădea însă seama că aceasta turba de furie.Ca şi în seara trecută, sosiră şi alţi oaspeţi la masă. Ei, din fericire, fuseseră anunţaţi mai înainte ca Doreen să-şi poată spune părerea despre cum arăta sora ei. Întrucât toţi erau oameni cu preocupări cinegetice, noii veniţi discutau despre cai şi despre planurile lor pentru toamna viitoare. Dineul se desfăşura într-o ambianţă de bună

dispoziţie generală. Când dineul se sfârşi şi doamnele se retraseră, Ilesa reuşi să se ţină la distanţă de sora ei.

— Arăţi minunat şi-mi pare aşa de bine că dumneata şi tatăl dumitale puteţi să mai rămâneţi o zi! Sunt convinsă că dânsul o să fie de mare ajutor pentru nepotul meu în realizarea planurilor privind capela, îi spuse lady Mavis.

— Tata este foarte priceput în materie de clădiri istorice, spuse Ilesa.

— Dânsul pare a fi foarte priceput îri toate! zâmbi lady Mavis. Şi e un călăreţ atât de bun! Sunt foarte sigură că eşti foarte mândră de dânsul.

— Singura mea părere de rău este că tata nu poate să aibă şi el câţiva cai la fel de buni ca ai ducelui, spuse Ilesa cu o umbră de invidie. Doi dintre cei pe care-i avem sunt bătrâni şi nu văd cum o să-j putem înlocui.

— Mi se pare tragic, spuse lady Mavis, când un călăreţ remarcabil cum e tatăl dumitale nu-şi poate permite să-şi procure cei mai buni cai. După ce domnii intrară în anturajul doamnelor, ducele spuse:

— Acum trebuie să mergem cu toţii la bal. Verişoara mea ne aşteaptă şi dat fiind că invitaţii ei sunt aşa de tineri, eu nu cred că orchestra o să cânte până în zori.

— Trăiam cu gândul că pentru mine vremea dansului a trecut, spuse vicarul, dar acum de-abia aştept să dansez un vals în salonul dumneavoastră de bal, care este după cum mi s-a spus, la fel de splendid ca tot restul casei dumneavoastră!

— Adam, cu siguranţă, a dat ce-a avut mai bun atunci când l-a proiectat, zise ducele.

Astea fiind spuse, vă las să judecaţi singuri. Pentru Ilesa, era cel mai frumos salon pe care-l văzuse vreodată. Stâlpii albi erau poleiţi cu aur, de tavanul pictat atârnau nişte uriaşe candelabre de cristal. Planşeul ceruit părea să invite la dans şi toate acestea, gândea ea, făceau parte din

povestea cu zâne şi feţi-frumoşi a vieţii ei.

Doreen se aştepta ca ducele, după ce-şi va fi prezentat amfitrioanei oaspeţii, să o invite la dans. Dar el avu de făcut o precizare:

— Acesta contează ca balul de „ieşire în lume” al surorii tale şi ca atare, am dreptul de a-i fi primul partener. Doreen se întunecă la faţă. Dar n-apucă să spună nimic, pentru că lordul Randall o cuprinse de după mijloc şi o trase la dans. Orchestra executa un vals seducător şi Ilesei i se părea că dansează pe un covor de nori.

Ducele era un dansator excelent.

— Dumneata eşti atât de uşoară, am impresia că ai aripi la picioare, spuse el în timp ce se învârtea în ritmul muzicii.

— Exact asta îmi trecea şi jriie prin minte, răspunse Ilesa, şi pentru mine este ceva foarte, foarte interesant! Ochii îi luceau şi părul ei căpăta reflexe aurii în lumina lumânărilor. În timp ce ducele o conducea alert, descriind cercuri tot mai mari pe podeaua salonului, ea se gândea că dacă de-acum încolo n-ar mai dansa cu nimeni, tot n-ar putea să uite acest moment. După cum n-ar putea să uite vreodată frumuseţea peisajului şi eleganţa. Ducelui. După aceasta dansă cu lordul Randall.

În cele din urmă, petrecerea se termină cu un cotilion, în timpul căruia fiecare tânără primi câte un cadou. Fetele arătau ca nişte flori în drăguţele lor rochii de bal. Nu era chiar miezul nopţii când se culcă Ilesa. Îşi propuse să se scoale devreme, ca să poată petrece cât mai mult timp cu Rajah şi Che-Che.

Aşa cum se autoeducase, Ilesa se sculă devreme. Soarele tocmai străpungea primit nori la răsărit şi mătura din cale-i ultima dintre stelele nopţii. Cerul era senin când Ilesa ajunse în grădină. Deşi tânjea să stea şi să privească la flori şi să lenevească în grădina cu ierburi de leac, avea-

senzaţia că Rajah şi Che-Che ar fi strigat-o pe nume. Bucuria de a fi cu aceste animale era ceva despre care ea ştia că n-o să se mai repete niciodată. Alerga prin livadă. Când ajunse la ţarcul respectiv, îl văzu pe Rajah sub un copac mare, exact aşa cum se întâmplase cu o zi înainte. Deschise poarta şi începu să-i vorbească. Vorbea pe tonul acela foarte special pe care îl folosise totdeauna cu animalele. Se aşeză jos pe pământ, lângă el şi-l prinse pe după gât.

— Eşti aşa de frumos! spuse ea. Am să mă gândesc la tine şi când voi fi acasă şi am să-ţi trimit veşti pe care cred că, într-un fel sau altul, ai să le primeşti. Tigrul păru să înţeleagă şi începu s-o mângâie cu botul. Apoi în timp, ce-i netezea blana, Ilesa auzi ţăcănitul unei clanţe care se deschidea şi ducele apăru în ţarc.

— Mă gândeam eu că o să te găsesc aici, spuse el. Se apropie de Ilesa şi, spre surprinderea ei, Rajah nu se sculă în picioare. Animalul aşteptă până ce ducele se aşeză jos pe partea cealaltă. Apoi întoarse capul spre noul venit.

— Am venit devreme, spuse Ilesa, pentru că nu-mi puteam permite să pierd timpul când puteam să fiu cu Rajah şi Che Che. Şi oftă aproape imperceptibil.

— O să-mi fie dor de ei când voi ajunge acasă.

— Aşa cum sunt sigur că lor o să le fie dor de tine, spuse ducele.

— Totuşi ei o să te aibă... pe dumneata! replică Ilesa.

— Iar mie, şi mie o să-mi fie dor de tine, răspunse el. Se făcu linişte. Apoi, pentru că îşi dădu seama că în mintea ducelui se petrecea ceva, Ilesa zăbovi cu privirea asupra lui.

— Tocmai mă întrebam, spuse el cu o voce calmă, ce ai de gând să faci cu viaţa noastră. Ilesa amuţi.

— Eu... eu nu... nu ştiu ce vrei să spui, zise peste o clipă.

— Eu cred că ştii, răspunse ducele. M-am îndrăgostit de

tine, Ilesa, de când te-am văzut prima dată. Nu credeam că o fată poate fi aşa de frumoasă, de un farmec aşa de greu de zugrăvit în cuvinte!

— Nu... nu poate fi... adevărat, murmură Ilesa.

— Ba este adevărat, spuse el, şi acum te rog, ba nu... te implor să te măriţi cu mine.

În timp ce vorbea, el se uita la Ilesa şi privirile lor se încrucişară. Pentru o clipă, faţe ei se transfigura complet, dobândind o luminozitate ca a soarelui de pe cer.

Era de parcă ar fi fost scoasă în afara timpului şi spaţiului şi dusă în lumea zânelor şi feţilor-frumoşi în care ea credea.

Apoi, pe măsura ce ducele o contempla vrăjit, luminozitatea se şterse.

— D... Doreen! Cu... Cu Doreen... trebuie să... te însori!... spuse ea cu o voce ce părea să vină de la capătul pământului. Ducele dădu din cap.

— Nu intenţionez câtuşi de puţin să mă însor cu sora ta şi, de fapt, cu nimeni altcineva. N-am cerut niciodată mâna unei femei, dar nu pot trăi fără tine,

Ilesa, ăsta-i adevărul. În timp ce vorbea, îl îmbrăţişa cu o mână pe Rajah şi cu cealaltă pe Ilesa. Apoi, nici ea nu-şi dădu seama cum se întâmplase, dar buzele i se lipiră de-ale lui. Era pentru prima oară că era sărutată şi, ceea ce e de remarcat, asta era tot ceea ce aşteptase. Avea o senzaţie de parcă un fulger îi traversa sufletul. Reacţiona cu tot trupul la vibraţiile pe care întotdeauna le simţise venind dinspre duce. Într-un fel, nu înţelegea că era o părticică din el. Apoi ducele o lăsă să se desprindă din îmbrăţişare şi, cu Rajah torcând între ei, amândoi se priviră în adâncul ochilor.

— Eu... Eu te iubesc, spuse Ilesa. Nu ştiam că asta e... dragoste... dar este... Şi este... atât de... minunat!

— Asta este tot ce vreau să ştiu, replică ducele. Acum,

draga mea, avem amândoi aceleaşi drepturi asupra lui Rajah. Nu cred că au avut mulţi ocazia să se sărute pentru prima dată îmbrăţişându-se peste spinarea unui tigru! Ilesa râse sfios.

Apoi din nou îşi întoarse faţa de la el.

— Dar Doreen... Doreşte foarte mult... să se mărite cu tine, spuse ea. Este hotărâtă să... să se mărite cu tine. Cum să fiu eu atât de crudă cu ea? Ducele îi prinse mâna.

— Ţi-am spus, draga mea, zise el, că n-am intenţionat niciodată să mă însor, şi mai ales nu cu cineva ca Doreen.

— Dar... dar ea... crede că tu... Eu... eu ţin la ea, bâigui Ilesa. Felul în care Ilesa îi spuse acest lucru îl făcu pe duce să înţeleagă ce gândea ea.

— Ascultă, scumpa mea, zise el, eu te înţeleg pentru că eşti aşa de inocentă şi curată la suflet, încât eşti uluită că femei ca sora ta pot avea „aventuri” cu bărbaţi căsătoriţi sau care au fost căsătoriţi, sau cu altcineva... Ilesa simţi că-i năvăleşte sângele în obraji şi-şi întoarse capul pentru că nu putea să-l privească pe cer care-i declarase dragoste. Ducele îşi încorda degetele peste ale ei pe măsură ce înainta cu explicaţiile:

— Tu trebuie să înţelegi că pentru majoritatea bărbaţilor, femeile sunt ca nişte flori minunate. Am fi lipsiţi de omenie dacă nu le-am admira frumuseţea, dacă nu le-am preţui parfumul şi dacă n-am vrea să le posedăm, fie şi măcar pentru o clipă.

— Dar asta nu e... rău? întrebă Ilesa.

— Nu, dacă, de exemplu, cei doi ştiu cu exactitate ce fac. Şi dacă femeia nu este o fată tânără ca tine, ci este deja măritată. Deşi poate părea reprobabil faptul că este infidelă faţă de bărbatul ei.

— Tata ar zice că e rău! stărui Ilesa.

— Şi ar avea perfectă dreptate gândind aşa, spuse ducele. Dar asta este ceva care se tot repetă, încă de la

facerea lumii. Ceea ce încerc eu să-ţi spun, porumbiţa mea, este că orice bărbat are în inima lui un locşor unde o pune întâi pe mama lui, apoi pe prima femeie pe care o iubeşte cu adevărat. Aceasta, dacă e norocos, îi este şi soţie! El vrea ca ea să fie perfectă şi să-i aparţină lui şi numai lui. Făcu o pauză înainte de a adăuga:

Asta este ceea ce caută el de mic copil, chiar dacă nu vrea s-o recunoască.

Dar, desigur, aşa cum probabil ştii, bărbatul are şi dezamăgiri. Uneori crede că a găsit floarea perfectă, crinul pur pe care să-l pună în acel locşor alături de imaginea mamei, dar nu e decât o iluzie. Ilesa asculta şi găsea foarte tulburătoare spusele ducelui. Din felul în care vorbea el şi din sinceritatea care-i răzbătea din glas, ea îşi dădea seama ce mult însemnase mama lui pentru el.

— Te-am căutat şi te-am tot căutat, a continuat ducele, ca să nu mă aleg decât cu constatarea că de fiecare dată mă înşelam şi că floarea pe care o culesesem cu atâta ardoare se ofilea... Vocea îi deveni mai profundă când spuse:

— Acum te-am găsit pe tine şi nu-mi vine să cred că eşti aievea şi că nu eşti numai o plăsmuire a imaginaţiei şi a visurilor mele.

— Sunt... aievea! spuse Ilesa. Dar... de ce... o... de ce trebuie să fii duce? De ce... n-ai fi putut tu să fii un om obişnuit pe care să-l pot iubi... să-l îngrijesc şi să-l fac fericit? Ducele găsi că este întrebarea cea mai tulburătoare care i s-a pus vreodată. El îşi dădea perfect de bine seama că femeile ca Doreen, care-l urmăresc şi care urzesc planuri să-l cucerească sunt atrase mult mai mult de titlul lui decât de el ca om. Unele au plâns amarnic când le-a părăsit, în acelaşi timp, nu putea să nu fie conştient, la modul cinic, de acest adevăr. Lacrimile lor n-ar fi fost atât de amare, dacă el n-ar fi fost duce sau un

bărbat pregătit pentru o dragoste înfocată. Când se uita dincolo de Rajah la Ilesa, ştia că ea este tot ceea ce căuta el; tot ceea ce-i trebuia lui. Acum realiza că este ceva pentru care va trebui să lupte. Pentru prima dată în viaţa lui, avea să-i fie greu să determine o femeie să facă întocmai ceea ce voia el. În ceea ce o priveşte pe Ilesa, se punea problema să-şi calce pe conştiinţă sau poate pe suflet. Îi ţinea mâna cu ambele mâini, de parcă i-ar fi fost teamă să nu-i scape.

— Nu vreau să te supăr sau să te chinui, draga mea, dar îţi jur că nu mă las până nu- mi devii soţie, spuse el. Îi zâmbi înainte de a continua:

— Oricum noi împreună ne vom lupta cu lumea, dar eu nu te voi pierde, nu pot să te pierd. Se făcu o pauză şi Ilesa începu să spună cu vocea pierită:

— Nu e... numai... Doreen. Dar de când a murit mama, tata este aşa de... nefericit. Şi ştiu că... n-aş putea să-l las singur cuc în casa parohială cu toată lumea bătându-i la uşă, cu problemele... şi el să trebuiască să se descurce singur. Răsuflă adânc înainte de a continua:

— Ar fi... o cruzime... şi o răutate din partea mea... să fac aşa... şi mama mea ar fi foarte... nefericită.

— Tatăl tău poate să-şi aleagă orice parohie, orice localitate, drept cadou din partea mea, şi sunt destule. Ilesa dădu din cap.

— El n-o să plece niciodată din Littlestone. Oamenii de-acolo trag nădejde de ajutor de la el şi... tata îi ştie încă de copil... şi a crescut... printre ei. Ea se întorsese să-l vadă pe duce. Ochii îi erau înlăcrimaţi.

— Cum... cum aş putea... să plec şi să-l las... în acest moment? O... te rog... te rog...

Înţelege-mă. Ducele tăcu, iar ea spuse pe un ton şi mai sfâşietor:

— Când m-ai sărutat... am ştiut că... te iubesc şi ştiu

acum că tot ce simt încă de când... am venit la... Heron, când tot... ce am făcut noi... a fost aşa de interesant... şi minunat... a fost într-adevăr... dragoste. Ducele nu vorbi nici de data aceasta, iar ea continuă:

— Cum aş putea... să te fac fericit... sau să fiu aşa cum mă vezi tu când aş şti că l-am abandonat pe tata? Ducele îşi şterse fruntea cu mâna.

— Oricum, spuse el pe un ton confidenţial, vom găsi noi o soluţie. Încă nu ştiu care ar fi aceasta, dar voi găsi una. El vorbea cu convingere şi cu un timbru al vocii pe care ea nu-l mai auzise până acum.

— Trebuie să înţelegi, dragostea mea, spuse ducele, că îmi voi atrage toate pedepsele rezervate osândiţilor dacă va trebui să concep fie şi pentru o clipă că am să te pierd. Ilesa făcu un mic gest de neputinţă.

— Ce... pot... să fac? O... ce pot eu... să fac? Ducele se sculă în picioare şi dând ocol lui Rajah, o trase spre el..

— Vom rezolva împreună această problemă, spuse el, dar pentru moment, nimeni în afară de Rajah nu ştie că eu te iubesc şi tu mă iubeşti, deşi nu atât cât mă vei iubi atunci când îţi voi da eu lecţii de dragoste. Draga mea, scumpa mea, viitoarea mea soţie, tu eşti a mea şi nimeni nu te va lua de la mine. Cuvintele sfârşiră într-o notă de triumf. Apoi o cuprinse în braţe şi o sărută cu atâta foc, cu atâta patimă şi dorinţă de posesiune, încât li se tăie amândurora respiraţia. Ducele îşi înălţă capul şi Ilesa îşi ascunse faţa în umărul lui în momentul în care el îşi relua firul declaraţiilor:

— Draga mea, am să fiu foarte tandru cu tine.

Nu doresc să te sperii dar, te rog, să fii răbdătoare cu mine. Am nevoie nu numai să mă iubeşti, ci şi să fii amabilă şi să înţelegi cât sufăr şi cât mă tem că ai să mă părăseşti.

— Eu mă simt... deja... ca şi când... îţi aparţin, spuse

Ilesa în şoaptă.

— Tu într-adevăr îmi aparţii, replică ducele pe un ton categoric. Noi suntem părţi ale aceluiaşi întreg şi nimeni n-o să ne despartă. Îi luă faţa în mâini şi i-o sărută din nou. Acum sărutările lui erau tandre, ca şi când o curta ca să-i câştige inima.

Rajah se crezu neglijat şi ca să atragă atenţia asupra sa se freca de picioarele ducelui. Apoi încercă să se strecoare între ei. Ilesa chicoti uşor.

— Rajah este... gelos! zise ea. El este... încă unul care... încearcă... să nu ne lase... să fim împreună.

— Rajah ne va aparţine amândurora, spuse ducele, şi cumva, printr-un miracol, poate prin rugăciune, vom găsi o cale care să ne ducă din acest labirint în Raiul pe care mi l-ai descris tu. Ilesa luă o atitudine admirativ-întrebătoare.

— Tu eşti... o persoană aşa de importantă, spuse ea. Eşti sigur că eu sunt... cu adevărat persoana potrivită să-ţi fie soţie?

— Tu eşti singura persoană pe care am avut-o vreodată în vedere pentru acest rol, răspunse ducele. Întocmai cum animalele mele te iubesc şi au încredere în tine, ele care nu s-au încrezut niciodată în altcineva decât în mine, tot aşa oamenii mei din Heron şi de pe celelalte proprietăţi ale mele au nevoie de tine şi te vor alături. Strângând-o în braţe, spuse:

— O, scumpa mea, fă în aşa fel încât să nu aşteptăm foarte mult.

— Nu ştiu ce să fac, spuse Ilesa. Te iubesc... ştiu asta... dar Doreen o să se supere şi tata o să fie aşa de nefericit... Fără să mai poată continua, fata îl auzi pe duce spunând:

— Acum vom merge să ne consultam cu Che-Che şi poate că o să aflăm de la el ceea ce avem nevoie să ştim. Cu felul lui propriu de a vorbi, încerca s-o facă să nu ia lucrurile în tragic şi să nu se simtă nefericită. Pentru că el

o înţelegea şi pentru că întreaga ei fiinţă părea să fie receptivă la avansurile lui, Ilesa se lăsă scoasă din ţarcul lui Rajah. Plecară ţinându-se de mână la Che-Che. Acesta îi aştepta! În culmea răsfăţului, animalul sări la duce de cum intrară în ţarc.

În timp ce vorbeau cu Che-Che, Me-Me ieşi din ascunzătoarea ei. Veni mai aproape, mai mult decât în ziua precedentă. Femela chiar stătu să fie mângâiată şi de duce şi de Ilesa,

— Sunt sigură că animalele astea înţeleg... ce simţim noi, spuse Ilesa..

— Bineînţeles că da!... răspunse ducele. Ele ştiu în ce singurătate mă aflu eu la

Heron, fără să am pe cineva cu care să împart bucuria de a le avea.

Ilesa chicoti scurt.

— Acum inventezi o poveste tristă ca să-mi stârneşti mila, îl tachina ea. Ştii foarte bine că o ţii tot într-o petrecere aici, la Londra, sau la Newmarket şi că nu ai decât să deschizi gura pentru ca să ţi se pună la dispoziţie orice.

— Nu trebuie să-ţi explic, spuse ducele, că petrecerile sunt una şi a fi cu tine este cu totul alta. Gândim la fel, simţim la fel şi n-avem nevoie de cuvinte, nu-i aşa, scumpa mea? Ilesa ştia că aşa era. Era conştientă că ar putea să-i împărtăşească gândurile ei, ea, care nu şi le mărturisise niciodată, nimănui. Pentru o clipă, nu făcură decât să se privească.Ca şi când buzele lor s-ar fi împreunat într-un sărut, ea simţea undele extazului cuprinzându-i. Niciunul nu se clinti.

— Exact! Cine, în afară de tine, ar putea înţelege vreodată?

Ilesa, cu un suspin aproape imperceptibil, se întoarse cu faţa în cealaltă parte.

— Numai dacă n-ai fi... duce, murmură ea. În timp ce Ilesa vorbea, ducele râse discret.

— Dar îmi pare rău!... spuse el. Îmi pare rău, draga mea, dar nu va trebui decât să te acomodezi cu noua situaţie, deşi mie nu-mi vine deloc greu să recunosc că este cam obositor! Apoi, deodată, pufniră amândoi în râs. Ducele îşi spunea că a găsit singura femeie din lume care cu adevărat îl vrea pentru el, aşa cum este.

Pentru Ilesa titlul lui, împreună cu toată morga şi pompa pe care o presupunea, era un dezavantaj. Ducele îşi cercetă ceasul.

— S-ar părea că am fi aici numai de câteva minute, spuse el, iar eu am atâtea să-ţi spun... Dar dacă nu vrem să se afle ce se întâmplă între noi, cred că trebuie să ne întoarcem imediat acasă pentru micul dejun..

— Da... desigur, conveni Ilesa. Ea îl sărută pe Che-Che în creştetul capului.

— Tu eşti un ghepard foarte deştept, spuse ea, şi sunt sigură că înţelegi exact ce se întâmplă.

— Desigur că înţelege, spuse ducele, şi la fel şi Rajah. Sunt convins că animalele acestea ştiau că, în timp ce eu eram trist şi singur aici, tu existai undeva pe lume şi, inteligente cum sunt, au aranjat să ne întâlnim. Ilesa râse.

— Din asta ar ieşi o poveste drăguţă! într-o zi trebuie s-o pui pe hârtie şi eu am să ţi-o ilustrez.

— Aşa ceva cu siguranţă îi va amuza pe copiii noştri! spuse ducele.

Aştepta s-o vadă colorându-se în obraji, să-i vadă ochii privind sfioşi.

— O, Doamne, cât te iubesc! Voi continua să mă lupt pentru tine, chiar dacă ar fi să cad răpus de mâini ucigaşe! spuse el.

CAPITOLUL 7

Ilesa şi ducele îl mângâiară din nou pe Che-Che şi apoi

se îndreptară spre poartă.

Ghepardul îi urmări şi Ilesa mai aruncă o privire înapoi.

— Cred că animalul acesta ştie că suntem frământaţi, spuse ea.

— Sunt sigur de asta, răspunse ducele, închiseră poarta în urma lor şi se întoarseră pe drumul ce trecea prin livadă. Când ajunseră în grădina cu ierburi de leac, ducele se opri.

— Cred, spuse ei, că n-ar trebui să ne întoarcem amândoi în acelaşi timp.

— Desigur, n-ar fi inteligent, spuse Ilesa. Ea se gândea ce bine-este că el poate să le cuprindă cu mintea pe toate şi-l privea cu ochii lucind de admiraţie.

— Te iubesc, spuse el cu o voce foarte profundă, şi tu ştii cât aş suferi în caz că ai încerca să fugi de mine...

— N-o să fac asta, spuse ea, dar...

— Ştiu, ştiu! o întrerupse ducele. Există întotdeauna un „dar”. Dar, draga mea, nu mă face să aştept prea mult. Nu o sărută, deşi ea se aşteptase la asta. Apoi, în timp ce el se opri să privească în fântână, Ilesa se grăbi să plece. Traversând peluza, se ruga în gând ca printr-o minune să se rezolve toate de la sine.

„Ce pot face, mamă?” se întrebă în sinea ei.” Ce pot face? Ştiu că te gândeşti la mine, dar probabil că te gândeşti şi la tata, şi eu nu pot să-l las singur când este atât de nefericit.” Avea o asemenea stare de parcă rugăciunea ei prinsese aripi şi zburase la cer, iar mama ei o asculta. Apoi, când ajunseră acasă, nu mai ocoli ca să ajungă la uşa din faţă, ci se strecură pe uşa de la terasă în salon. Intrând în sala pentru micul dejun, descoperi că tatăl ei era acolo cu lady Mavis şi cu lordul

Randall.

— Bună dimineaţa, tată, spuse ea, sărutându-l pe vicar.

— Credeam că eşti la bălărie, zise el.

— Am fost în grădină, spuse Ilesa precipitat, şi tată, trebuie să vezi grădina cu ierburi de leac. Ştiu ce încântată ar fi fost mama dacă am fi putut să avem şi noi una ca asta. Vicarul nu răspunse. Ilesa se duse la bufet, unde era un şir lung de tacâmuri de argint.

— M-am sculat devreme, anunţă ea înainte de a putea cineva să spună ceva, deoarece cred că trebuie să facem ceva foarte amuzant în dimineaţa aceasta întrucât tu, tată, pleci mâine. Vocea ei avea un timbru care Ilesei îi spunea mult prea clar că este nerăbdătoare să scape de ei. Doreen dădea foarte clar de înţeles că invitaţia lor nu mai putea fi prelungită. Stătea la bufet cu lordul Randall lângă ea.

— Să vă ajut, zise el.

Apoi, cu o voce pe care numai Doreen ar fi trebuit să o audă, el spuse:

— Arătaţi foarte bine. Chiar mai bine decât aseară.

— Asta mă face să cred că trebuie să-l conving pe Drogo să dea aici un bal ca lumea, răspunse Doreen. Lordul Randall tăcu. Ilesa, însă, citi în ochii lui suferinţa şi-şi zise că sora ei era din nou de o cruzime inutilă. Erau aşezaţi cu toţii la masă, când apăru ducele.

— Bună dimineaţa, spuse el, vă previn pe toţi că astăzi o să fie o zi toridă, aşa că trebuie să ne alegem locurile de divertisment undeva unde să nu sfârşim de căldură ca untul în tigaie.

— Mă gândeam, spuse lordul Randall, înainte ca altcineva să poată vorbi, că am putea, Drogo, să facem concurs de sărituri în padoc. Am văzut acele obstacole noi pe care le-ai ridicat tu şi cred că sunt superbe.

— Mi-au dat multă bătaie de cap, răspunse ducele, şi este desigur o idee să punem câţiva dintre caii cei noi la încercare.

— Mie nu-mi plac săriturile, spuse Doreen pe un ton

îmbufnat. După un timp, ducele interveni:

— Dar desigur, Doreen, tu trebuie să fii arbitru şi vei înmâna premiile.

— Ce premii? se interesa Doreen.

— Asta va fi o surpriză, răspunse ducele, şi mă gândesc la ceva cu adevărat interesant pentru participanţi şi desigur chiar pentru arbitru. Din felul în care sora ei se gătise, Ilesa îşi dădu seama că aceasta credea că ducele promite ceva mai mult decât o simplă surpriză. Apoi majordomul veni lângă duce.

— M-am gândit, Excelenţă, zise el, că v-ar plăcea să aflaţi că a sosit Hilton cu orhideele albe pe care Excelenţa Voastră le-a adus de la Singapore. Le-a aranjat într-o vază şi eu le-am pus în salon pe masa de lângă fereastră.

— Orhideele mele de la Singapore?! exclamă ducele. Speram să dea în floare.

Spune-i lui Hilton că sunt încântat de vestea asta.

— Am înţeles, Excelenţă.

— Au dat repede de căldură. M-am uitat la ele alaltăieri şi încă nu înfloriseră, spuse lady Mavis, în timp ce majordomul se retrăgea.

— Acelaşi lucru i-am făcut şi eu, zise ducele, dar vreau să le vedeţi cu toţii pentru că sunt nişte orhidee foarte rare, neobişnuite şi au o culoare albă superbă.

În timp ce vorbea, ducele, se uita la Ilesa. Pentru că îi putea citi gândurile, Ilesa ştia că el se gândea la ceea ce reprezenta ea pentru el: puritatea şi imaculatea.

Ilesa privi în jos în farfurie ca nu cumva s-o observe cineva. Nu-şi dădea seama că ducelui îi venea greu să-şi ia ochii de la ea. Când îşi termină micul dejun, ducele îşi dădu seama că toţi ceilalţi terminaseră mai demult.

— Acum, spuse el, să mergem să vedem orhideele. Sunt sigur că veţi zice, aşa cum am făcut-o şi eu când le-am văzut, că sunt excepţionale, poate chiar cele mai frumoase

flori ce se pot imagina. Deschise uşa. Doreen şi Ilesa ieşiră primele, urmate de el şi de lordul Randall. Vicarul şi lady Mavis întârziaseră puţin la micul dejun. Ceilalţi trecură prin hol şi intrară în salon. Soarele pătrundea printr-o fereastră şi, în celălalt capăt al camerei, Ilesa putu vedea florile aşezate pe o masă, la geam. Apoi, în timp ce ea şi sora ei se îndreptau spre acel punct, Doreen scoase deodată un ţipăt atât de puternic şi de ascuţit, încât Ilesa, uluită, rămase cu ochii măriţi, aţintiţi asupra ei. Doreen mai scoase un ţipăt. Apoi Ilesa înţelese ce s-a întâmplat: Che-Che tocmai intrase pe uşa de la terasă şi rămăsese locului, privind adunarea. Doreen se sperie şi alergă spre cei doi bărbaţi din spatele ei.

— Hugo! Hugo! Scapă-mă... scapă-mă!... strigă ea aruncându-se în braţele lordului

Randall. Acesta o cuprinse protector cu braţele.

— Nu te teme, sunt aici, dragă, spuse lordul în timp ce ea îi tremura la piept.

Ilesa alergă spre Che-Che, dar ducele privea acum scena cu Doreen în braţele lordului Randall. Îşi ascunsese faţa la pieptul lordului şi se refugiase în strânsoarea îmbrăţişării lui...

— Se pare, Hugo, spuse cu voce calmă ducele, că trebuie să te felicit.

— Cred că da, Drogo, răspunse lordul Randall. Apoi o luă în braţe pe Doreen şi o duse prin cameră spre locul unde o uşă deschisă dădea într-o anticameră. Ilesa se duse lângă Che-Che. Animalul se alinta în inelul format de braţele ei împreunate.

— Eu ştiam că Che-Che este îngrijorat pentru noi şi aceasta l-a îndemnat să fugă din ţarc, spuse Ilesa când ducele se apropie de ea. Ducele răsuflă adânc.

— Asta, în orice caz, a rezolvat o problemă pentru noi, zise el, şi Hugo probabil că e fericit. Ilesa îl privi cu

surprindere.

— Ştiai că este îndrăgostit de Doreen?

— De-abia de curând am bănuit că exista o asemenea poveste şi că este foarte serioasă.

— Cred, spuse cu voce scăzută Ilesa, că Doreen a fost tot timpul îndrăgostită de el, dar a fost hipnotizată de frunzele de fragă de pe blazonul tău. Ducele clipi din ochi.

— Îţi promit, scumpa mea, spuse el, că-l voi purta numai în ocazii foarte solemne.

Ilesa zâmbi, dar nu-i răspunse. Ducele ştia că fata se gândeşte la tatăl ei. Chiar dacă Doreen nu-i mai împiedica să fie împreună, mai rămânea, însă, vicarul, de care trebuia să se ţină seama.

— Te iubesc, spuse cu glas blând ducele.

Vicarul şi lady Mavis voiau să intre cu restul invitaţilor în s. Alon, când majordomul îi opri.

— Scuzaţi-mă, sir, se adresă el vicarului, dar cred că ar fi cazul să vă aruncaţi ochii peste ziarele de dimineaţă care de-abia au sosit. Le găsiţi în biroul Excelenţei

Sale. Tonul foarte grav cu care vorbea îl făcu pe vicar să se uite la el cu surprindere. Nu puse, totuşi, nicio întrebare. Lady Mavis auzise ce a spus majordomul. Ea îl însoţi pe vicar care se întoarse şi coborî către birou. Niciunul dintre ei nu mai scoase o vorbă. Vicarul deschise uşa şi intrară amândoi în cameră. Apoi vicarul merse drept spre scaunul din faţa căminului. Acolo se puneau întotdeauna în perfectă ordine ziarele de dimineaţă. Luă „The Morning

Post”. Privind pe prima pagină, izbucni într-un vaiet. Titlurile păreau să-i taie respiraţia:

SOLDAŢI BRITANICI PRINŞI ÎNTR-O AMBUSCADĂ DE CĂTRE

MEMBRII UNUI TRIB.UN MASACRU LA FRONTIERA DE NORD-VEST.

Guvernatorul Provinciei de la Frontierea de Nord-Vest, contele de Harlestone şi unicul său fiu fuseseră împuşcaţi mortal. Vicarul citi titlurile. Lady Mavis, care şedea în spatele lui, le citi şi ea.

— Îmi pare aşa de rău, spuse ea prinzându-şi mâna de braţul lui.

— Şi mie îmi pare rău pentru cumnata mea, spuse cu voce calmă vicarul. Trebuie desigur să intru în legătură cu celelalte rude ale noastre. Vorbea ca pentru el însuşi.

— Desigur, dumneata trebuie să faci asta. Dumitale îţi revine să faci toate aranjamentele pentru ca trupurile să fie aduse în ţară şi îngropate în cavoul familiei, puse lady Mavis. Vicarul o privi.

— Dumneata trebuie să fii conştient că acum eşti capul familiei, alături de contele de Harlestone, spuse ea. În timp ce vorbea, lady Mavis ştia că vicarul nu devenise conştient de poziţia lui, până nu i-o semnalase ea. Apoi, uitându-se la ea, vicarul trase aer în piept şi spuse pe tonul cel mai calm:

— Acum pot să te rog să-mi faci imensa onoare de a fi soţia mea? Privirile lor se încrucişară şi lady Mavis dădu drumul unui strigăt:

— Mi-a fost aşa de frică, spuse ea, că n-ai să-mi ceri mâna! Vicarul îşi deschise braţele, iar ea veni mai aproape de el.

La fereastra salonului apăru unul dintre indienii care se îngrijeau de menajeria ducelui. De-abia mai răsufla, ca unul ce-alergase zdravăn. Când îl văzu pe duce, făcu o plecăciune.

— Iertaţi-mă, Sahib, spuse el. Che-Che furişat repede când eu intrat acolo.

Eu alergat foarte repede, dar nu prins.

— Aici e un loc foarte sigur pentru el, răspunse ducele. Şi cred că de fapt, el ne căuta pe mine şi pe miss Harley.

— Che-Che iubeşte dumneavoastră forte mult, Sahib, răspunse indianul.

În timp ce vorbea, îi prinse o zgardă de gât lui Che-Che.

— Venim mai târziu să te vedem, spuse Ilesa, mângâindu-l pe Che-Che în timp ce era scos din încăpere.

— Ai avut mare dreptate, îi spuse ea ducelui. Che-Che ştia că ne lipseşte şi a fost aşa de isteţ, încât ne-a găsit.

— Cred că l-ai atras prin magia ta, răspunse ducele, exact aşa cum m-ai atras şi pe mine. Amândoi se ridicară în picioare. Ducele tocmai îşi deschidea braţele spre ea, când auzi pe cineva intrând în cameră. Constată că era majordomul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Consider că Excelenţa Voastră trebuie să ştie, zise majordomul, că sunt veşti proaste pentru sfinţia sa vicarul, în ziarele de dimineaţă.

— Veşti proaste? nu-i veni să creadă ducelui.

— Da, Excelenţă. Contele de Harlestone şi singurul său fiu au fost împuşcaţi în timpul unei răscoale în India.

— Doamne Dumnezeule! exclamă ducele.

— Vicarul şi doamna sunt în birou, Excelenţă. Majordomul plecă. Rămasă singură cu ducele, Ilesa spuse:

— O, bietul tata. Asta o să-l tulbure foarte tare!

— Desigur, aşa o să se întâmple, conveni ducele. În acelaşi timp, el este acum un

„tătic bogat”. Ilesa privi spre el.

— Trebuie să înţelegi că tatăl tău este acum contele de Harlestone! spuse el.

— Da, sigur că da, spuse cu o voce derutată Ilesa. O, Drogo! Asta înseamnă că acum poate din nou să dea de lucru tuturor celor care au fost concediaţi când a plecat unchiul Robert în India. În timp ce vorbea, vocea ei luă brusc o turnură melodioasă. Ducele se întreba câte alte femei s-ar gândi ca ea, mai mult la cei fără loc de muncă,

decât ia importanţa pe care o avea pentru ea noua situaţie a tatălui ei.

— Trebuie să mergem la tata imediat, spuse Ilesa.

— Desigur. Ieşiră din salon şi o apucară pe coridor. Ducele deschise uşa biroului.

Intrând înăuntru, Ilesa avu surpriza să-şi vadă tatăl îmbrăţişat cu lady Mavis.

Pentru o clipă ea nu putu decât să-i fixeze cu ochii măriţi de uimire.

Apoi, înainte ca ea să poată vorbi, ducele spuse:

— Mi s-a spus,. Domnule vicar, că aveţi ştiri dureroase despre fratele dumneavoastră. În acelaşi timp, sunt sigur că nimeni n-ar putea să preia mai bine decât dumneavoastră rangul şi poziţia pe care le-a lăsat el în Anglia.

— Vă mulţumesc, spuse cu voce calmă vicarul. Cred că trebuie să comunic

Excelenţei Voastre că, în această postură de care vorbiţi voi fi sprijinit de mătuşa dumneavoastră. În timp ce vorbea, zâmbi către lady Mavis. Ilesa îşi spunea în gând că de la moartea mamei ei nu-şi mai văzuse niciodată tatăl arătând aşa de fericit şi lipsit de griji.

— Vrei să spui, tată, întrebă ea, că lady Mavis o să se mărite cu dumneata?

— Dânsa îmi face această mare onoare, replică vicarul, şi ştiu cât de mult mă va ajuta ca să depăşesc greutăţile care mă aşteaptă în viitor. Ilesa ştia la ce se gândea tatăl ei. Era vorba de restaurarea casei, de oamenii ce urmau a fi reangajaţi şi de întreaga gospodărie ce urma a fi refăcută. Apoi ducele puse punctul pe „i”.

— Vreau să fac câteva propuneri care consider că sunt spre binele nu numai al domniei voastre, ci şi al nostru, al celorlalţi. Cele trei persoane cărora le vorbea se uitau la el cu mirare, dar el nu se opri:

— Întâi, aş vrea ca proaspătul conte de Harlestone să-mi dea voie să mă căsătoresc cu fiica sa, în următoarele câteva ore. Vicarul oftă adânc, dar ducele continuă:

— Cred că imediat ce vom pleca să ne petrecem luna de miere, ar fi foarte înţelept ca mătuşa mea şi contele să se căsătorească şi după aceea să plece la Littlestone.

Era acum rândul doamnei Mavis să privească uimită la ducele care explică:

— Dacă aşteptaţi până ce familia şi toţi ceilalţi află de moartea lui Robert

Harley, vi se va spune că sunteţi în doliu şi că trebuie să amânaţi căsătoria.

Ducele privi la Ilesa, înainte de a adăuga:

— Ştiu totul despre problemele care vă aşteaptă şi-mi dau seama că aveţi nevoie de sprijinul şi ajutorul mătuşii mele, pe care ea nu va fi în măsură să vi-l acorde, dacă nu sunteţi deja căsătoriţi. Dumneavoastră puteţi fi căsătorit absolut legal numai ca Mark Harley. Vicarul respiră adânc.

— Dar desigur, spuse el, aveţi dreptate.

— Tu eşti de acord, draga mea Mavis, cu propunerea atât de inteligentă a nepotului tău?

— Desigur că sunt, spuse lady Mavis.

— Vreau să te ajut. Tu ştii că acesta este gândul meu. După felul cum vorbea, Ilesa îşi dădu seama că lady Mavis era foarte îndrăgostită de tatăl ei şi se gândea că nici o altă soluţie n-ar putea fi mai bună. Nimic nu l-ar face mai fericit, decât să aibă lângă el o persoană atât de blândă, amabilă şi înţelegătoare.Ca şi când toţi ar fi fost de acord, ducele spuse:

— Acum am să trimit imediat după capelanul meu personal şi să spunem, domnule vicar, că la ora unsprezece şi jumătate ne veţi căsători pe mine şi pe fiica dumneavoastră!

— Vreau să mă mărit cu tine. Desigur, vreau să mă

mărit cu tine! Dar îţi dai seama că eu, ca soţie a ta n-am cu ce să mă îmbrac? Ducele zâmbi.

— În acest caz, draga mea, spuse el, ne vom începe luna de miere la Paris. Am să te îmbrac astfel încât să o întreci chiar pe zâna pe care o văd acum. În acelaşi timp, întrucât eu voi fi probabil un soţ foarte gelos, îmi pare rău că nu pot să te fac să porţi un „iaşmac”. Râseră cu toţii, iar vicarul spuse:

— Mă simt de parcă o viitură mi-ar fi luat pământul de sub picioare! Dar nu mă plâng! Sunt convins, Drogo, că e oportun ceea ce propui tu.

— Acum am să pun roţile în mişcare, spuse ducele şi trebuie să bem pentru fericirea noastră. Dar, pentru că de-abia ne-am sculat de la micul dejun, o s-o facem ceva mai târziu, în timpul zilei. Apoi ieşi afară din birou. Ilesa se duse şi îşi sărută tatăl.

— Sunt aşa de fericită pentru tine, tată, spuse ea. De-acum o să ai bani destui ca să faci toate lucrurile pe care dintotdeauna ţi-ai dorit să le faci, iar noi nu vom fi puşi în situaţia să vedem cocioabele dărăpănate şi pe oamenii din Littlestone muritori de foame.

— Şi ştiu, draga mea, că tu o să fii foarte fericită, răspunse vicarul. Am cea mai mare admiraţie pentru Drogo, iar lady Mavis mi-a povestit cât de nefericit a fost când, de mic copil, şi-a pierdut mama.

— Am să-ncerc să umplu eu acest gol, spuse Ilesa. Şi ea şi tatăl ei ştiau că aceasta era o promisiune serioasă. Când urcă scările spre dormitor, ca să-i spună slujnicei să-i facă bagajul, constată că noutăţile referitoare la duce se răspândiseră deja prin toată casa. Menajera şi cele două slujnice împachetau deja hainele pe care

Ilesa le avea cu ea. Dar cu excepţia, desigur, a rochiei de nuntă a mamei ei.

— Voi putea să port rochia asta? întrebă ea pe

menajeră.

— Desigur, domnişoară, răspunse femeia vârstnică şi am vălul pe care l-a purtat

Excelenţa Sa, mama ducelui, la nuntă. Diademele au fost scoase din seif, aşa că o veţi alege pe cea care credeţi că vi se potriveşte mai bine. Ilesa rămase cam dezorientată, iar menajera continuă:

— Aceasta este o zi fericită pentru noi toţi, domnişoară. Noi am sperat tot timpul că

Excelenţa Sa va aduce în casă o mireasă care va umple golul lăsat de mama sa şi pe care s-o iubim cu toţii, înainte de a continua, doamna Field trase aer în piept:

— Vorbesc în numele meu şi al tuturor celor din castel atunci când vă spun cu jurământ, domnişoară, că dumeavoastră sunteţi exact mireasa pe care am sperat că Excelenţa Sa o va alege.

— Mulţumesc foarte mult, spuse Ilesa. Ştiu, voi toţi veţi încerca să mă ajutaţi şi să mă împiedicaţi să greşesc. Niciodată n-am locuit într-o casă aşa de mare ca aceasta, dar eu vreau să fac din ea un cămin fericit pentru soţul meu. Ilesa vorbise cam cu sfială. Bătrâna menajeră clipi, înghiţindu-şi lacrimile şi răspunse:

— Şi acum, domnişoară, să vedem ce puneţi pe dumneavoastră la acest drum.

Excelenţa Sa mi-a spus că vă va duce la Paris, dar până să ajungă acolo, dumneavoastră nu aveţi prea multă îmbrăcăminte.

— Aşa e, spuse Ilesa.Ar fi foarte bine dacă aţi mai putea să-mi împrumutaţi ceva.

Îi trecu ca un fulger prin minte ideea că ar putea apela la sora ei. Apoi îşi dădu seama că, de fapt, uitaseră cu toţii de Doreen, care le-ar putea face nişte greutăţi.

Cu siguranţă nu i-ar face plăcere să afle că Ilesa se va mărita cu ducele.

Apoi, fiind aşa de fericită, Ilesa nici nu mai încercă să se gândească la dezaprobarea lui Doreen. „Sunt convinsă că va fi fericită cu lordul Randall” îşi spuse ea. Doamna Field găsi câteva rochii drăguţe care, deşi cam demodate, îi veneau cu siguranţă foarte bine.

— Îmi pare rău că n-avem mai mult timp, spuse ea. Dar Excelenţa Sa este grăbit de când îl ştiu. Totuşi, nu m-am aşteptat niciodată la o cununie care să fie anunţată pur şi simplu cu câteva minute înainte! Ilesa râse.

— Vă sunt foarte recunoscătoare pentru aceste rochii, spuse ea. Sunt, cu siguranţă, mult mai elegante decât tot ceea ce am eu. De fapt, până să-i pună slujnica rochiile în cufăr, ea nici nu le văzu. Doamna Field îi procurase şi cufărul cel nou.

Era minunat că, după tot zbuciumul, putea acum să se mărite cu ducele fără să se simtă vinovată şi, spera că, fără a face rău cuiva. În cele din urmă, s-a îmbrăcat cu rochia de nuntă a isnamei ei, şi-a aranjat coafura după ultima modă şi şi-a acoperit-o cu un superb văl din dantelă de Bruxelles.

— Doamna Field a întrebat-o pe care din diademe ar dori s-o poarte. O alese pe cea mai mică. Era cea mai puţin bătătoare la ochi şi, pentru ea, cea mai frumoasă.

Reprezenta o combinaţie de flori, lucrată toată în diamant. Când se privi în oglindă, Ilesa avu certitudinea că ducele îi va aproba alegerea. Pentru el, ea era o floare care nu trebuia să se ofilească niciodată. Mai ştia că el o iubea.

Cu un minut înainte de ora unsprezece şi jumătate, menajera deschise uşa dormitorului.

— Excelenţa Sa vă aşteaptă în hol, domnişoară, spuse ea. Dumnezeu să vă binecuvânteze şi să vă aducă mare fericire în cea mai importantă zi din viaţa dumneavoastră.

— Mulţumesc! Mulţumesc!... spuse Ilesa. Slujnicele îi

urară mult noroc.

În acest timp, ea o luă încet de-a lungul coridorului şi coborî scările spre hol.

Ducele aştepta. Ilesa se gândi că niciodată nu-l văzuse într-o formă aşa de grozavă.

— Jacheta îi strălucea de decoraţii; pe umăr purta Ordinul Jartierei. Aşteptă până ce

Ilesa puse piciorul pe ultima treaptă a scării. Apoi îi luă mâna.

— Arăţi, draga mea, spuse el coborând vocea, exact aşa cum voiam eu.Ca un înger venit din cer să mă ajute, să mă protejeze şi să mă călăuzească. Degetele Ilesei se prinseră strâns de degetele lui.

— Asta-i ambianţa în care mi-am dorit întotdeauna să mă căsătoresc. Fără mulţimea care se hlizeşte. Numai cu tine şi cu cei pe care-i iubim.

— Am impresia că visez, spuse Ilesa. Chiar sunt adevărate toate acestea?

— Le voi face să fie adevărate mai târziu, în ziua când vei fi efectiv soţia mea, răspunse ducele. Luă un buchet care se afla pe masă. Ilesa îşi dădu seama că e alcătuit din orhideele albe pe care le adusese de la Singapore. Îşi zise că aceste flori erau nu numai un semn al dragostei lui, ci şi ceva care le adusese amândurora norocul la care nici nu se aşteptaseră. Dacă nimeni nu s-ar fi dus după micul dejun în salon ca să privească orhideele, nu s-ar fi ştiut că între timp

Che-Che se strecurase până acolo. Iar Doreen nu s-ar fi speriat de el, refugiindu-se în braţele lui Hugo. Era ca şi când totul ar fi fost dirijat cu înţelepciune de către cineva din cer. Ilesa adresă o rugăciune de mulţumire mamei ei.

— Şi ca să nu-ţi faci probleme, draga mea, spuse ducele în timp ce mergeau de-a lungul coridorului, află că Doreen şi Hugo au şi părăsit Heron-ul. Ilesa se uita la el mirată.

— Hugo nu mai avea încotro!... continuă el, explicând totul. Ea i-a promis că se va mărita cu el şi au plecat la Londra. Le-am pus la dispoziţie noua mea trăsură, aşa că vor ajunge rapid acolo.

— A fost foarte drăguţ din partea ta, spuse Ilesa. Ducele chicoti scurt.

— Eram în stare să-i dau lui Hugo toţi caii mei şi jumătate din Heron, numai să ştiu că nu-ţi mai faci griji pentru sora ta. Ea o să fie, sunt sigur, foarte fericită cu Hugo care o adoră.

— Eu sunt fericită că acum nimeni nu ne mai invidiază pentru căsătorie.

Mulţumescu-ţi ţie, Doamne. Te rog ajută-mă să-l fac pe Drogo fericit şi pe toţi cei de care mă simt legată în momentul acesta. Trăia cu atâta intensitate această rugăciune, încât o podidiră lacrimile. Apoi se ridică în picioare. Ducele îi ridică vălul cu multă delicateţe şi i-l dădu pe spate. Apoi o sărută. Era un sărut care-i spunea că jurămintele pe care tocmai le rostise ţineau de ceea ce e mai sfânt pe lume. Şi că el le va rămâne credincios până la sfârşitul vieţii.

Ducele aranja în aşa fel lucrurile că îndată după ce Ilesa se schimbă, să poată pleca şi să nu fie de faţă la căsătoria tatălui ei cu lady Mavis,

— Cred că ar vrea să fie singuri, spuse ducele. De aceea, am dat comandă să li se servească dejunul aici. Apoi, o caleaşca îi va duce la conacul Harlestone.

— Te-ai gândit la toate, murmură Ilesa.

— M-am gândit la tine, răspunse ducele, şi vreau să fiu sigur, scumpa mea, că şi tu te gândeşti la mine şi numai la mine; într-adevăr sunt foarte egoist. Ilesa ştia că spusele acestea sunt departe de a fi adevărate. Îşi dădea bine seama că el vorbea aşa pentru că era sigur că toţi cei de la Heron sunt fericiţi. Când o luară în jos pe alee, Ilesa

spuse:

— Cred că trebuia să ne luăm la revedere de la Che-Che şi să-i mulţumim că a fost aşa de iscusit încât şi-a făcut drum către noi exact când am avut nevoie de el.

— O să-i mulţumim când ne vom întoarce acasă, răspunse ducele, şi mă gândeam ca în luna de miere să facem niscaiva achiziţii pentru menajerie. Ilesa îşi împreună mâinile şi-l privi cu ochi radioşi.

— La ce te gândeşti? întrebă ea.

— Acesta este un lucru pe care-l putem discuta împreună, zise el. Mă gândeam că, în timp ce cumpărăm trusoul la Paris, iahtul meu să ne aştepte în Mediterana. Am vizita Cairo şi, poate, am traversa Marea Roşie până la Golf. Făcu o pauză ca să-i zâmbească, înainte de a continua:

— Există multe specii ciudate de animale şi păsări pe care cred că ar trebui să le avem acasă. Dar, desigur, sunt gata să-ţi las ţie alegerea.

— O, Drogo, ce idee minunată! strigă Ilesa. Va fi foarte... interesant să avem o menajerie pe care s-o putem îmbogăţi ori de câte ori plecăm în voiaj, şi în care, bineînţeles, Rajah şi Che-Che vor fi totdeauna pregătiţi să ne întâmpine la întoarcerea noastră acasă. Părea aşa de entuziasmată şi captivată de această idee!

Ducele îşi zicea în gând că nu se aşteptase ca să împartă vreodată o menajerie cu soţia lui. Nimeni nu putea fi aşa de norocos precum era el. Noaptea şi-o petrecură într-o casă, proprietate a ducelui. Era la jumătatea drumului între Heron şi un golfuleţ liniştit în care a doua zi avea să-i aştepte iahtul lui. Era o foarte cochetă căsuţă în stil Tudor, înconjurată de o grădină de trandafiri şi levănţică.

După cum îi spusese ducele înainte de căsătorie, căsuţa aparţinuse familiei mamei lui.

— Mai erau şi alte case, multe la număr. Dar aceasta este cea pe care am păstrat-o pentru mine, spuse el. Ori de câte ori veneam aici de unul singur, îmi ziceam că într-o zi am să vin şi cu soţia mea.

— Acum... iată-mă, murmură Ilesa.

— Crezi tu că eu nu sunt conştient de asta?... întrebă el. Ochii lui aveau o privire care o intimida.

Mergând sus să se schimbe pentru cină, ea descoperi că există o slujnică bătrână care s-o asiste. Aceasta îl cunoştea pe duce de când era un băieţel.

— Un băiat mai drăguţ nu s-a pomenit, Escelenţă, zise ea. Noi l-am iubit pe'mnealui şi di mulţi ori ne-am întrebat cu cini o să se însoari. Aldi noi am speratu că o să fie cineva cari să-l iubeşti cu adivărat. Ilesa zâmbi şi bătrâna slujnică a continuat:

— Mneavoastră foarti frumoasă, Escelenţă, şi eu ştiut de când v-am văzutu că frumuseţea 'mneavoastră nu o aveţi numai pe faţă ci şi în inimă, şi asta eşti ceea ce ne-am şi doritu! Ilesei îi veni să plângă pentru că vorbele bătrânei erau atât de mişcătoare... La masă, îşi dădu seama exact cât de mult îl iubeau bătrânii pe duce. Deşi li se spusese numai cu o oră şi ceva înainte că vine ducele, masa a fost superbă. Grădinarii o decoraseră cu flori. De fapt, toată casa era plină cu vaze de flori. După cină, Ilesa voi să meargă în foarte cochetul salon, dar ducele spuse:

— A fost o zi agitată, draga mea, şi nu vreau să fii prea obosită mâine.

— Nu mă simt obosită, răspunse Ilesa. Mă simt de parcă aş pluti, asta am simţit când am dansat împreună prima dată.

— O să dansăm când ajungem la Paris, promise ducele, dar acum, comoara mea, vreau să-ţi dau o „lecţie" de dragoste. Intrară în dormitorul care avea un vechi pat demodat, compus din patru piese. Se simţea mirosul de

levănţică emanat de cearşafurile tivite cu dantelă. Parfumul trandafirilor venea dinspre ferestre, de la trandafirii care se căţărau pe partea exterioară a casei. Nu mai era nimeni altcineva în preajmă. Ducele închise uşa. Veni şi o îmbrăţişă.

— Cum de s-a întâmplat asta? întrebă el. Credeam că trebuie să aştept şi să mă zbat ani de zile pentru tine. Acum mulţumită zeilor şi, desigur, lui Che-Che, eşti deja a mea. A mea, cu adevărat a mea! S-a terminat cu aşteptarea. Apoi îşi lipi buzele de-ale Ilesei. O sărută mai întâi cu multă blândeţe. Apoi din ce în ce mai pătimaş, încât Ilesa avea senzaţia că parcă s-ar topi în el şi că ea însăşi n-ar mai fi decât o parte din fiinţa lui. Apoi simţi cum o dezbrăca încet de rochia de nuntă a mamei ei. O purtase din nou în seara aceasta, pentru că aşa-i ceruse el.

— Eşti mai frumoasă în această rochie, decât în orice altă rochie pe care ţi-aş fi cumpărat-o de la Paris. O s-o păstrăm, draga mea, şi ai s-o porţi la fiecare aniversare, că să nu uităm niciodată minunea zilei noastre de nuntă.

În momentul când lucrurile de pe ea alunecară de pe umeri şi căzură pe podea, ducele o ridică şi o purtă pe braţe. O duse la patul mare din patru piese.

O aşeză foarte încet pe perne. Ea îşi dădu seama că el stinge, pe rând, luminile.

Apoi ducele trase în jos perdelele. Lumina lunii pătrundea prin fereastră ca o pulbere argintie. Ilesa zări stelele clipind pe cer ca nişte diamante. Pentru câteva clipe, ducele se întinse lângă ea şi o cuprinse cu braţele. Ea înţelese acum că povestea cu zâne a vieţii ei nu se încheiase aşa cum crezuse mai înainte, ci de-abia începea. Povestea ei era atât de frumoasă, aşa de fermecătoare! înţelese că nu mai era legată de lumea obişnuită. Plutea într-un paradis, unde nu erau nici probleme şi nici mizerie, ci numai fericire!

— Te iubesc, spuse cu voce profundă ducele. Te iubesc din creştetul capului tău minunat, până în tălpile picioruşelor tale. Eşti a mea, de-acum şi pe vecie.

— Te... iubesc! Te... iubesc... pe vecie, răspunse Ilesa. Apoi pe măsură ce ducele o lua în stăpânire, ea se convinse de adevărul pe care-l trăia. Iubirea lor a fost atât de profundă, atât de învăluitoare, atât de desăvârşită încât avea să-i lege nu numai pe durata vieţii, ci şi pe cea a multor vieţi viitoare. A fost ceva nemuritor, ceva trimis de Dumnezeu.

Che-Che se întinse pe pământul moale de sub tufiş. Me-Me îşi făcu culcuşul lângă el.La întoarcere, pe tot drumul până la ţarc, indianul îl certase pentru evadare.

— Tu răule de Che-Che, pleacă repede. Lorasahib foarte supărat pe tine.

Dar Che-Che ştia că Lord Sahib nu era supărat pe-el, ci îl iubea, iar Mem-Sahib îl iubea şi ea. Simţea aceasta din atingerea mâinilor ei şi din timbrul vocii.

Când o revăzu, începu să se alinte.

SFÂRŞIT